

BÜTÜN ÜLKELERİN KOMÜNİSTLERİ BİRLEŞİN !

KOMÜNİST

KÖZ

AYLIK KOMÜNİST GAZETE

FİYATI: 1 TL (KDV DAHİL)

SAYI: 13

OCAK 2010

TKP ve Komünist Enternasyonal'in Mirasına Kim Sahip Çıkıyor?

"Totaliter rejimlerde çalışan halk zorba hükümdar ve memurların zulmü altında ezilmektedir. Demokratik denilen meşruti hükümetlerde de yönetim parlamentarizm ve halkçılık adı altında ayrıcalıklı tabakaların, yine vali ve hanların temsil ettikleri zenginlerin tekeline geçmektedir. İşçi ve köylü sınıflar ayrıcalıklı kapitalist sınıfının çıkarlarına alet olmaktadır.

>> 14. Sayfada

Siyasi yasaklara gözaltılara tutuklamalara karşı BDP'yi Savun! Vekillerine Sahip Çık!

DTP'ye yönelik her saldırı kampanyası bir yandan bu partinin karşı karşıya bulunduğu tasfiye tehditlerini büyütürken, paradoksal bir biçimde düzen partilerinin elini kolunu bağlamakta, DTP'nin elini güçlendirmektedir

Saldırıya Açılım Olmaz

Amerika'nın Orta Doğu'daki hesapları AKP'yi Türkiye Cumhuriyeti'nin kimi ideolojik payandalarını ve rejim içi dengelerini sarsan adımlar atmaya zorlamaktadır. "Demokratik Açılım" adı altında pazarlanan bu adımları atarken AKP'nin önünde gördüğü en önemli engel ezilenleri bünyesinde örgütleyip harekete geçiren DTP'dir.

Saldırıları DTP'nin Elini Güçlendirmektedir

Kapatma kararı oybirliği ile alınsa da bunun altında bir mutabakat değil rekabet vardır. Kararın ardından her an kilitlenmeye müsait bir parlamento ortaya çıkmıştır. Sürecin kırılma noktası nedeniyle AKP ve rakipleri ikircikli saldırılarla yetinmektedir. DTP'ye yönelik her saldırı kampanyası paradoksal bir biçimde düzen partilerinin elini kolunu bağlamakta, DTP'nin elini güçlendirmektedir. Buna rağmen saldırıların devam edeceği de unutulmamalıdır.

Eski Görevler Şimdi Daha Acil

Dün olduğu gibi bugün de DTP'lilere ve BDP'lilere uygulanan siyasi yasaklara ve baskılara karşı çıkmak, sadece demokrat olmanın turnusol kâğıdı değil aynı zamanda demokrasi mücadelesinin birleştirici paydasıdır. O halde önümüzdeki dönemin şiarı "Siyasi yasaklara, göz altılara, tutuklamalara karşı BDP'yi savun vekillerine sahip çık!" olmalıdır.

>> 20. Sayfada

Sine-i Millet Doğru Kavrandığında Bir Silah Olarak Kullanılabilir

DTP'nin önce sine-i milletten söz edip

sonrasında da bu kararından vazgeçmesi, sahici bir tutum değişikliğinin mi, yoksa düzenin açmazlarından faydalanmayı hedefleyen bir taktiğin sonucu mu bilinmiyor. Ancak bilinen o ki, hangi sebeple uygulanmış olursa olsun bu hamle düzen partilerini sıkıştırdı ve siyasi olarak DTP'nin arkasındaki güçlerin elinin güçlenmesini sağladı.

Bu hamlenin hangi nedenlerden ötürü

ezilenler cephesine fırsatlar yarattığını anlamak için sine-i millet kavramına ve daha önceden solun gündemine girmeyen bu kavramın sol içerisinde, parlamentoda verilecek mücadeleye ilişkin Leninist olmayan görüşlerden ötürü, çarpık kavranmasına işaret etmek gerekiyor. Zira ancak bu yanlış kavrayışlardan kurtulduğumuz zaman sine-i millet hamlesi düzen güçlerini sıkıştırmaya yarayacak bir silah olarak kullanılabilir.

>> 17. Sayfada

Tuzla'da Sebahat Tuncel'in Katıldığı Halk Toplantısı

Halk toplantısında Köz olarak "Bugüne kadar 'Bin Umud Vekillerinin arkasındayız! DTP'yi kapatırma vekiline sahip çık" demiştik. Şimdi bundan sonra da Barış ve Demokrasi Partisi'nin yanında olacağız" dedik.

20 Aralık Pazar günü Tuzla'da "Alevi-Kürt Açılımları, Dersim 38'i ve Katliamları Tartışıyoruz" başlığıyla ve Sebahat Tuncel'in katılımıyla bir halk toplantısı gerçekleştirildi. Tuzla Demokrasi Platformu'nun düzenlediği ve mahalleden 300'ü aşkın katılımın olduğu halk toplantısı oldukça coşkulu geçti. Tuncel konuşmasında "DTP mecliste sadece kendi sesini

değil, devrimci demokratik kesimlerin, işçilerin sesini duyurdu. Meclise oturmaya gitmedik. Ezilenler, emekçiler özgürleşmeden bu memleket özgürleşmez. Bizim birlikte mücadele etmekten başka yolumuz yok. Kurtuluş Yok Tek Başına Ya Hep Beraber Ya Hiçbirimiz sloganı bu yüzden çok anlamlı" dedi.

>> 7. Sayfada

«Demokratik Açılım»ı Anlayıp İstismar Edebilmek İçin T.C.'nin Kuruluşu Hakkındaki Efsanelerin Perdesini Kaldırmak Gerekir

Türkiye Cumhuriyeti'nin varlığını Ekim Devrimi'ne borçlu olduğu öteden beri söylenir. Eğer cumhuriyetin kurulması ile Ekim Devrimi arasında bir ilişki kurulacak ise bu ilişki tam tersine Türkiye Cumhuriyeti'nin Ekim Devrimi vesilesiyle emperyalistlerden aldığı destek çerçevesinde görülmelidir.

Eğer bugün «demokratik açılım» sürecinin istismar edilmesi mümkün ise, bunun nedeni bir yandan bu düzenlemelerin gerçekten devletin temellerini kurcalamak zorunda olmasından ileri gelmektedir.

>> 18. Sayfada

"Ayrımcılığa Karşı Eşit Yurttaşlık Hakkı" Mitingi

"Ayrımcılığa Karşı Eşit Yurttaşlık Hakkı" talebiyle, Alevi Bektaşî Federasyonu 8 Kasım pazar günü İstanbul Kadıköy'de bir miting düzenledi. Köz olarak mitinge "İmha ve İnkâr Politikalarına Karşı Birlikte Mücadele Edelim" şiarını alana taşıdık.

>> 4. Sayfada

92. Yılında 'Ekim Devrimi' Tartışmaları

15 Kasım Pazar günü, Ekim Devrimi'nin 92. yıldönümü nedeniyle Okmeydanı Yüz Çiçek Açsın Kültür Merkezi'nde "Ekim Devrimi Tartışmaları" düzenlendi. Yaklaşık 100 kişinin katıldığı tartışmanın bu yılki konusu "Ekim Devrimi ve İki Cumhuriyet: Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği ve Türkiye Cumhuriyeti" oldu. Panele Metin Kayaoğlu, Oğuzhan Kaysenlioğlu ve Orhan Dilber katıldı.

>> 13. Sayfada

Tuzla'da Ekim Devrimi Söyleşisi

Ekim Devrimi'nin 92. yılını anmak ve Tuzla'dan komünistler olarak Lenin'in de dediği gibi ilk buharlı motorun nasıl oluştuğunu anlamak için bir söyleşi düzenledik.

Limontepe'de Ekim Devrimi Söyleşisi

12 Kasım Perşembe günü Limontepe Kondularında Yaşam Kooperatifinde "92. Yıldönümünde Ekim Devrimi İşçi Sınıfına ve Ezilen Uluslara Yol Göstermeye Devam Ediyor" başlıklı bir etkinlik gerçekleştirdik.

Yenibosna'da Ekim Devrimi Söyleşisi

1 Kasım Pazar günü Yenibosna Sev-Der'de Ekim Devrimi üzerine bir söyleşi gerçekleştirdik. Devrim uğruna düşenler anısına saygı duruşuyla başlayan etkinlik sinevizyon gösterisi ve konuşmalarla devam etti.

Binler Dersim'in Hesabının Sorulması İçin Kadıköy'deydi

Tunceli Dernekleri Federasyonu (TUDEF) ve Alevi Bektaşî Federasyonu (ABF) tarafından 13 Aralık Pazar günü Kadıköy'de "Dersim 38 Katliamı-Arsivler Açılımları Sorumlular Hesap Versin" sloganıyla düzenlenen mitinge onlarca kurum ve siyaset katıldı.

DTP'nin Kapatılmasına Karşı Basın Açıklaması

20 Aralık günü DTP'nin kapatılmasına karşı sosyalist ve demokrat siyaset ve kurumların organize ettiği "Operasyonlar, faşist saldırılar, DTP'nin kapatılması boşa çıkacak. Halkların kardeşliği, işçilerin birliği kazanacak" şiarlı ortak bir basın açıklaması gerçekleştirildi.

Demokratik Çözüm Platformu İzmir Koordinasyonu

'Demokratik Çözüm, Demokratik Türkiye Kampanyası' İzmir koordinasyonu Aralık'ın ilk haftası çalışmalarına kitlesel bir basın açıklaması yaparak başladı ve sonrasında birçok eylem gerçekleştirdi.

KÖZ'ün Sözü

İçinden geçtiğimiz dönemdeki en önemli gelişme hiç kuşkusuz DTP'nin Anayasa Mahkemesi tarafından kapatılması oldu. Kapatma ve onunla birlikte getirilen siyaset yasakları DTP'ye yönelik saldırıların bir parçası ise, 2009 içerisindeki dört operasyonla gerçekleştirilen gözaltı ve tutuklamalar da aynı saldırının diğer parçasıdır.

>> 20. Sayfada

BÜTÜN ÜLKELERİN KOMÜNİSTLERİ BİRLEŞİN!

Okur/Yazar Mektupları

Gülsuyu'nda Ozalit Çalışması

Bulduğumuz mahallede KÖZ gazetesinin görüşlerini sahiplenilenler olarak gecikmiş de olsa 21 Aralık Alevi Mitingine iki gün kala "Onur Öymen Açık Sözlü, Kemal Kılıçdaroğlu İkiyüzlü, AKP Hem Sinsi Hem Açık Gözlüdür! Hepsî, Emekçilerin ve Ezilenlerin Düşmanıdır! KÖZ" imzalı ozalit çıktıkları mahallelinin en kalabalık olduğu, görülebilecek en güzel yerlere yapıştırdık!

Soğuğa ve çiseleyen yağmura inat elimizde bulunan beş afişin dördünü (biri şiddetli rüzgara dayanamadı, yırtıldı) önceden belirlediğimiz yerlere başarıyla yapıştırdık! Afişlerimiz büyük olduğundan gayet dikkat çekici ve göz alıcıydı!

Ne Şeriat, Ne Kemalizm, Yolumuz Proleter Devrim!

Kim ne derse desin; Bolşevizm Kazanacak!

Komünist Bir Dünya Kuracağız!

Gülsuyu'ndan Köz Okurları

Özgür Yaşam Kooperatifi'nin 8. Kuruluş Yıldönümü

İçinde çalışma yürüttüğümüz Özgür Yaşam Kooperatifi 14 Kasım Cumartesi günü saat 18.30'da Alsancak Kültür Merkezinde 8. kuruluş yıldönümü etkinliğini gerçekleştirdi. Kooperatifin 8 yıllık süreçte gerçekleştirdiği etkinlik ve eylem fotoğraflarından oluşan bir sergi yapıldı. Ortak ve ortak yakınları fotoğraf sergisinden oldukça hoşnut kaldı. Etkinlik kooperatifin 8 yılını anlatan kısa bir film gösterimiyle başladı.

Sonrasında serbest kürsü oluşturuldu etkinliğe katılan kişiler kooperatifin şimdiye kadar yürüttüğü çalışmalar hakkında fikirlerini beyan ettiler. Ortak ve ortak yakınları kooperatifle nasıl tanıştıklarını, ne tür işler yaptıklarını anlattılar. Müzik dinletisiyle etkinlik sonlandırıldı.

Sendika Üyesi Bir Okuyucu'dan Mektup

Ben özel sektörde çalışan sendikacı bir işçiyim. Bağlı olduğum sendika Tez-Koop-İş sendikası. Yıllardır sendikaya üye olduğum halde sendika temsilcilerini iki defa tek gördüm. Biz sadece sözde sendikalıyız çünkü bizden aidatlar kesilmesine kesiliyor. Onun dışında sorunlarımız, şikâyetlerimizle ilgilenen hiç kimse ortalıkta görünmüyor. Bunu sadece ben düşünmüyorum bütün çalışma arkadaşlarım böyle düşünüyor. Sendika toplu sözleşmeye gidiyor, toplantılar yapılıyor fakat bütün üyeler bundan haberdar edilmiyor. Sözüm ona bizim için çalışıyorlar ama bizim için yüzde kaç zam istediklerini, şirketin ne verdiğini hiçbir çalışma arkadaşım ve ben bilmiyorum. Grev kararı alınıyor fakat işçilerin bundan haberi olmuyor. Sendikayı arayıp sorduğunuz zaman da alınan cevap şu oluyor "İşte şu kadar üyemiz var, bilmem şu kadarı şurada, bu kadarı burada." Verilen cevabın saçmalığına bakın tabii ki siz ulaşacaksınız, gerekirse hepsinin tek tek kapısını çalacaksınız, bilgilendireceksiniz. Aidat kesmeye gelince günü aksatmıyorsunuz. Pekiyi neden bu işçilerle yakından ilgilenmiyorsunuz. Diyorlar ki işçiler öğrensinler araştırınlar. O zaman sizler ne işe yarayacaksınız? Grev kararı alıyorsunuz geçeden hemen satışa getiriyorsunuz. Madem bu işi başaramıyorsunuz ne diye deva ediyorsunuz. İşçilerle irtibat kurup onların arkasında durup sorunlarını bileceksiniz ki onlar da size güvensin, grev kararlarınızda aranızda dimdik dursunlar. Dursunlar ki bütün istediklerinizi işveren den söke söke alabilirsiniz. Eğer sendikamız böyle satmaya devam ederse biz işçiler de tabii ki sendikaya güvenmeyiz.

Tez-Koop-İş Sendikasına üye bir süpermarket işçisi

KENT A.Ş. İşçileri Ankara'da Çadır Kurdu

İzmir Karşıyaka Belediyesinin 30 Nisan'da işten çıkardığı Kent A.Ş. işçilerinin işlerine geri dönmek için 16 Eylül'de başlattıkları Ankara yürüyüşü 16 Ekim'de Ankara'ya varılması ile son buldu. Abdi İpekçi Parkı'nda çadır kurarak burada direnişlerini sürdüren Kent A.Ş. işçilerinden Vahap ONAY ile, Ankara'ya varışlarının 7. Gününde, 30 Nisan'dan bugüne yaşananları kendilerinden dinlemek için röportaj yaptık.

KÖZ: Kaç yıldır bu işte çalışıyorsunuz?Kaç yıldır sendikalsınız?

V.O: 9 yıldır çalışıyorum işe başladığımdan beri sendikalıyım.

KÖZ: Kent A.Ş. işçisi ne zaman sendikalı oldu?

V.O: Kent A.Ş. işçisi 200 yılında sendikalı oldu. Daha önce de sendika vardı ama 2000'den sonra güçlendi. 700 işçi sendikalı oldu.

KÖZ: İşten çıkarılma sürecinde neler yaşandı kaç işçi işten çıkarıldı?

V.O: AKP hükümeti bazı ilçeleri bölme yasası çıkardı. Yasadan sonra İzmir'de iki belediye ikiye bölündü: Karşıyaka ve Bayraklı, Konak ve Karabağlar. Konak ve Karabağlar belediye başkanları iyi niyet çerçevesinde ve sosyal demokrat bakış açısıyla, tüm mal ve işçi paylaşımlarını uygun şekilde yaptılar ve tüm işçiler işlerine devam etti ama aynı partiye mensup Karşıyaka ve Bayraklı belediye başkanları aralarındaki husumetten dolayı bu

paylaşımına gitmediler ve Karşıyaka belediye başkanı Cevat DURAK, bu bölünmeyi bahane ederek arazilerim azaldı gelirlerim düştü gibi gerekçelerle 276 Kent A.Ş. işçisinin iş akdini 30 Nisan 2009 tarihinde feshetti. Aynı Cevat DURAK, bir gün sonra Kent A.Ş. işçisi bana fazla geliyor diyerek çıkardığı işçilerin yerine Altaş adlı İstanbul firmasına, 350 kişilik ihale verdi. Bu bölünme bahanesi tamamen Cevat DURAK'ın taşeron işçi çalıştırma anlayışı ve kendine siyasi rant sağlama amacından öteye gitmiyor.

KÖZ: CHP'li belediyeler emekten emekçiden yana olduklarını iddia ediyorlar ama sizleri işten çıkarıyorlar bu durumu nasıl değerlendiriyorsunuz?

V.O: Sosyal demokrat bir belediyecilikle, partilerinin tüzüğünde bile emekten, haktan ve sendikal örgütlenmeden yana tavır koyan, kendine cumhuriyetçiyim diyen bir parti mensubunun ve bir belediye başkanının tamamen rant ve çıkar ilişkisi uğruna Kent A.Ş. işçisini kapı önüne koyması sizce çelişki değil midir vır bu çelişkiyi bağlı olduğu partinin üst düzey yöneticilerinin dahi, film izler gibi seyretmesi ve hiç ses çıkarmaması bizlerin kafalarında bir soru işareti bırakıyor.

KÖZ: İşten çıkarılmaya karşı direnişi nasıl örgütlediniz, ne gibi eylemler yapıldı bu güne kadar?

V.O: Şube başkanımız ve sendikamızın öncülüğünde öncelikle şantiye içinde iki ay aşkın süre direniş başlattık, daha sonra Cevat DURAK'ın valiyi ve polisi bizi müdahale etmediği için sürekli suçlayan demecileriyle bunalan emniyet güçleri bizi iki üç kez güç kullanarak şantiyenin dışına çıkardılar. Daha sonra biz şantiyenin önünde direniş çadırları kurarak, ailelerimizle, çocuklarımızla birlikte gece gündüz o çadırların içinde eylemlerimize devam ettik. Sendikamız ve şube başkanımız gerekli tüm mercilere müracaat ettiler, biz işçiler işimize geri dönebilmek için yasal çerçeveler içinde tüm eylemleri etkinlikleri

yapmamıza rağmen, hiçbir sonuç alamadık. En son 16 Eylül tarihinde Ankara yürüyüşü karar alarak, sesimizi, taleplerimizi, isteklerimizi iletebilmek için Ankara yürüyüşüne başladı. 31 gün süren zorlu Ankara yürüyüşü, ayaklarımızın patlamasıyla, bir arkadaşımızın ayağının kırılmasıyla kısacası zor şartlar altında Ankara'ya vardık ve 7 gündür de Ankara'dayız. Genel başkanımız ve diğer üst düzey yöneticilerimiz, Deniz BAYKAL'a bu sorunu anlatabilmek için ve bilgi kirliliğini ortadan kaldırmak için, CHP genel merkezinden randevu talebinde bulundu ve hala bu talebin sonucunu bekliyoruz.

KÖZ: Yaptığınız eylemlere DİSK'e ya da diğer konfederasyonlara bağlı sendikalar destek verdiler mi?

V.O: Evet DİSK'e bağlı sendikalardan ve KESK'e bağlı sendikalardan direniş boyunca destek gördük ayrıca, çeşitli sivil toplum örgütleri, demokratik kitle örgütleri ve bazı öğrenci gençlerden büyük destek gördük.

KÖZ: İşten çıkarılmanız hayatınızı nasıl etkiledi?

V.O: Ben ve ailemi olumsuz yönde etkiledi. Sonuçta bizler emeğiyle ve beden gücüyle yaptıkları iş karşılığında aldıkları ücretlerle geçinen insanlarız. O ücretlerimiz kesilince hepimiz geçim sıkıntısı yaşamaya başladık. Hepimizin çocukları, bakmak zorunda oldukları anne babaları, eşlerimiz bu süreçten olumsuz bir şekilde etkilendiler.

KÖZ: Son olarak eklemek istediğiniz bir şey var mı?

V.O: Son olarak ben CHP genel başkanı sayın Deniz BAYKAL'dan demokrat, emeğe saygılı bir insan gibi, bir genel başkan gibi davranmasını ve iki dudağının arasında olan bu sorunu, tüm işçilerin ailelerini, çocuklarını, bakmak zorunda oldukları insanları düşünerek bir an önce çözmesini istiyorum.

KÖZ: Teşekkür ederiz.

Finike Pazarcılar Esnafı Derneği ile Görüştük

Köz: Bize Kendini Tanıtabilir misin?

M.Polat: Adım Mustafa Polat. 1943 doğumluyum. Geçimimi pazarcılık yaparak sağlıyorum. Aynı zaman da Pazarcı Esnafı derneğinin yönetim kurulu başkanım.

Köz: Pazarcı Esnafı Derneği hakkında bilgi verebilir misin?

M.Polat: Yerel yönetimlerin pazarcı esnafının üzerinde kumaya çalıştığı baskılara karşı örgütlü durabilmesinin ihtiyacından doğan bir dernektir. Derneğimiz baskılara karşı koyarak, tüketim faaliyeti yürüterek, derneğin üyelerinin yanı sıra üye olmayan halkın da örgütlenerek bir arada durmasını ve dayanışmasını sağlayarak, seminerler ve halk toplantıları düzenleyerek 7 yıldır faaliyet sürdürüyor. Bugün artan baskılar göz önünde tutulduğunda derneğin hedeflediği biçimde faaliyetlerini başarabildiğini gösteriyor. Derneğimizin yaklaşık 800 üyesi var. Derneğimizin tüzüğünde geçen "Seçilenler seçenler tarafından her an görevden alınabilir" maddesi işleyişimizi özetliyor. Derneğimiz dönüşümlü olarak 3'er ay süreyle yönetim kurulunu değiştirilmektedir. Gerekli görülen konular üzerinde derneğimizin 10 kadar komitesi vardır.

Derneğimiz maddi masraflarını ihtiyaç görüldüğü an dernek üyeleri arasında imcece usulü para toplayarak karşılıyor. Ancak aidat toplamıyoruz.

Yönetim kurulun ve derneğin işleyişinde şu ve ya bu şekilde bütün üyelerini yönetmeğe yönelik öğretiler ve doğrudan demokrasi işleyişini benimsiyoruz.

Köz: Pazarcı Esnafı Derneği Kaymakamlık kararıyla kapatıldı, bu süreci aktarabilir misiniz?

M.Polat: Demek bir akşam kırk kişiye yakın bir sohbet toplantısı anında 20'nin üzerinde silahlı polis ile basıldı. Derneğin içinde bulunanlar sonra da dernek arandı. Üye olmayanların dernek binasında bulunması bahane edilerek bunun dernekler yasanına aykırı olduğu söylenerek kapatılmak istendi. Biz de buna karşı mahkeme kararı olmadan kapatamazsınız diyerek karşı çıktık, tartıştık. Tartışma sorununda o gün kapatılmaktan vaz geçildi. Bir gün sonrası itibarıyla dernek kapatıldı ve dernekler masasında bulunmamızı söyleyerek gittiler.

Ertesi gün dernekler masasında derneğimizin neden kapatıldığı anlatılan tutanak yüzümüze okunuldu, metne göre kapatılma sebebimiz üye olmayanların dernek binasında olması imiş. Biz de buna karşı çıktık. Bizim kurumumuz üyelerine ve halka hizmet eden bir kurum bu kurumdaki amacın dışında hiçbir çalışma yürütülmemektedir.

Köz: Peki kapatıldıktan sonraki süreç nasıl gelişti?

M.Polat: Derneğimiz üyeleri ile birlikte halkı da bilgilendirme toplantısı düzenlediğinden halkın derneğimizin kapatılışına tepkileri yoğun oldu. Biz de bu insanlarla söyleşimiz ve kapatılış sebebini anlatmak ve protestoya devam etmek için, her gün dernek önünde iki ve ya üç saatlik toplantılar düzenledik. Bugüne kadar bu toplantıların sayısı 16 tanedir. Protestolarda üyelerle birlikte "Baskılar bizi yıldıramaz, çünkü biz emekçiyiz ve haklıyız", "Kimse alınterimize ipotek koyamaz" gibi sloganlar attık. Derneğin kapatılışını protestodan sonra Bu toplantılarda kimi zaman kriz, işsizlik, ezip sömürülmek için ne yapmalıyız gibi konuları kimi zaman da Kürt Sorunu, ülkemizdeki azınlıklar ve devletin tanıdığı haklar, alevi sorunu gibi konuları gündeme aldık, söyleşiler yaptık. Gördük ki sadece derneğin açılıp kapanması değil, herkes kendi sorunlarını taşımaya başladı oraya. Biz de kurum olarak halkı kucakladığımızı inandık. Ve halktan da aldığımız gücüne bu toplantıları süregelen hale getirdik.

Köz: Yerel Yönetimlerin Derneğe yaklaşımı nedir?

M. Polat: Yerel yönetimin derneği muhatap almaması bizce bir baskıydı. Kitlese direnişimizle biz bu baskıları ber taraf edebiliyorduk. Üyelerimiz bu dernekte istifaya zorlanıyordu. Bu kanallardan gelişme sağlayamayanlar bu kez derneğimizi bastılar ve kapattılar. Bunun üstüne güya kapalı Pazar yapma ve esnafı oraya taşıma gibi bir hedef koydu önüne. Ardından derneğimiz esnaflarla birlikte Finike belediyesine bir toplantı gerçekleştirdi. Bizzat belediye başkanı, ben böyle bir dernekle yola çıkmam ancak yönetimi bizim tarafımızdan belirlenmiş, bir dernekle bu işi yapabilirim diye açıklama yaptı.

Köz: Bu dernekle neden çalışılmıyor, bu dernek neyin önünde engel onlar için?

M.Polat: Demokratik işleyiş tarzında göre çalışma yürüten bu dernek, onların ihtiyacına yanıt vermiyor. Bu dernek neyin önünde engel, çünkü Finike deki yapılacak olan kapalı pazarda bir esnafın tezgah açabilmesi için her esnaftan on ile on beş bin lira belediyenin bir beklentisi var. Bu tür rantın önünü kesecek olan bu derneğin elbette onları rahatsız edecek ve etmeli de.

Köz: Derneğin diğer faaliyetleri baskı unsuru oldu mu?

M.Polat: Derneğimiz kurulduğu yıldan bir yıl sonra baskılara maruz kalmaya başlamıştı. Önce yerel yönetimler yetki paylaşımında zorluk çıkarmakla karşı koydu. Sonra süreç gelişti tüketim faaliyetimizi yoğunlaştırdık buna karşı da epeyi engel konulmak istendi. Son süreçlerde yaptığımız halk toplantıları kendi üyemizin

dışındaki insanların tüketim adı altında örgütlenmesini sağlamamız, bulunduğu alanın tarihi boyunca yapılmayan şeyleri yapmamız bizim ber taraf edilmeye neden gösterildi. Örneğin 1000 kişiye yakın kitleyle burada 8 Mart'ta etkinlik düzenledik. 1100 kişinin üzerinde katılmı olan 1 Mayıs'ı örgütledik.

Köz: Dernek bunlara karşı ne gibi önlemler alıyor?

M.Polat: Derneğimiz sık sık toplantılar yaparak üyelerine üzerimizde oynanan bu oyunlar hakkında bilgilendiriyor. Bu yetmemiş gibi halkı da bu süreç dahil ediyor. Tek tek üyelerini ziyaret ederek bu konuda onları bilgilendiriyor. Protesto ve toplantılarla en geniş kesimlere yaşanan süreç anlatılıyor.

Köz: Önümüzdeki süreç sizce nasıl gelişecek?

M.Polat: Belediye yönetimini kendi belirlediği bir dernek kullanılabilir. Ya da dört aralıktaki yapılacak olan toplantı da göstereceğimiz karşı duruştan belediye yönetimi yılarak bu konuyu gündemine çekebilir. Dernek kurulması halinde biz kendi alternatifimizi geliştirdik.

Birincisi, Finike pazarına tezgah açmayacağız. İkincisi, açanları kendi tarafımıza çekmeye çabalayacağız aksi halde çeşitli baskılar geliştireceğiz. Üçüncü olarak da Finike Pazarı kurulduğu gün Finike'ye en yakın olan yerde Pazar açıp pazarımıza gün boyu parasız dolmuş seferleri düzenleyeceğiz. Pazarımıza devasa bir pankart açarak neden burada olduğumuzu halka anlatacağız.

Bunun bugün itibarıyla alt yapısını oluşturmuş durumdayız. O zaman bu dernek olur ki Finike pazarını çalışmaz duruma gelsin.

Köz: Önümüzdeki sürecin derneğin faaliyetlerinin güçlendirmesi dileğiyle, teşekkür ederiz.

BÜTÜN ÜLKELERİN KOMÜNİSTLERİ BİRLEŞİN!

Köz

KOMÜNİST KÖZ- AYLIK SİYASİ GAZETE

SAHİBİ VE SORUMLU YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ:
ŞÜKRÜ DEMİR

YÖNETİM YERİ: ÜSKÜDAR CADDESİ, PINAR PASAJI, KAT:2 NO:39 KARTAL İSTANBUL

TELEFON: 0216 387 50 90

BASILDIĞI YER: ÖZDEMİR MATBAASI

MATBAA ADRESİ: DAVUTPAŞA CAD. GÜVEN SANAYİ SİTESİ C BLOK No: 242 TOPKAPI-İSTANBUL

BÜTÜN ÜLKELERİN KOMÜNİSTLERİ BİRLEŞİN!

25 Kasım Kamu Emekçileri Grevi

Kamu Emekçileri'nin 25 Kasım günü gerçekleştirdikleri 1 günlük iş bırakma eylemine çalışmalarına Mayıs'ta Yaşam Kooperatifi üzerinden aktif bir şekilde katıldığımız Bahçelievler Eğitim Hakkı Platformu ile birlikte hazırlandık.

25 Kasım'a kısa bir süre kalan Eğitim Hakkı Platformu bileşenleri, Eğitim-Sen'in çalışmalarına yerelden katılımı güçlendirmeyi önemsediler. Veliler ve öğrencilerle Eğitim emekçilerinin bağı kurmayı önemseyen bileşenler, önlerine bir takım eylem ve etkinlikler koyarak grevi yereldeki dinamiklerle buluşturdular. Bildiri dağıtımının yanı sıra, ortak panel ve söyleşiler de düzenleyen kurumlar, grev sabahı da Yenibosna'da bir yürüyüş düzenleyerek greve ortak bir şekilde katıldılar. Grev öncesinde Yenibosna'da yapılan çalışmalar şöyle gerçekleşti:

21 Kasım Cumartesi günü, Bakırköy'de grevin nedenleri açıklayan ve dayanışmaya çağrı yapan Eğitim-Sen bildirileri tüm kurumların katılımı ile ortak olarak dağıtıldı.

22 Kasım 2009 günü Bahçelievler Eğitim Hakkı Platformu'nun etkinliğinde Eğitim-Sen 1 no'lu şube, Halkevleri ve Mayıs'ta Yaşam Kooperatifi, grevi velilerin, öğrencilerin, öğretmenlerin, işçilerin de desteklemesi gerektiğini vurgulayan konuşmalar yaptı. Katılan işçi, veli ve öğrencilerin

sıklıkla söz alması etkinliğin daha anlamlı geçmesini sağladı. Yaklaşık 40 kişinin katıldığı etkinlik greve çağrı ile bitirildi.

25 Kasım günü Yenibosna Pazarı'nda bir araya gelen Bahçelievler Eğitim Hakkı Platformu üyeleri grevi varoşlardan yürüyüşle emekçilere duyurdular. Saat 09:00'da Halit Ziya Uşaklıgil İlköğretim Okulu'nun önünde toplanmaya ve sloganlar atmaya başlayan kitle, 09:30 gibi davul zurnanın ve halayların başlamasıyla kalabalıklaştı. Çekilen halayların ardından yürüyüş başladı. Yürüyüş boyunca "Müşteri değil öğrenciyiz", "Parasız eğitim istiyoruz", "Yaşasın sınıf dayanışması", "Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiçbirimiz"

sloganları atıldı. Mahalleli de pencereye çıkarak alkışlar ve ıslıklarla eyleme olan ilgi ve alakasını belli etti. Yürüyüşün ardından hep birlikte merkezi eyleme gidildi. Yaklaşık 200 kişinin katıldığı eylem oldukça coşkulu geçti.

Komünistler olarak, kamu emekçilerinin haklı mücadelelerini desteklerken bir yandan da diğer emekçileri de bu mücadeleye katmanın önemli olduğu bilinciyle hareket ettik. Veli ve öğrencileri de grevle ilgili gündemlere katan tarzdaki çalışmalara katılarak tüm işçi ve emekçilerin kendi mücadele ve hakları için diğer emekçilerle bir araya gelmelerinin önemli olduğunu vurguladık. Kamu emekçilerinin kazanımlarının büyütülmesinin yolunun da sigortasız, sendikası olmayan işçi sınıfının en ayrıcalıksız kesimleri ile buluşmalarından geçtiğini vurgulayarak, işçilerin birliğinin somut koşullarına ışık tuttuk.

25 Kasım grevi ile ilgili gerçekleştirilen tüm çalışmalar, kitle örgütleri arasındaki iletişim ve koordinasyonun büyütülmesi için de bir vesile oldu. Yerelerde yaratılan birlik, yapılan çalışmaların önümüzdeki dönemde nasıl güçlendirileceğinin yolunu gösterdi.

Varoşlarda birleş, alanlarda devleş!

Mayısta Yaşam'da 25 Kasım Grevi İzleri

25 Kasım'da KESK'e bağlı sendikalar ve memurlar tüm Türkiye'de bir günlük greve çıktılar. Birçok ilde 25 Kasım günü memurlar ve bu grevi destekleyen, siyasi örgütler, demokratik kitle örgütleri, işçiler emekçiler alanları doldurdular. İstanbul'da da Avrupa yakasında; Sirkeci ve Çapa'da toplanan kitleler iki koldan Beyazıt Meydanı'na doğru yürüyüşe geçtiler. On binlerce memur, işçi, emekçi Beyazıt Meydanı'nı doldurdu. Burada kürsüden yapılan konuşmalarda neden böyle bir greve çıktığını, bu greve neden olan taleplerinin karşılancaya dek mücadelelere devam edileceğini içeren konuşmalar yapıldı. Müzik dinletisinin ardından eylem sonlandırıldı.

Köz'ün arkasında duran komünistler olarak biz de bu greve içerisinde çalışma yürüttüğümüz Mayıs'ta Yaşam Kooperatifi'yle birlikte katıldık. Grev öncesinde Eğitim-Sen'li hocalar Mayıs'ta Yaşam Kooperatifi'ne gelip, 1 Mayıs Mahallesi'nde greve yönelik yapmak istedikleri çalışmaları aktarıp, mahalledeki kurumlardan bu doğrultuda destek istediklerini söylediklerinde

kooperatif ortakları da bunu gündemlerine almaya karar vermişti. Bu gündem üzerine yapılan tartışmalarda biz de komünistler olarak Mayıs'ta Yaşam'ın bu greve destek vermesi gerektiğini savunduk. Savunurken de şunları söyledik: "Bu greve destek vermek ve katılmak hem Mayıs'ta Yaşam'ın kuruluş ilkeleriyle örtüşür, hem de birçok yönden kooperatifin işine yarar. Kooperatif eğitimin ayrıcalık olmasına karşı çıkıyor ve karşı çıkarken şikayetçi, mızımız bir tutum takınmak yerine bu ayrıcalıklardan tüm ezilenlerin faydalanması için varoşlarda dayanışmayı güçlendirerek alternatifler yaratmaya çalışıyor. Mayıs'ta Yaşam eğitim sisteminde; işçileri, emekçileri, kadınları ve Kürtleri eleyen sınıflara karşı mücadele eden ve bu mücadeleyi büyütmek için bu alanlarda faaliyet yürüten kitle örgütleriyle ortaklaşmaya çalışan bir kooperatiftir. Mayıs'ta Yaşam'ın bu çizgisiyle kamu çalışanlarının ve eğitim emekçilerin ortaya koymuş oldukları talepler doğrultusunda yaptıkları eylemler birbirine denk düşmektedir. İşçiler ve ezilenler arasında ortak bir mücadeleyi

örnek için öncelikle böylesi eylemlerde alanlarda buluşmak gerekli. Bu nedenlerden ötürü Mayıs'ta Yaşam'ın bu eyleme destek vermesi ve katılımı hem Eğitim-Sen, hem Mayıs'ta Yaşam için hem de mücadele eden tüm işçi ve emekçiler açısından yararlı bir adım olacaktır. Bunların da dışında bu grev için yürütülen çalışmalarda Eğitim-Sen'li öğretmen arkadaşlarımızla Mayıs'ta Yaşam arasında bir irtibat kurulmuş ve bu irtibatın ilerleyen süreçlerde de devam etmesi için kimi adımlar atılmıştır. Bu adımda Eğitim-Sen'li öğretmenlerin Mayıs'ta Yaşam'a gelip faaliyetlere katılmalarına ve orada ders vermelerine vesile olacak bir adımdır. Kaldı ki; bu adımın bu yöndeki rüzgârı şimdiden kendini hissettirmeye başlamıştır." Komünistler olarak kooperatifte bu grev için yürütülen tartışmalarda yukarıdaki hususları öne çıkarmaya çalıştık. Kooperatifteki öğrenci ve aile ortaklarının da katıldığı tartışma sonucunda bu greve destek vermek ve mahalledeki grev çalışmalarına somut olarak katılma kararı alındı. Mahalledeki grev bildirilerinin Eğitim-Sen'li hocalarla dağıtılmasına ve veliler için yapılan toplantıya ve grev sabahı mahalledeki ilköğretim okulu önünde yapılan basın açıklamasına kooperatifin öğrenci, hoca ve aile ortakları hep beraber katıldılar. Sadece 1 Mayıs Mahallesi'nde değil Mayıs'ta Yaşamın diğer şubelerinin buldukları yerlerde de Eğitim-Sen'le irtibata geçilebildiği ölçüde ortak bildiri dağıtımları, toplantılar ve eylemlilikler örgütlendi.

Bir demokratik kitle örgütünün işleyişini bozmadan oradakilerin nasıl yönlendirilebileceğini, kendi dışımızdaki insanların bu tür faaliyetlere nasıl katılabileceklerini ve bir etkinliğin ve bir eylemin çalışma yürüttüğümüz bir kuruma ve o kurumun ortaklarının örgütlenmesine nasıl hizmet edeceğini iyi bir şekilde görüp öğrendik. Şimdi daha tecrübeliyiz...

Yaşasın Eylemli Sınıf Dayanışması!
1 Mayıs Mahallesi'nden Komünistler

İşten atılmalar yasaklansın! İşsizi iş!" Forumu

"İşten Atılmalara Son" Bursa Platformunun düzenlediği Tez-Kop İş'in eğitim danışmanı Volkan Yaraşır ve Batis Genel Başkanı Metin Burak'ın katıldığı "İşsizi İş" isimli formuna katıldık. İlk sözü Volkan Yaraşır aldı. Dünya ekonomik krizinin ikiye ayrıldığını bir tanesinin bölgesel ve gelip geçici olduğunu söyledi. İkincisinin ise büyük burhanlar olduğunu ve bu burhanların devrim olmadığı sürece karşı devrime yol açtığını söyledi. Bunu da 1873-1893 ekonomik krizin emek cephesinde yaşananlarla alakalı olarak kapitalizmi, emperyalizmi ittiğini söyledi. Bu krizin birinci paylaşım savaşına neden olduğunu aktardı. 1929-39 buhranının da Almanya'da Hitleri iktidara taşıdığını ve bu krizin de karşı devrime yol açtığını söyledi. Şu

an içinde bulunduğumuz krizin 1974'ten beri sürdüğünü ve şu anda depresyon halinde olduğunu söyledi.

Bunun dışında emek cephesinde bu krizlere karşı üst kimlikte örgütlenmek gerektiğini söyledi. İnsanların bir üst birde alt kimliği olduğunu, alt kimliğin yer, cinsiyet, ulus, kültür, vb. olduğunu söyledi.

İkinci konuşmacı Metin Burak da Volkan Yaraşır'a katıldığını ve üst kimlikte örgütlenmek gerektiğini kendi yaşadıkları deneyimlerden yola çıkarak anlattı. Devrimin ancak üst kimliğin örgütlenmesi ile olacağını ve sınıf bilincinin bu kimliklere verilmesi gerektiğini söyledi.

Forumun ikinci bölümünde serbest kürsü yapıldı.

İşten atılmalarla karşı direnişin devam ettiği Ente İşçisi bir kadın işçinin ve Asamat fabrikasındaki direniş sözcülerinin konuşmalarından sonra birçok kişi söz alarak konuştu. Yaklaşık 400 kişinin katıldığı forumda özellikle alt-üst kimlik konusunu verilen arada tartışmak yerine serbest kürsüde yer alarak konuşmamız gerekirken bu müdahaleyi yapamadık. Üst kimliğin kabulünün kadın sorununu, Kürt sorununu yok saydığını Filistin'deki işçilerin, Kürt işçilerin sorunlarının başında bir toprak sorunu geldiğini arada yapılan sohbetlerde dile getirdik. Fakat bu tartışmayı serbest kürsüden de yapabilmeliydik.

Özgürlük Savaşın İşçilerle Gelecek!

Bursa'dan Komünistler

İzmir'de 25 Kasım

25 Kasım'da KESK ve Kamu-Sen bir günlük "uyarı grevi" gerçekleştirdi. KESK başkanı Sami EVREN "Trenler, otobüsler ve uçaklar çalışmayacak, öğretmenler derse girmeyecek, otoyol geçişleri hizmet vermeyecek. Yani grev hakkı, grev ile kazanılacak" demişti. Bütünüyle her yerde aynı derecede sonuç alınmadıysa da bu sözlerin hakkını veren coşkulu ve gözü kara bir tablo Türkiye'nin geneline damga vurdu.

İzmir'de de trenler durdu, öğretmenler derse girmede, hastaneler -acil servis- dışında çalışmadı, vergi daireleri iş bıraktı. İş yerlerinde buluşan kamu emekçileri önce kendi işyerlerinde eylemlerini gerçekleştirdi daha sonra saat 11.00'de İzmir Büyükşehir Belediyesinin önünde kitlesel bir miting gerçekleştirmek üzere buluştu. Yaklaşık 10 bin kişinin katıldığı miting coşkulu ve canlı bir biçimde gerçekleşti.

Miting alanında birkaç gün önce serbest kalan DTP'li KESK yöneticileri de konuşma yaptı. Ayrıca yine kaç gün önce DTP konvoyuna gerçekleştirilen faşist saldırı mitingi örgütleyenler tarafından kınandı.

Grev beklenilenin üzerinde bir etki yaratmıştı fakat merkezi miting alanının coşkulu olmasına rağmen iş yerlerinin boş kalması bir eksiklik olarak öne çıktı. Eğer grev yapan kamu emekçileri iş yerlerinden ayrılmayı ve oradaki muhataplarıyla bütün bir gün grevin anlamı ve önemi üzerine sohbet ve tartışmalar yürütülseydi iş yerindeki mücadeleyi daha fazla güçlendiren bir sonuç ele edilmiş olurdu.

Köz'ün arkasında duran komünistler de greve çeşitli sendika ve kitle örgütleri ile birlikte katıldık. Sınıf dayanışmasını güçlendirmek üzere işçi sınıfının farklı kesimlerini buluşturduk.

Yaşasın Sınıf Dayanışması!

Özgürlük Savaşın İşçilerle Gelecek!

Tekel İşçileri Ankara'da Eylemde

TEKEL'e bağlı işyerlerinin kapatılmasıyla birlikte Tek Gıda-İş Sendikası üyesi 12 bin işçinin iş akitlerinin feshedilmesine karşı 15 Aralık'ta Ankara'ya gelen TEKEL işçilerinin nöbeti devam ediyor. 4 gündür çeşitli eylemler mücadelelerine devam eden Tekel işçilerine saldırılar da sürüyor. Abdi İpekçi Parkı'nda ve AKP Genel Merkezi önünde devletin copuyla, gaz bombalarıyla saldırdığı işçiler bugün Türk-İş genel merkezi önünde beklemeye.

Dün ise işçiler Abdi İpekçi Parkı'nın polislerin beklediği tarafına çöp konteynırları ve banklardan barikatlar kurarak beklediler. Birçok kurum ve DTP'li milletvekilleri öğlen saatlerinde, Abdi İpekçi Parkı'nda bekleyen işçileri ziyaret etti. Akşam saatlerinde polis beklemelerini sürdüren işçilere saldırdı. Yaşanan saldırıda birçok işçi yaralandı ve Tek Gıda-İş Sendikası Genel Başkanı Mustafa Türkel ve diğer genel merkez yöneticileri de gözaltına alındı.

Dün, işçilerle beraber gözaltına alınan ve akşam saatlerinde serbest bırakılan Tek Gıda-İş Sendikası Genel Başkanı Mustafa Türkel, bugün Türk-İş Genel Merkezi önünde toplanan işçilere "Bıçak kemiğe dayandı, sonuç alınmaya kadar devam edeceğiz" dedi. Türkel, katılımların tüm Türkiye'den olduğunu vurgulayarak, "Bu artık Tekel işçisinin değil, tüm işçi sınıfının mücadelesidir" dedi.

Bugün Türk-İş önünde bekleyen işçilerle yaptığımız sohbetlerde işçilerin kararlı tutumlarını bir kez daha görmüş olduk. İşçilerin haklarını alana kadar Ankara'dan ayrılmayacaklarını söylediler. Ayrıca Türk-İş yöneticileri talep edilen haklar alınmadan eylemi sonlandırmak isterse Türk-İş binasını işgal edeceklerini belirten işçiler kararlı bekleyişlerine yarın da devam edecekler.

BÜTÜN ÜLKELERİN KOMÜNİSTLERİ BİRLEŞİN!

Bu Cumhuriyet Ezilenlerin Kanı Üzerine Kurulmuştur!

Mecliste demokratik açılım tartışmalarında güya demokrasi tartışıyor gibi yaparak saldırlarının kılıflarını örüp, yeni saldırılar planladıkları bir süreçte; CHP milletvekillerinden Onur Öymen bütün açık sözlülüğüyle CHP'nin özünü dile getirerek 1938 Dersim katliamını savunmuştu. Bu sözlerin ardından AKP'nin, sinsice ve açıkgozluluk yaparak bu durumu kendi lehine çevirmeye çalışması, CHP'li vekillerden Kılıçdaroğlu'nun ikiyüzlü bir şekilde Onur Öymen'in açıklamalarına önce karşı çıkarmış gibi görünse de kendi özünü gizleyememiş ve CHP'nin özelinde taşınan kemalizmin katliamcı özünü açığa vurmaya zorunda kalması gibi bir tablo oluşmuştur.

Bu tablo karşısında CHP'nin tabanındaki kimi itirazlar ve kopuşlar, demokratik kitle örgütlerinin, siyasi partilerin ve örgütlerin eylemlilikleriyle oluşan tepkiler artmış ve devam etmektedir.

Burjuvazinin kendisine ait tüm kurumları ve meclisteki temsilcileri olan düzen partileriyle ezilenlere ve emekçilere yönelik planladıkları ve uyguladıkları saldırılar karşısında bugün, ezilenlerin ve emekçilerin bağımsız mücadelesini örgütleyip büyütme gerektiğini savunan ve bunun ilk adımının da DTP'nin etrafında birleşmekten geçtiğini söyleyen ve pratik politik faaliyetlerini de buna göre koyan komünistler olarak biz de oluşan bu tablonun gerçek yüzünü, varoşlarda işçilerin emekçilerin gündemine sokmaya çalıştık.

Öncelikli olarak çıkarmış olduğumuz "Bu Cumhuriyet Ezilenlerin Kanı Üzerine Kurulmuştur, Bu Kanın Hesabı Sorulmadan Demokratikleşemez" başlıklı özel sayının dağıtımını mahallemizde gerçekleştirdik. Yaptığımız ev ziyaretlerinde özel sayıları verip cumhuriyetin hangi temellerde kurulduğunu, kemalizmin altında ezilenlerin, emekçilerin, Alevilerin dostu olmadığını cumhuriyetin ilk adımlarının atıldığı tarihten bu yana kemalizmin yapmış olduğu katliamları göstererek anlatmaya çalıştık. Bu çizginin savunucusu olan CHP'nin de Alevilerin ve ezilenlerin dostu olamayacağı ve AKP gibi bir azıllı düzen olduğunu bu nedenle de Alevilerin kendi cellatları olan CHP'den kopmaları gerektiğini anlattık. Kurtuluşun ezilenlerin ve emekçilerin ortak mücadelesinden geçtiğini ve bunun içinde Kürt halkının demokratik taleplerini de sahiplenerek DTP'nin etrafında birleşmek gerektiğini vurgulayan sohbetler gerçekleştirdik.

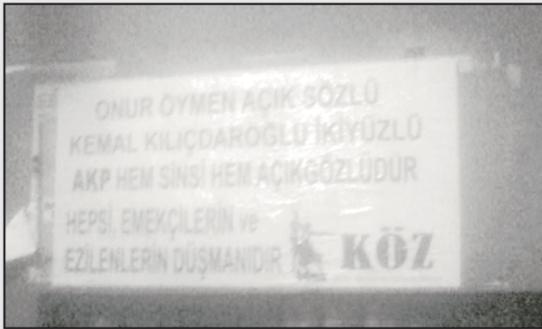
Yapılan aile ziyaretleri ve özel sayı dağıtımında içerisinde çalışma yürüttüğümüz Mayıs'ta Yaşam Kooperatifi'nde özel sayının içeriğiyle ilgili Proletaryanın Kurtuluşu ile ortak bir söyleşi düzenledik. Söyleşide özel sayının içeriğini daha detaylı bir şekilde ortaya koymaya çalıştık. Söyleşiye takip eden günlerde Proletaryanın Kurtuluşu ve KöZ imzalı "Onur Öymen Açık Sözlü, Kılıçdaroğlu İki Yüzlü, AKP Sinsi ve Açık Gözlüdür! Hepsi Ezilenlerin Düşmanıdır" ve "Vekiline Sahip Çık DTP'yi Kapattırma" ozalıt çıktılarını mahalleye asarak bir yandan da ikinci bir özel sayı dağıtımını gerçekleştirdik.

1 Mayıs Mahallesi'nde yürüttüğümüz bu faaliyetlerin geri dönüşleri de oldukça olumlu. Doğru bir siyasi çizgiyi kimi eksik yanlarımız olsa da doğru bir tarzda pratiğe geçirdiğimiz de bir göstergesidir bu olumluluk. Çok daha büyük olumluluk yaratmak için siyasal hedeflerimiz doğrultusunda yolumuza devam edeceğiz.

Ne AKP, Ne CHP, Kurtuluş Birleşik Mücadelede!

1 Mayıs Mahallesi'nden Komünistler

Okmeydanı'nda Afişleme Çalışması

Herkesin bildiği gibi Onur Öymen Dersim olayları ile ilgili CHP'nin gerçek yüzünü göstererek bu olaylarda öldürülen binlerce insanın ölümünü meşru gören, yapılan katliamı onaylayan bir konuşma yapmıştı.

Biz KöZ'ün arkasında duran komünistler olarak yıllarca Kemalistlerin ve CHP'nin gerçek yüzünü emekçilere göstermek için çaba sarf ediyoruz. Çoğu Alevinin inandığı ve oy verdiği bir parti olan CHP artık gizlemeye gerek duymadığı Alevi, Kürt, emekçi düşmanı yüzünü nihayet gösterdi. Biz de mahallemizde yoğun olarak yaşayan Alevilere bu partinin onların ezeli düşmanı olduğunu hatırlatmak için bildiri ve ozalıt çalışması yaptık.

Bastırdığımız 500 adet bildiri de CHP'nin hiç bir zaman ezilenlerin, emekçilerin yanında olmadığını, aksine başımıza ne geldiyse bunlar iktidardayken geldiğini vurguladı. CHP'ye bunları söylerken AKP'nin yaptıklarını da unutmamak tabii ki. İktidara geldiğinden beri ezilenleri ve emekçileri daha da ezen, insanları açlığa, hastalığa mahkûm eden, Aleviyezi açılımı yapan, Kürtsüz Kürt açılımı yapan bir düzen partisi olan AKP'den de bahsetmeden geçemedik.

Tüm bu saldırılara karşı tek gücün emekçilerin ortak mücadelesinden geçtiğinden bahsettik.

Bildiri dağıtımdan sonra mahallenin en kalabalık ve yol üstü olan yerlerine büyük baskılar şeklinde "Onur Öymen açık sözlü, Kemal Kılıçdaroğlu ikiyüzlü, AKP hem sinsi hem açık gözlüdür" şiarlı ozalıtler yaptık.

Bu yazılar oldukça dikkat çekici ve mahalleli tarafından dikkatle okunuyor.

Ne CHP ne AKP çözüm Birleşik Mücadelede.

Ezilenlerle Saf Tut Şovenizme Katılma.

Okmeydanı'ndan Komünistler

"Ayrımcılığa Karşı Eşit Yurttaşlık Hakkı" Mitingi

"Ayrımcılığa Karşı Eşit Yurttaşlık Hakkı" talebiyle, Alevi Bektaşî Federasyonu 8 Kasım pazar günü İstanbul Kadıköy'de bir miting düzenledi.

Haydarpaşa Numune Hastanesi, Tepe Natilius alışveriş merkezi yönleri ve Salı Pazarı olmak üzere üç noktada saat 11.00 sularında bulunan yaklaşık yüz bin kişi, sloganlarla Kadıköy Meydanı'na yürüdü. Pir Sultan Abdal Kültür Dernekleri, TUDEF, AKA-DER, Özgürlükçü Sol, Partizan ve YDG, Demokratik Haklar Federasyonu (DHF), SODAP, PDD, TÖP, DHF, BDSP, Almus Kültür ve Dayanışma Derneği, Devrimci Aleviler Komitesi ve TAYAD'lı Aileler, ODAK / Direniş, Mücadele Birliği Tüm-İGD, Sürekli Devrim Hareketi, KÖZ ve Mayıs'ta Yaşam Kooperatifi Sultanbeyli Şubesi Tepe Natilius yönünden yürüdü.

TKP, Tokat-Zile Üçkaya Köyü Sosyal Dayanışma ve Kültür Derneği, ÖDAH, DTP, EHP, SHP, Sosyalist Parti ve Dev-Lis, Adalılar, ESP Girişimi, ÖDP ve Gençlik Muhalefeti, EMEP, PSAKD Sultanbeyli Şubesi, SDP ve Dev-Lis ise Haydarpaşa Numune Hastanesi yönünden yürüdü.

Salı Pazarı yönünden ise Alevi Bektaşî Federasyonu, Pir Sultan Abdal Kültür Dernekleri, Hacı Bektaşî Veli Kültür Dernekleri, çeşitli cem evleri, Halkevleri, Öğrenci Kolektifleri ve Genç Umud yürüdü.

Mitingte; Aleviler, 'zorunlu din dersinin kaldırılmasını', 'Diyaret İşleri Başkanlığı'nın lağvedilmesini' '33 aydının yakılarak katledildiği Sivas'taki Madımak Otelinin müze olmasını', 'cem evlerinin ibadethane sayılmasını', 'Alevi köylerine cami yapılması ve imam gönderilmesi politikasının terk edilmesini', 'nüfus cüzdanlarındaki din hanesinin kaldırılmasını' istediler.

DTP'li ve CHP'li milletvekillerinin yanı sıra Tunceli bağımsız milletvekili Kamer Genç ve Bin Umud milletvekili Ufuk Uras'ta mitinge katıldı.

Biz de KöZ olarak "İmha ve İnkâr Politikalarına Karşı Birlikte Mücadele Edelim" şiarını alana taşımak için gittiğimiz mitinge yaklaşık 75 kişi katıldık. Demokrasinin olabilmesi ve işleyebilmesi için, 'Demokrasi için Alevilere ve Kürtlere Özgürlük' sloganını, çözümün

düzen partilerinden geçmediğini, ezilenlerin birleşik mücadelesinden geçtiğini vurgulamak için, 'Ne AKP Ne CHP Kurtuluş Birleşik Mücadelede' sloganını, alevileri kendilerine yedeklemeye çalışan ve bunda da çoğu zaman başarılı olan sosyal demokratların ve kemalistlerin, iktidarda oldukları her dönemde alevilere yönelik katliamların yollarını döşediklerini söylemek için '78 Maraş CHP İktidarda, 93 Sivas SHP İktidarda, Kemalistler Tuttu Faşistler Vurdu' sloganını, ezilen inançların, ezilen ulusların ve ezilen işçi sınıfının özgürlüğünün ancak ve ancak işçi sınıfının mücadelesiyle gerçekleşeceğini vurgulamak için de 'Özgürlük Savaşan İşçilerle Gelecek' sloganını miting boyunca öne çıkarmaya çalıştık. Bunların dışında 'Varoşlarda Birleş Anlarda Devleş- Bolşevizm Kazanacak Komünist Bir Dünya Kuracağız- Yaşasın komünistlerin Birliği' sloganlarını attık.

Miting alanında yoğun bir şekilde "İmha ve İnkâr Politikalarına Karşı Birlikte Mücadele Edelim" başlıklı çıkardığımız özel sayının dağıtımını gerçekleştirdik.

Alevilerin eşit yurttaşlık talebini başka ezilenlerin mücadelesinden ayıran bir yoldan değil tüm ezilenlerin ve mekçilerin birleştiği bir yoldan dile getirmeleri gerektiğini, bu talebin karşılığını sahiden bulması için tüm ezilenlerin ve emekçilerin birleşik kitlesel bir seferberliğinin şart olduğunu vurgulamak için katıldığımız mitingte, Alevilerin ve Kürtlerin düşmanı CHP ve SHP'ninde kendi pankartlarıyla çok rahat bir şekilde bulunabilmesi; şovenizme ve düzen güçlerine karşı mücadelede çok daha fazla sorumluluklar almamız gerektiğini göstermiştir.

Ekim Devrimi'nin 92. Yılında, Bolşeviklerin deneyimlerinden süzülün derslerden öğrendiklerimizle ve Komünist Enternasyonal'in ilk 4 kongresindeki ilkelerin bize gösterdiği yolda yürüyerek zafere ulaşabileceğimizin bilinciyle yürümeye devam edeceğiz.

Demokrasi İçin Alevilere-Kürtlere Özgürlük!

Özgürlük Savaşan İşçilerle Gelecek!

İstanbul'dan Komünistler

Tuzla Demokrasi Platformu Onur Öymen'i Protesto Etti

Tuzla'daki kitle örgütleri ve siyasetler olarak CHP milletvekili Onur Öymen'i Dersim katliamı ile ilgili mecliste yaptığı konuşmadan dolayı protesto etmek için 21 Kasım Cumartesi günü bir basın açıklaması gerçekleştirildi. Saat 16.00'da "Kürt-Alevi Düşmanı Onur Öymen CHP'nin Aynasıdır" yazılı pankartla Tuzla Tıp önünden CHP ilçe binası önüne kadar Onur Öymen ve CHP'nin Alevi ve Kürt düşmanlığını öne çıkaran sloganlar eşliğinde yürüyüş yapıldı. Yürüyüş boyunca sıklıkla "Dersim Onurdur, Onuruna Sahip Çık", "Kürt Düşmanı CHP", "Alevi Düşmanı CHP", "Faşist CHP Halka Hesap Verecek", "Yaşasın Halkların Kardeşliği", "Biji Biratiya Gelan", "Şovenist CHP Dersim'den Defol" sloganları atıldı. CHP'nin önüne gelindiğinde basın açıklaması metni okundu ve arkasından CHP ilçe binasının önüne siyah çelenk ile üzerinde "Onurlu insanlar CHP'yi derhal terk etmeli" yazan bir döviz bırakıldı. Etrafta bulunan insanların da alkışlarıyla destek oldukları basın açıklamasına yaklaşık 80 kişi katıldı.

Oldukça canlı geçen basın açıklamasında biz de KöZ'ün, bu konudaki görüşlerimizi ifade eden Kasım ayı özel sayısını internette çıkartıp fotokopi ile çoğalttık ve basın açıklamasına katılan herkese dağıttık. Bu hem basın açıklamasına katılanlara hem de mahalleden bizimle birlikte katılanlara görüşlerimizi ulaştırmak anlamında olumlu oldu.

Deri-İş, Limter-İş, DTP, ESP Girişimi, Emep, Cun-Der, Çalkağal Derneği, Uid-Der, Mayıs'ta Yaşam Kooperatifi, Köz ve Tuged basın açıklamasına katılan kurumlardı.

Tuzla Demokrasi Platformu adına okunan basın metni:

ONUR ÖYMEN VE CHP NAZİLERİ ARATMIYOR

CHP Nazileri aratmıyor. Onur Öymen katliamı savunuyor. Ama istifa eden yok görevden alma

yok. Deniz Baykal sadece, "Dersim'i anması çok büyük bir hataydı" dedi ve ekledi: " Bu konuyu artık kapatıyoruz."

Baykal'a göre katliamı anmak hata, katliamı savunmak doğru... bu konuyu bu kadar kolay kapatmak mümkün mü? CHP, rejimi koruyor, resmi ideolojiyi koruyor. Rejimin bekası adına faşist statükoyu sürdürme ısrarındadır. Peki, nereye kadar?

CHP'nin koruduğu rejimin Kürtleri korumadığı görüldü. Alevileri korumadığı görüldü. 8 Kasım'da İstanbul'da toplanan yüzbinlerce alevinin sözcülerinin söylediği "cumhuriyet Alevileri korumadı" bilinci de bunu gösteriyor. Dersim katliamı bunun tarihi tanığı. Maraş, Çorum, Gazi ve Sivas katliamları ise yakın tarih tanklarıdır.

Bu zihniyeti Baykal da bir başka biçimde sergiliyor: " Türkiye'nin Kürtleri, Türk milletinin Kürt'üdür." diyor. Açık ki CHP yönetimi Nazizm'den kalma ırkçı zihniyetle hareket etmektedir. Naziler, Yahudiler'i gaz odaları ve krematoryumlarda (ölümlerin yakıldığı fırınlar) yaktı. TSK ise Dersimlileri mağaralarda fareler gibi zehirledi.

Eski dışişleri bakanı Sabri Çağlayangil itiraf ediyor: "Ordu, zehirli gaz kullandı. Mağaraların kapısının içinden bunları fare gibi zehirledi. Yediden yetmişe Dersim Kürtlerini kestiler. Kanlı bir harekât oldu. Dersim davası da bitti. Hükümet otoritesi de köye ve Dersim'e girdi. Dersim böyle bitti."

CHP'nin kaderi Alevilerin sorunu değildir. Temsil ettiği faşist zihniyetle CHP'yi baş başa bırakmak, alevi emekçilerinin, ezilenlerinin boyunun borcudur.

CHP'nin sözde laiklik savunusuyla, Alevileri kandırma ve düzene bağlama politikası kendi sınırlarına dayanmış durumdadır. CHP ne laiktir ne de aleviler başta olmak üzere ezilenlerden

yanadır. O, her şeyden önce devletçi, katliamcı, statükocu, Ergenekoncu ve ırkçıdır. Öymen'in ırkçı bir utanmazlıkla dillendirdiği Dersim katliamı hatırlatması, bu zihniyetin ne kadar güçlü olduğunu göstermektedir. Yıllardır çağdaşlık, laiklik maskesini takan katiller grubu 80 yıla yakın bir zamandan beri Alevilerin, Kürtlerin ve emekçilerin oyları ile ayakta durmaktadır. Tarihi gerçekleri yalanlarla, baskılarla karartarak, Alevileri, Kürtleri, işçi ve emekçileri uzun süre oyalamayı başardılar. Ancak bugün "takke düştü kel göründü". CHP ve benzeri özel savas partilerine tarihi çöplüğün yolu görünmüştür. Onur Öymen sadece ve sadece imaj kabuğundan arındırılmış CHP'nin özündekini dışa vurmuştur.

CHP'den istifa etmesi gereken Onur Öymen değildir. Dersimlilerdir, Alevilerdir, Türkiyeli emekçilerdir, Kürtlerdir, vicdanlı bütün insanlardır.

CHP esasen Onur Öymen'lerin, Deniz Baykal'ların, Ergenekoncu savunucularının, katliam şakşakçılarının partisidir. Geri kalan tüm CHP'lilere verilen rol kalabalık yapmaktan ibarettir. CHP gerçeği budur.

Tüm vicdanlı ve onurlu insanlar CHP'den istifa etmeye çağırıyoruz. Katliamlara ve katliamlara karşı ezilenlerin mücadelesine katılmaya davet ediyoruz. CHP, Onur Öymen'dir. Onurlu İnsanlar CHP'yi Derhal Terk Etmelidir

Kürtlerin ve Alevilerin Onuru Seyit Rıza'dır, Onuruna Sahip Çık!

Yaşasın Dersim Direnişimiz!

Yaşasın Halkların Kardeşliği!

Tuzla Demokrasi Platformu: Deri-İş, Limter-İş, DTP, ESP Girişimi, KÖZ, Mayıs'ta Yaşam Kooperatifi, Emep, Cun-Der, Çalkağal Derneği, Uid-Der, TUGED

Tuzla'dan Komünistler

BÜTÜN ÜLKELERİN KOMÜNİSTLERİ BİRLEŞİN!

Binler Dersim'in Hesabının Sorulması İçin Kadıköy'deydi

13 Aralık Pazar günü Kadıköy'de binlerce kişi 1938 Dersim'in hesabının sorulması şiarını Kadıköy meydanına taşıdı. Tunceli Dernekleri Federasyonu (TUDEF) ve Alevi Bektaşî Federasyonu (ABF) tarafından "Dersim 38 Katliamı-Arşivler Açılın- Sorumlular Hesap Versin" sloganıyla düzenlenen mitinge Alevi Bektaşî Federasyonu, Alevi Kültür Dernekleri, Avrupa Dersim Dernekleri Federasyonu, Avrupa Alevi Birlikleri Konfederasyonu, BDSF, DHF, DTP İstanbul İl Örgütü, KÖZ, DSİP, Doğu Güneydoğu Anadolu Dernekleri Platformu, Divriği Kültür Derneği, EMEP İstanbul İl Örgütü, ESP, Halkevleri, Hava-İş, Hacı Bektaşî Veli Anadolu Kültür Vakfı, İmranlı Dernekleri Federasyonu, İHD, Kangal Dernekleri Federasyonu, KESK İstanbul Şubeler Platformu, Köseadağ Gençlik Platformu, Koçgiri'li Girişimi, Küresel Eylem Grubu, Munzur Çevre Derneği, Munzur Kültür Derneği, Munzur Sanatçılar ve Aydınlar Platformu, ÖDP İstanbul İl Örgütü, Özgür Demokratik Alevi Hareketi, ÖSH, Partizan, PSAKD, Türkiye Barış Meclisi Girişimi, Yüzleşme Derneği, Yeşiller, Yol Tv, 78'liler Girişimi ve 10 Aralık Hareketi katıldı.

Yürüyüşe siyasi gruplar ve kitle örgütlerinin yanı sıra Dersim Milletvekili Şerafettin Halis, Dersim Belediye Başkanı Edibe Şahin, KESK Genel Başkanı Sami Evren, Alevi Bektaşî Federasyonu Genel Başkanı Ali Balkız, Eğitim Sen Genel Başkanı Zübeyde Kılıç ile birçok sanatçı da katıldı.

Miting alanında ilk konuşmayı TUDEF Genel

Başkanı Özkan Tacer yaptı. Tacer konuşmasında artık Dersim katliamıyla yüzleşilmesi gerektiğini öne çıkardı. Bu katliamın sorumlularının artık gün ışığına çıkarılması söyleyen Tacer arşivlerin açılması gerektiğini de söyledi. Tacer konuşmasının bir bölümünde DTP'nin kapatılmasına da değindi. DTP'nin kapatılmasını Kürtler'e yönelik inkâr politikasının bir devamı olduğunu söyleyen Tuncer, Kürtlere demokratik alana söz verilmemesinin büyük bir hata olduğunu dile getirdi.

Dersim Milletvekili Şerafettin Halis de miting de bir konuşma yaptı. DTP'nin kapatılması kararını öne çıkaran Halis Dersim'in hesabının sorulması gerektiğini söylerken, DTP'nin kapatılma kararının AKP'nin demokrasi anlayışının çarpıklığını ve ikiyüzlülüğünü gösterdiğine de değindi.

Komünistler, mitingde neyi öne çıkardı?

Köz olarak biz de; "Onur Öymen Açık Sözlü, Kılıçdaroğlu İki Yüzlü, AKP Sinsi ve Açık Gözlüdür! Hepsî Ezilenlerin Düşmanıdır" ve "DTP'nin Kapatılması Tüm Ezilenlere Saldırır" pankartlarıyla mitinge katıldık. Miting tertip komitesinin almış olduğu karar gerekçesiyle flamalarımızı taşımadığımız yürüyüş ve miting boyunca DTP'nin kapatılmasını ve DTP'li iki milletvekiline getirilen siyaset yasağını gündem alan dövizler taşıdık. Siyaset yasağı getirilen DTP'li vekillerin ve DTP yöneticilerinin resimlerinin de olduğu dövizlerimizde "Siyaset Yasağı Ezilenleredir; Yasaklara Karşı Vekillerine

Sahip Çık; İşte Burjuvazinin Adaleti: Vergi Kaçakçısı Aydın Doğan'la Uzlaşma, DTP'ye Kapatma; Saldırlara Karşı Örgütlen Birleş Mücadele Et; Dersimde Katledenler DTP'yi Kapatınlardır" şiarlarını taşıdık.

Toplanma anından miting sonuna kadar hem yürüyüş esnasında hemde miting alanında yoğun bir şekilde "DTP'yi Mahkemeye Kapatınız! Ezilenlerin Öfkesini Neyle Kapatacaksınız!" başlıklı özel sayını dağıtımını gerçekleştirdik.

50 kişilik kortejimizle yürüyüş boyunca ve miting alanında; "Ne AKP, Ne CHP Kurtuluş Birleşik Mücadelede; Ne Şeriat Ne Kemalizm Yolumuz Proleter Devrim; Demokrasi için Ezilenlere Özgürlük; Ezilenlere Özgürlük Savaşan İşçilerle Gelecek; Nereden Geliyoruz! Varoşlardan, Ne istiyoruz! Özgürlük, Vermeyecekler! Alacağız, Özgürlük savaşan İşçilerle Gelecek; Dersimde Katledenler, DTP'yi Kapatınlardır; Siyaset Yasağı Tüm Ezilenleredir; Yasaklara Karşı Vekiline Sahip Çık!" sloganlarını güçlü bir şekilde attık. Yürüyüş boyunca yaptığımız DTP'nin kapatılması ve Dersim katliamıyla ilgili ajitasyon konuşmaları ve attığımız sloganlar etraftakiler tarafından da ilgiyle karşılandı. Miting alanına girişte ve alan içerisinde DTP ile ilgili alan sloganlarımıza etraftaki birçok kişi de katıldı.

11 Aralık Cuma akşamı ezilenlerin, emekçilerin düşmanları ve bu düzenin sahipleri tüm ezilenlerin ve emekçilerin dostu olan ve onların hakları için mücadele eden DTP'yi kapatmıştı. 13 Aralık Pazar günü düzenlenmiş olan Dersim Katliamını protesto mitingi de DTP'nin kapatılmasına karşı kitlesel bir duruşu sergileyebilecek bir olanak olarak tüm devrim ve demokrasi güçlerinin karşısında duruyordu. KÖZ'ün arkasında duran komünistler olarak biz de bu mitingi böyle bir olanak olarak görüp, bu duruşla mitinge katıldık. Çünkü biliyoruz ki Koçgiri'de, Dersim'de, Maraş'ta, Sivas'ta katledilenler, DTP'yi kapatınlardır. Çünkü onlar Alevilerin, Kürtlerin, işçilerin azıllı düşmanlarıdır, bu yüzden de ezilenlerin haklarının mücadelesini verenlere karşıda sürekli saldırı halindedirler. DTP'ye yönelik bu saldırı ezilenlere yönelik bir saldırdır. Dersim'in hesabının sorulacağı yol da ilk olarak DTP'ye yönelik bu saldırıya karşı durmak, 2007 genel seçimlerinde ezilenlerin ve emekçilerin oylarıyla meclise giren ve mecliste ezilenlerin sesi olan DTP'li vekillere sahip çıkmaktan geçer.

Siyaset Yasaklarına Karşı Mücadele Edelim!

DTP'li Vekillere Sahip Çıkalm!

İstanbul'dan Komünistler

İzmir'de DTP Vekillerinin Konvoyuna Linç Girişimi

DTP Genel Başkanı Ahmet Türk, Şırnak Milletvekili Seval Bayındır, Diyarbakır Milletvekili Akın Birdal, Muş Milletvekili Sırrı Sakık ve Van Milletvekili Özdemir Üçer ile parti yöneticileri 22 Kasım Pazar günü İzmir'de hükümetin açılım politikasını değerlendirmek amacıyla partilileri ile buluştu. Eylem DTP il Binası önünde yaklaşık 2000 kişinin katılımı ile gerçekleşti.

DTP İzmir İl Başkanlığı önünde toplanan partililerine ilk seslenen isim DTP İzmir İl Başkanı Mukaddes Kubilay oldu. Mukaddes Kubilay konuşmasında, "Biz parti olarak sadece savaş mağduru olmuş, Kürtlerin yaşadıkları sorunları değil; etnik kimlikleri ne olursa olsun sistemden zarar görmüş her kesimin sorunlarına çözüm üretmek için birlikte örgütlenmeyi hedef alarak; İzmir'de de bu çalışmalarını başlatmış durumdayız. İzmir'de partimizin barış, kardeşlik

ve demokrasiyi geliştirme politikalarını hayata geçirmek en büyük çabamız olacaktır" ifadelerini kullandı. Daha sonrasında DTP Genel Başkanı Ahmet Türk bir konuşma yaptı.

DTP Genel Başkanı Ahmet Türk konuşmasının başında partililerini önce Kürtçe olarak selamdı, daha sonra ise konuşmasını Türkçe olarak devam ettirdi. Türk, konuşmasında şunları söyledi: "Bugün Türkiye kendini yeniden tartışma dönemi içerisine girmiştir. Tam 86 yıldır Cumhuriyet'in kuruluşundan beri inkârcı ve ihmalci siyaset bugün Türkiye'de sorgulanıyor. Yıllarca operasyonlarla yıldırma politikaları ile Kürtleri susturmaya çalıştılar, ama bu halkı susturamadılar, susturamayacaklar da. Biz yıllardan beri halkların kardeşliğini ve Kürt sorununun çözülmesini istedik, ama Türkiye Cumhuriyeti kuruluşundan beri devlet bürokrasisinin etkisi içinden çıkamadı ve bugün milliyetçi bir faşist sistemin gelişmesine neden oldu. Ama biz yolumuzdan ve inancımızdan dönmeyeceğiz."

Bu sırada DTP konvoyuna Üçyol semtinde faşistler tarafından saldırıldı. Yanlırlar olduğu haberi geldi. Bu gelişme üzerine Ahmet Türk "Bugün İzmir'e gelirken bir grup faşist konvoyumuza saldırmış. Devletin valisini ve polisini görevlerini yapmaya davet ediyorum. Bizlerin başından beri mücadeleimiz özgürlük için, halkların kardeşliği içindir. Ancak bizlere saldıranlar elbet cevabını alacaktır. Bizim

özgürlük mücadelemiz, aslında tüm Türk halkının özgürleşmesi demektir. Ancak birileri bu ülkenin halklarını, kardeşlerini karşı karşıya getirme uğraşları var ve biz halkların kardeşliğini, demokrasiyi esas alınız" şeklinde konuştu. Ahmet Türk'ün konuşmasından sonra eylem sona erdi. KÖZ'ün arkasında duran komünistler olarak bizde eyleme katıldık. Eylem sırasında özel sayı dağıtımını yaptık ve gazete satışı gerçekleştirdik. Gerçekleşen faşist saldırı genel olarak kitlenin moralini bozsa da coşkulu bir eylem gerçekleştirildi.

Eylem sırasında ve sonrasında aldığımız bilgilere göre DTP konvoyuna yapılan saldırı planlı bir saldırı. Üçyol mevkinden DTP konvoyları geçerken trafik kapatılıyor, araçlara taşlar ve sopalarla saldırılıyor. Evlerin balkonlarından taşlar, saksılar atılıyor. Üstelik çoğu evin balkonunda Türk bayrakları asılı. Saldırı sırasında polis de yaralanan, rehin kalan DTP'lilere şiddet uygulamaktan kaçınıyor. Burjuva medya da saldırıyı "halkın haklı bir tepkisi" şeklinde gösteriyor. Saldırı Kürt sorununa demokratik çözümün gündem olduğu bir zamanda bu gelişmelerden rahatsız olan faşistler tarafından örgütlenmiştir.

DTP'ye kapatma davası açan, konvoyuna taşlı sopalı saldıran kesimlere karşı verilmesi gereken yanıt DTP omuz omuza durmaktır.

DEMOKRASİ İÇİN KÜRTLERE ÖZGÜRLÜK!

İzmir'den Komünistler

Limontepe'de Basın Açıklaması

DTP Karabağlar İlçe Örgütü, Onur Öymen'in Mecliste Dersim katliamıyla ilgili yaptığı konuşmayı ve CHP'nin tutumunu protesto etmek amacıyla 15 Kasım Pazar günü saat 12.00'de Limontepe Heykel Durağı'nda basın açıklaması yaptı. Açıklamadan önce 1938 katliamında idam edilen Seyit Rıza anısına bir dakikalık saygı duruşu yapıldı.

Açıklamada, CHP zihniyetinin Ergenekon ve derin devlet zihniyetiyle aynı olduğunu belirterek, kan üzerinden siyaset yapan bu parti ve kesimlerin çözümsüzlük üretirken aslında kendi sorunlarını getirdiğini ifade edildi. CHP çatısı altında siyaset yapan tüm Kürt ve Alevi vatandaşların istifa ederek, inkarcı, imhacı politika üretenden karşılarında tavrı almaya çağırıldı, 1938'deki katliamda kanla beslenen zihniyet karşısında nasıl durulmuşsa bundan sonra da Kürt halkının bu duruşu sergileyeceğini söyledi. Basın açıklamasında "Munzur CHP'ye mezar olacak", "Alevi halkı yalnız değildir", "Biji biratiya gelan" dövizlerinin taşındığı. Basın açıklamasında sık sık "Faşist CHP Dersim'den defol!", "Kürt, Türk, Alevi yaşasın halkların kardeşliği!", "Munzur CHP'ye mezar olacak!" sloganları atıldı.

Köz'ün arkasında duran komünistler olarak biz de basın açıklamasına katıldık. Bir gece öncesinde geç saatte haberdar olduğumuz için yeterince çevremize duyuru yapamadık. Ama en azından yakın çevremizi eyleme katabildik.

Basın açıklamasına yaklaşık 70 kişi katıldı. Mahalleli balkonlardan ve kahvehanelerden ilgiyle basın açıklamasını izledi. Mahalleliyle yaptığımız sohbetlerden edindiğimiz izlenimlere göre DTP'nin yaptığı basın açıklamasına tepkili ve tedirgin olan ve açıklamaya katılmayan etraftan izleyen bazı kişiler sonrasında açıklamadan memnun kalmışlar. DTP'nin toplumun diğer kesimlerinin sorunlarına sahip çıkan eylemleri öne çıkartması içinden geçtiğimiz süreçte önemli bir yer tutmakta. Bu nedenle mahallemizde gerçekleşen basın açıklaması düzen partilerinin etkisinde olan işçi ve emekçilerin DTP'ye yaklaşıracak önemli bir adımı teşkil etmekte.

LİMONTAPE'DEN KOMÜNİSTLER

DTP Konvoyuna Saldırı Kınandı

22 Kasım Pazar günü DTP Genel Başkanı Ahmet Türk İzmir'e geldi. Türk'ü hava alanına karşılayan konvoy eylem alanına gelirken Hatay Üçyol mevkiinde Faşistler tarafından saldırıya uğradı. Saldırı sırasında 30'u aşkın araç hasar gördü, pek çok kişi de yaralandı. Saldırıya yaşayan DTP'lilerden aldığımız bilgilere göre saldırı önceden planlanmış. Saldırı sırasında konvoyun önünü polisler kesmiş, faşistler taşla sopalarla araçlara saldırımlar, evlerin balkonlarından çatılardan taş, saksı fırlatılmış. Ayrıca saldırının gerçekleştiği güzergâhtaki evler Türk bayrağı asmışlar.

Saldırıdan hemen bir gün sonra 23 Kasım saat 12.30 da Konak eski Sümerbank'ın önünde Barış Meclisi ve Birlikte Başaracağız Platformu ortak bir basın açıklaması gerçekleştirdi. Basın açıklamasına 300 kadar kişi katıldı.

Basın açıklamasında "Hepimiz Kürdüz Hepimiz DTP'liyiz", "Faşizme karşı omuz omuza" sloganları atıldı. Okunan basın metninde faşistlerin provokasyonu ile gerçekleşen saldırının halklar arası düşmanlığı körüklemeye çalıştığı, demokratik açılım sürecinin baltalanmaya çalışıldığı vurgulandı ve saldırı kınandı.

SALDIRILARA KARŞI DTP'YE SAHİP ÇIK!

İZMİR'DEN KOMÜNİSTLER

İstanbul'da Barış Elçileri Coşkuyla Karşılandı

19 Ekim Pazartesi günü, Saat 13.00'da Taksim'de DTP bir basın açıklaması gerçekleştirdi.

Eylem, Habur Sınır Kapısı'na gelen 34 PKK'liyi karşılamak için gerçekleştirilmişti. "Barış elçileri hoş geldiniz" yazılı döviz ve pankartlarla Taksim Tramvay Durağı'nda toplanan 5000 kişilik kitle, "Savaşa Hayır, Barış Hemen Şimdi!", "Biji Serok Apo!" sloganlarıyla Galatasaray Lisesi'ne doğru yürüyüşe geçti. Galatasaray Lisesi'nin önünde yapılan basın açıklamasında, barış için önemli bir adım atıldığını belirtilmesinin ardından konuşan, DTP Tunceli Milletvekili Şerafettin Halis, daha önce yaşanan tutuklamalara rağmen kendilerinin barış sürecinde ısrarcı olmalarının bu sürecin önünü açabileceğini, gelenlere yaklaşımın önemli olduğunu belirtti.

Açıklamanın ardından kitle dağıldı.

Mayısta Yaşam Kooperatifi'nde Eğitim Dayanışması

Mayısta Yaşam Kooperatifi'nde eğitim dayanışması faaliyetleri yeni bir dönemde yeniden başladı. Dayanışma faaliyeti sürdüren gönüllüleri ve üniversiteye girmeye çalışan emekçi öğrencileri daha yakından tanımak için röportajlar gerçekleştirmeye başladık. İlk olarak yaptığımız bu röportajları gazetemizin okurlarıyla paylaşmanın önemli olduğunu düşünüyoruz:

Yeşim Hoca:

Bize kendini tanıtabilir misin?

37 yaşındayım. Hayatımın bir bölümünü işçi olarak geçirdim. 27 yaşından sonra üniversiteye başladım. Üniversiteye başlamamla kooperatifle tanışmam aynı zamana rast geliyor. Edebiyat okumalarına, kişisel gelişimi destekleyen kurslara hala gider gelirim. İlköğretim öğretmeniyim. Pek çok kurumda gönüllü olarak çalıştım. Yani öğretmenim ama hala öğrenmeye devam ediyoruz. Kooperatifi evim gibi benimsemiş biriyim.

Kooperatifle nasıl tanıştın?

Boğaziçi'ne girdiğim ilk yıllar kendim de işçi kökenli olduğum için kendimiz gibi insanlara yardım etmek için dört arkadaş bir araya geldik ve ders vermeye

gerekiyor. Bugün çalışan kazanır gibi hamasi nutuklarla işçi emekçi gençlerin ne kadar eşitsiz bir sistemde olduğu onlardan saklanıp başansızlıklarının sadece kendi suçlarıymış gibi gösterilmesinin onur kırıcı olduğunu düşünüyorum. Üniversite bitse bile insanlar, işsizler ordusunun kalifiye elemanı oluyorlar.

oluyormuş. Üniversiteye girmekle sorunların biteceğini tahmin ediyordum. Sorunların başlangıcı oluyormuş. Maddi ve manevi... Şimdi Marmara Üniversitesi'nde son sınıf öğretmenlik okuyorum. Haftanın 3 günü vaktim 17.00'a kadar işte geçiyor. 17.00'den sonra derse geçiyorum. Gece 22.00, bazen 23.00'e kadar... Diğer iki günüm ise Şişli Endüstri Meslek Lisesi'nde stajyer öğretmenlikle geçiyor. Cumartesi laboratuvar dersim var öğlene kadar... Öğleden sonra mahalledeki bir arkadaşla ÖSS çalışıyoruz. İş çıkarsa işe gidiyorum. Pazar günleri ise Yenibosna Mayısta Yaşam'da Geometri dersi anlatıyorum. Ders bitiminde tekrar işe gidiyorum. Ve bir sonraki Pazartesi aynı şey tekrar başlıyor, aynı şeyleri yeniden yapıyorum. Bu böyle 4 senedir sürüyor... Üniversitenin başından beri aynı şey devam ediyor.

Bu nereye gidecek ben de bilmiyorum, ama hayatımdan çok çok memnunum, çünkü hayatımda çok iyi dostlarım ve tanıdığım insanlar var. Çevremden dolayı hayatımdan çok memnunum.

Kooperatifle nasıl tanıştın?

Gazetede görmüştüm, Radikal gazetesinde... Gelip gördüm, beğendim ortamı... Kooperatif ortamında en çok paylaşımcı olması dikkatimi çekti. Kooperatifle ortaklığım 2003'ten beri devam ediyor. İstanbul'da olduğumuz müddetçe de orasını bir ev gibi görüyorum. Bazen Pazar sabahları kalkıyorum, kahvaltı hazır ama yapmıyorum, gelip kooperatifte yapıyorum, daha hoşuma gidiyor. Bu sadece örneklerden bir tanesi.

Benim için tüm kurumlar önemli. Ama iki kuruma bağlıyım. Anadolu'da Yaşam Tüketim Kooperatifi ve Mayısta Yaşam. Keşke elimden gelse, herkese bağlı olsaydım. Herkesi seviyorum.

Bize biraz kooperatifi anlatabilir misin?

Paylaşımcı bir yer. Sınıfçılığın, ayrımcılığın olmadığı bir yer. Gönüllü olması çok önemli. Ders alan, ders verenin gönüllü olması önemli.

Öğrencilere ders vermesi, bir sürü öğrenciyi üniversiteli yapması bence büyük başarı. Bence İstanbul'da normal bir dersane bu kadar kişiyi üniversiteli yapmamıştır. Anadolu'da Yaşam'ın mahalle dayanışması, ucuz ürün getirmesi ve buna benzer desteklerde bulunması, örneğin mahallede birinin sorunu olunca hemen ilgilenmesi çok hoş bir şey. Burada eğitim dayanışması nasıl gerçekleşiyor? Herkes bildiğini paylaşıyor. Bana göre bu. Bir şeyler öğrenmek için her türlü çabayı sarf ediyorlar. Kurumla ilgilenenler dışardaki güncel olayları takip ediyorlar. Kendimden örnek vereyim. Dışarda neler oluyor, kimin ne tür hakları var, buna benzer şeyleri kuruma gelip öğreniyorum. Yani bir tür google sayfası diyebiliriz.

Burada öğrencileri sınavla hazırlıyorsun, peki bu sınav hakkında ne düşünüyorsun?

Bu sınav çok adaletsiz bir sınav. Bunu herkes biliyor zaten. Bana göre herkes bu adaletsizliğin farkında. Bunu dışarda da görüyorum. Aynı siyasetten, aynı düşünceden herkes bu sınavdan şikayetçi.

Üniversitedeki profesörler dahi eleştiriyorlar. Ama nedense bir türlü değişmedi gitti. Öğrencileri genç yaşta bu duruma sokması beni çok üzüyor. Öyle bir psikoloji olmuş ki, öğrenciler tek hayat ÖSS gibi görüyorlar. Ailenin baskısı ve dışardaki duruma göre kurtuluş olarak görüyor. Geçerse hayatı kurtulacak sanki... Geçmezse sanki ömrü boyunca sürünecekmiş, hayatı mahvolacak psikolojisine giriyor.

Peki buna karşı ne yapılmalı?

Kendimi örnek göstereyim. Hiçbir zaman umudumu yitirmedim. 3 sene sınava kooperatifle hazırlandım. Ve o zengin çocukları gördükçe içimden daha da çok hazırlanmak geliyordu ve daha hırs yapıyordum. Ve bunu başardım. Burada öğrencilere demek istediğim şu: Sabır ve azimli olmaları... En önemlisi o...

Nurgül:

Bize kendini tanıtabilir misin?

Adım Nurgül. 4 senedir sınava hazırlanıyorum. 1 sene dershaneye gittim. 2. senem kooperatifte hazırladığım... 5 çocuklu bir ailenin en küçük çocuğuyum. Sınava hazırlanan tek benim. Abim ve ablam maddi olanaksızlıklar yüzünden devam edemediler. Mayısta Yaşam'la tanışmamış olsaydım, ben de sınava hazırlanamayacaktım.

Peki Mayısta Yaşam'la nasıl tanıştın?

Lise döneminden tanıdığım bir arkadaş vardı. Artık dershaneye gidemeyeceğimden, sınavı bıraktığımdan bahsettim. Maddi olanaksızlıklardan bahsederken böyle bir yerin olduğunu söyledi. Ben de hemen gidip tanışmak istedim. Ve iki senedir kooperatifteyim. Niye bu sınava hazırlanıyorsun?

Geleceğim için. İşçi çocuğuyum. Ailemin maddi durumu belli. Ben de okumazsam muhtemelen ailem gibi ben de asgari ücretle bir yerde çalışmak zorunda kalacağım. Böyle bir parayla geçinmek de çok zor. O yüzden daha güzel yarınlar için hazırlanmak zorundayım.

Burada nasıl eğitim veriliyor?

Bu soruya karşılaştırmalı olarak örnek vereceğim. Dershaneye de gittim 1 sene. Sorumuz olduğunda orada hocalara götürüyorduk. Ve sorunun cevabı yerine bize hangi sınıfta olduğumuzu soruyorlardı. Eğer iyi dereceli bir sınıf değilsek bizim sorularımız sonraya erteleniyordu. Burada ise her an sorularımızı sorabileceğimiz hocalar var. Hangi konuda olursa olsun, her an yardıma hazır arkadaşlar bulunuyor.

Peki sınav sistemi hakkında ne düşünüyorsun?

Sınav sisteminin herkesçe bilindiği gibi adaletsiz olduğunu düşünüyorum. Çünkü eşit süre, eşit soru sayısı, konular vs.. aynı ama herkesin hazırlanma koşulu çok farklı. Bir kere biz işçi çocukları 1-0 yenik başlıyoruz. Bir kere bizim gelecek kaygımız var. Bu kaygıdan ötürü de zaten %50 kazanma ihtimalimiz düşüyor. Durumu iyi olanlar ise, sadece statü amaçlı yapıyorlar. Gelecek kaygısı olmadan yapıyorlar. Bu da onları bizden bir adım öne götürüyor zaten. Hazırlanırken de adaletsizlik var. Onlar istedikleri dershaneye gidebiliyor, istedikleri özel hocayla hazırlanabiliyorlar. Hazırlanırken bir kaygılan yok, rahatlar. Biz ise bize verilen tek bir şans değerlendirme zorundayız. Benim gibi işçi çocuğusanız sadece bir kere dershaneye gitme şansınız vardır. Onda da hep kafanızda şu düşünce vardır: "Ailem bu ay taksidi nasıl verecek?"

Peki bu sınavın adaletsizliğine karşı neler yapılmalı?

Bir sınavın olması adaletsizlik. Herkes üniversite hakkına sahip olmalı. Bir seçme sınavı var. Seçilenler belli bir yere geliyor, ya peki seçilemeyenler ne olacak?

Bu sorunun bir cevabı var mı, benim de çok merak ettiğim bir soru.

Bu sınavın adaletsizliğine karşı ise, bundan önce yaptıklarımız gibi sınavın kaldırılması için elimizden geleni yapmalıyız. Biz yandık, bizden sonrakiler yanmasın.

başladık. O yıllar arkadaşlarımdan benden genç olmasından dolayı bu çalışmanın hiç bu kadar istikrarlı ve uzun olacağını düşünmemiştim. Kendi çocuğum olmadığı için buradaki her öğrenciyi sanki kendi çocuğummuş gibi sahipleniyordum, evim gibi benimsiyordum burayı.

Bize biraz kooperatifi anlatabilir misin?

Ben Yenibosna şubesinde ders veriyordum. Rekabet değil dayanışma sloganının sadece sözde değil, bu yapının içine sinmiş bir yaşam tarzı olduğunu düşünüyordum. Yapılan yemekli sohbetler, şiirli etkinliklerle emekçilerden yana olan, mücadelecilerle günümüz toplumundaki yozlaşmaya karşı inatçı ve ısrarlı en iyi duruş olduğunu düşünüyordum. Bir yerlerde bilim ilerleyecek bürokrasinin olmadığı, ast üst ilişkisinin olmadığı, özgür kafaların yer aldığı yerler olabilir ancak. Yani ancak bu gibi yerler bunu sağlayabilir.

Buradaki eğitim dayanışması nasıl gerçekleşiyor?

Buradaki eğitim dershanelerden daha iyi. Çünkü dershanelerdeki eğitim zaten başarılı olan öğrencilerin daha başarılı olmasına yönelik veriliyor. Ayrıca orada öğrenciler para makinesi olarak görülüyor. Oysa bizde böyle bir durum yok. Herkes her şeyi istediği zaman sorabiliyor. Hanımlı beyli öğretmenimli sahte saygı yok burada. Mesela herkes bana Yeşim diye hitap eder. Bu da benim için önemli. Ama bugüne kadar hiçbir inatçı davranış, saygısızlık da olmadı. Burada öğrenciler YGS-LYS'ye hazırlanıyor. Senin sınav hakkındaki görüşlerin neler?

Cinsel, ulusal ve sınıfsal elemanın olduğuna inanıyorum. ÖSS sisteminin başlı başına yanlış olduğunu düşünüyorum. Sınavsız girişin olması

İnsanlar her yerde rüşvetle, adam kayırmayla işe alınıyorlar. Eğitimin çoklu zekâ programına göre modernize edildiği söylene de bu sadece lafta kalıyor, uygulamada böyle bir şey yok. İlköğretimde proje yöntemiyle çalışma yapılıyor. Bunun sonucu olarak notları çoğu zaman anne babalar alıyor. Sınav sektörüm oldukça karlı bir sektör. İnsanlar her sene yapılan yüze yakın sınavla yarış atı gibi koşutularak ütopyalı olmayan makinelere dönüştürülmeye çalışılıyor.

Peki buna karşı neler yapılmalı?

Kooperatifin bu konuda yaptığı araştırmalar var. Broşürler, bildiriler var. Bunların mümkün olduğu kadar çok kesime anlatılması, götürülmesi gerekir. Özellikle kooperatife gelen her bir öğrenci de dersleri anlamadaki zorlukların kendine ait bir sorun olmadığı, eğitim sisteminin açmazlarından biri olduğu kavratılmalıdır.

Herkesin bildiği şeyler ama, kitapları parasız vererek eğitim parasızmış gibi gösterilmeye çalışılıyor. Ama katkı payları ile alınan paralar var. Bu vurgulanmalı, eğitimin parasız olduğu vurgulanmalı.

Çok yaygın olan böyle gelmiş böyle gider anlayışının terk edilmesi için mücadele tarihinde örgütlü gücün neler başardığını anlatılması gerektiğini düşünüyorum, ki kooperatif de bunun başlı başına bir kanıtı zaten... Sınavda kazanılan yüksek puanlar başan getirmeyecek. Başarı ancak mücadeleyle oluyor. Bunu kendi yaşamında da gören biri olarak söylüyorum.

Murat Hoca:

Bize kendini tanıtabilir misin?

Liseyi bitirdim, İstanbul'a gelmek mecburiyetinde kaldım. Üniversiteye çok meraklıydım. Çok isteyince

Tuzla Demokrasi Platformu Halk Toplantısı Düzenledi

20 Aralık Pazar günü Tuzla'da "Alevi-Kürt Açılımları, Dersim 38'i ve Katliamları Tartışıyoruz." başlığıyla ve Sebhat Tuncel'in katılımıyla bir halk toplantısı gerçekleştirildi. Tuzla Demokrasi Platformu'nun düzenlediği halk toplantısı saygı duruşunun ardından Platform adına Mayısta Yaşam Kooperatifi'nin yaptığı açılış konuşması ile başladı.

"Mecliste Dersim'i kana bulamanın yanlış olduğunu düşünen bir taraf yok"

Açılış konuşmasında: "10 Kasım'da TBMM'de Onur Öymen demokratik açılımı ya da Kürt açılımını eleştirmek amacıyla yaptığı konuşmada "Çanakkale Savaşı'nda 200 bin şehidimiz vardı, hepsinin anası ağladı. Kimse çıkıp 'bu savaşı bitirelim' demedi. Kurtuluş Savaşı'nda, Şeyh Said isyanında, Dersim isyanında, Kıbrıs'ta analar ağlamadı mı? Atatürk Dersim isyanını yapanlarla oturup konuştu mu? Atatürk, Şeyh Said'le müzakere mi etti? Dersim isyanını yapanlarla müzakere mi etti? Bunların hiçbirini yapmadı arkadaşlar. Bütün terör örgütlerini dize getirdi" sözlerini sarf etti. Mecliste açılım tartışmaları sürerken DERSİM'i kana bulamanın yanlış olduğunu düşünen bir taraf yok. Dersim katliamını meşru görenler, onbinler katledildi şimdi ise milyonların katledilmesini istiyorlar. Mecliste konuşmalar sürerken meclis dışında; Tunceli Dernekler Federasyonu, Aleviler ve tüm duyarlı

Federasyonu adına İbrahim Karakaya, Dersim katliamının yaşattığı acıları ve bunlarla ilgili kendi dinlediği tanıklardan duyduklarını aktardı. Dersim adının değiştirilip Tunceli yapılmasını anlattı. "devlet katlinin kavramı bir sınıfın diğer sınıfı ezmesi yoluyla devam eder. Mevcut sistem içerisinde biz kendimizi var etmeye çalışıyoruz. Bozuk düzeni değiştirmek bunun içinde mücadele etmek gerekir. BOP içerisinde egemenlerin düşüncesini bilmek lazım. Aleviler Kürtler için ne düşündüklerini bilmek lazım. Partiler için Diyanet işlerini kaldırmaktan söz etmek bir partinin kapatılması demektir. Ama Aleviler diyanet işlerinin kapatılmasını istiyorlar. Ancak bu şekilde biraz da olsa demokrasi geleceğini düşünüyoruz." dedi. Daha sonrasında Kürt açılımına ve Alevi çalıştay konusuna da değindi.

Sebhat Tuncel: "DTP Mecliste Devrimci Demokratik Kesimlerin, Alevilerin, İşçilerin Sesini Duyurdu"

Sebhat Tuncel ise "Bugün birçok günün anlamı var: İnsan Hakları Haftası, 19 Aralık Cezaevi operasyonları, Maraş katliamı ve Dersim katliamı. Bu ülkede çok fazla katliam oldu. Bu memlekette Türk olandan başkasını yok sayan ve Türkler dışındakilerin tek görevi Türklerle hizmet etmek diye bir anlayış var. Kürt hareketi açısından da 28 isyanın lideri ya asılmış ya da imha edilmiştir. Seyit Rıza'nın mezarı hala bilinmiyor. 80 yıldır zihniyet

değişmiyor. Önce liderleri sonra halkı katletmişlerdir. Dersim'de 37'de isyan 38'de katliam oldu. Türkiye tarihinde Türkiye'yi öven ve onun dışındakileri de düşman sayan bir zihniyet hâkim. Devlete karşı geleni devlet katleder bilinci oluşturuldu. Bugün buraya Dersim katliamı için bu kadar kişinin gelmesi önemli. Demek ki eskisi gibi katliam yapamayacaklar ya da katliamların üstünü örtmeyecekler. Dersim bir Alevi katliamı gibi gösterilip Kürt mücadelesinden ayrı tutulmuştur. Bu iki kesim buluşursa demokrasi mücadelesinde önemli aşamalara gidebileceğinden bugüne kadar bu zihniyet bunu engellemiştir. Onur Öymen açıklıksızlık yapmıştır. CHP'nin bugünkü görevi parlamentoda MHP'den de kötüdür, faşistdir. Bu halk celladına sevda gerçekten de. Açılım meselesine bakınca herkes açılımı destekledi, alkışladı. Biz de açılım bir tasfiye süreci değilse destekleriz dedik. Açılımın bir tasfiye süreci olduğu çok sonra anlaşıldı. Kürt halkı bu süreci bozdu. Diyarbakır'da üniversite öğrencisi öldürüldü, Gazi'de anket yapan iki kişi Kürtçe müzik dinliyor diye saldırıya uğruyor. Bir parti kapatılıyorsa, Kürtlere demokrasinin önünü kapatılıyordur. Kürtlere hakkını verirse Lazlar da, diğerleri de hak ister dediler, istesinler tabi. DTP mecliste sadece kendi sesini değil, devrimci demokratik kesimlerin, Alevilerin, işçilerin sesini duyurdu. O koltuklara oturmaya gitmiyoruz, rahat oturuyoruz, onları da rahat oturtuyoruz. Demokraside ısrarlıyız. Ezilenler, emekçiler özgürleşmeden bu memleket özgürleşemez. Diyarbakır'da Kürtlere, Ankara ve İstanbul'da işçilere saldırılıyor. Bizim birlikte mücadele etmekten başka yolumuz yok. Kurtuluş Yok Tek Başına Ya Hep Beraber Ya Hiçbirimiz sloganı bu yüzden çok anlamlı." dedi.

Serbest Kürsüye Dersim Katliamı ve DTP'nin Demokrasi Mücadelesi Açısından Önemi Damga Vurdu

Serbest kürsüde BDP adına söz alan kişi, Dersim katliamının tarihçesini ve baraj meselesini anlattı. DTP vekillerinin meclisten gitmemesinin çok doğru bir karar verdiklerini söyledi. Meclisteki vekillerin de bundan sonra emek mücadelesi ile ilgilenmeleri gerektiğini vurguladı.

ÖDAH, Dersim'den bugüne Alevilere yapılan katliamları anlattı. Devletin katliam kültürü bitmemiştir bugüne devam ediyor. Bugün işçilere, Alevilere, Kürtlere yapılanlarda bir katliamdır. Bu katliamlar devam ediyorsa bunlara karşı durmak gerekir. Tuzla Demokrasi Platformu da bunun ürünüdür.

Tunceli Ovacıklılar Derneği, "Dersim'de nerede su gördülse orada baraj yapmak istiyorlar çünkü Dersim'i

o şekilde zapt etmek istiyorlar" dedi. Devletin işçilere saldırısına da değindi. Tekel işçileri ile dayanışmak gerekir dedi.

Serbest kürsüde söz alan Mayısta Yaşam Kooperatifi de, kooperatifin dersaneye gidemeyenler ile üniversite öğrencileri arasında sınıf dayanışması yapan bir kurum olduğunu söyleyerek, yaptığı çalışmalarını anlattı. Bir eğitim kooperatifi ile Dersim'in, Alevi-Kürt açılımlarının nasıl bir ilgisi olduğu anlattı. Kooperatifin devletten ya da başka hiçbir yerden güç almayan, sorunlarını muhataplarıyla birlikte dayanışma yaparak çözen bir kurum olduğunu söyledi. 2007 seçimlerinde kooperatifin taleplerini meclise bin umut adayları taşıyor diyerek bin umut adaylarına oy verildiğini, ÖSS ile ilgili taleplerinin DTP'li vekiller aracılığıyla meclise taşındığı dile getirdi. Bugün buradan birlikteliğimizi güçlendirerek çıkmak gerekir dedi.

KÖZ: "Bugüne Kadar DTP'yi Kapatırma Diyorduk. Bundan Sonra da BDP'nin Yanında Olacağız"

Serbest kürsüde biz de söz alarak şu vurgular üzerinde durduk: "Doğrusu, AKP'nin Demokratik açılım olarak parlatmaya çalıştığı sürecin yaldızlarının birer birer döküldüğü bir dönemden geçiyoruz. Alevilerin sorunlarını tartışmaya Maraş katliamının bir numaralı sanığı Ökkeş Kenger'leri çağırıyor. Kürt sorunun çözümü içinse DTP ile görüşmeyi reddediyor.

Bir yandan biz demokratız, parti kapatmaya karşıyız diyorlar. Diğer yandan sözcüleri Cemil Çiçek Anayasa Mahkemesi kararını açıklamadan DTP'nin kapatılması gerekir diye açıklama yapıyor.

Evet AKP sürekli demokrasiden, halkın iradesinden söz ediyor ama iki milyonu aşkın emekçinin oy verdiği vekillerin parlamento dışına atılmasına da alkış tutuyor.

Çok üzüldük diyorlar... Partiler kapatılmasını diyorlar. Madem o kadar üzüldünüz gidip Ahmet Türk'ü, Aysel Tuğluk'u ziyaret etseydiniz, birlikte basın karşısına çıksaydınız, vekillerin yanındayız deseyleydiniz...

Evet AKP böyle... Saldırıyor... Sadece Alevilere, Kürtlere saldırmıyor... Ankara'da kendisini protesto eden TEKEK işçilerine de saldırıyor... Hakkını arayan itfaiye işçilerine de saldırıyor... Saldırmaya da devam edecek...

Bugün AKP'nin saldırılarını CHP'nin durdurabileceğini sananlar yanılıyorlar. CHP'den medet umanlar yağmurdan kaçarken doluya tutulacaklarını görmüyorlar... Seyit Rıza'yı asıp mezarını saklayan devlet gereğini yapmıştır diyen CHP'dir... Sivas katliamı sonrası devlet görevlilerine teşekkür eden yine Erdal İnönü'lü SHP'dir.

Bugün mecliste AKP'nin DTP'ye yönelik saldırılar karşısında AKP'lilerin karşısında durmak, Bin Umud vekilleriyle saf tutmak yerine AKP'yi DTP'ye yeterince sert saldırmıyorsunuz diye sıkıştırmaya çalışan yine CHP'dir. Biz Bin Umud vekillerini Sebhat Tuncel'i, Ufuk Uras'ı, Ahmet Türk'ü, Aysel Tuğluk'u kendi oylarımızla seçtik.

DTP Vekilleri mecliste grup oluşturduklar emekçileri, ezilenleri ilgilendiren her konuda soru önergeleri, yasa tasarıları ile bizim sesimizi duyurmaya çalıştılar... Şimdi AKP ve CHP ele vermişler DTP vekillerini meclisten çıkarmaya çalışıyorlar. Her ikisinin de hesabı ayrı idi elbette...

CHP terörü meclisten dışarı attık diyecekti... Onur Öymen devlet gereğini yaptı, Kılıçdaroğlu hukuka saygılıydı diyecekti... AKP de "bakın gördünüz mü" diyecekti "Bunlar demokratik mücadele kanallarını

kullanmıyorlar".

Kapatma kararı, soruşturmalar, tacizler hep bunun içindi... Mecliste ezilenlerin sesi duyulmasın, mecliste Kürtlerden, Alevilerden, işçilerden bahsedilmesin istiyorlardı. Mecliste operasyon kararlarını rahatça alabilinler istiyorlardı...

Oyun buydu...

Ama DTP vekilleri bu oyunu bozdular. Ne meclisten ne de grup kurmaktan vazgeçmediler... Barış ve Demokrasi Partisi ile mecliste ısrar ettiler.. AKP ve CHP'nin iki yüzölçümünü teşhir etmek için mecliste emekçilerin, ezilenlerin sesini duyurmaya devam ettiler...Doğru karar verdiler.

DTP sine-i millete gitmekten vazgeçti diyenler var bir de. Onlar da yanılıyorlar. Sine-i millet ne demek? Milletten bağı demek... Halkın içinde olmak demek. Biz burada tersane işçileriyle, deri işçileriyle, Kürtlerle, Alevilerle, ÖSS'ye hazırlanan genç emekçilerle, kadınlarla bir halk toplantısı yapıyoruz. Bundan ala sine-i millet olur mu? Biz bugüne kadar "Bin Umud Vekillerinin arkasındayız", "DTP'yi kapatırma vekiline sahip çık" demiştik... Şimdi bundan sonra da Barış ve Demokrasi Partisi'nin yanında olacağız."

Mahalleden 300'ü aşkın katılım olduğu halk toplantısı oldukça coşkulu geçti. Tuzla Demokrasi Platformunun basın açıklamasından sonra yaptığı ikinci etkinliği olan bu etkinlik platform bileşenleri açısından da oldukça moral verici oldu. Platform bu ve buna benzer gündem ve etkinliklerle birarada durmayı hedefliyor.

Tuzla'dan Komünistler

Tuzla'daki Halk Toplantısına Nasıl Hazırlandık?

Mahallede halk toplantısının çalışmaları sırasında özel sayımızı ve **Bin Umud Bülteni**ni kullandık. Özel sayımızda Onur Öymen, CHP Alevi düşmanı, Kürt düşmanıdır diye anladık. Bin Umud Bülteni dağıtarak Sabahat Tuncel'in sadece Kürtlerin yanında olmadığını, Alevilerin, işçilerin, emekçilerin, kadınların yanında olduğunu, sesimizi meclise taşıdığını, emekçileri, ezilenleri ilgilendiren her konuda soru önergeleri verdiğini anlattık. Gittiğimiz her yere, evlere, derneklere bültenleri bıraktık. Mahallede tanıdık, tanımadık demeden gördüğümüz her insana Bin Umud Bülteni verip Sebhat Tuncel'in neler yaptığını, her zaman emekçilerin yanında olduğunu anlattık. Halk toplantısının ilanını da dağıtırken Bin Umud Bülteni verme olanağı bulduk.

Halk toplantısına ara verildiğinde ve halk toplantısının sonunda özel sayımızı ve Bin Umud Bülteni dağıttık. Sabahat Tuncel'in bir yıl boyunca neler yaptıkları yazıyor, diyerek herkese verdik. Hazırlık sürecinde 80, halk toplantısında ise 120 adet bülten dağıttık.

Halk toplantısı sırasında standımıza, siyaset yasağı getirilen vekillerin fotoğraflarının olduğu, "Siyaset Yasağı DTP'ye Değil, Ezilenlerdir" yazılı dövizlerimizi de astık. Standımız ve dağıttığımız özel sayımız ile Bin Umud bültenleri herkesin dikkatini çekti.

kurumlardan tepkiler yükseliyor. 13 Aralıkta Kadıköy meydanında kitlesel bir miting düzenlendi. 25 Kasım'da genel grev gerçekleşti. Greve her kesimden işçiler katıldı. Greve katılan demiryolu işçilerinden önce 16 işçi daha sonra 30 işçi işlerinde uzaklaştırıldı. 10 Aralık Cuma günü Bursa'da grizu patladı. 19 madden işçisi iş cinayetine kurban edildi. 8 Aralıkta DTP'nin kapatılma davası görüldü. 10 Aralıkta DTP kapatıldı. Ezilenlerin ve emekçilerin temsilcisi 2 vekilin milletvekillikleri düştü. TEKEK fabrikasının kapatılmasıyla işlerinden olan işçiler Ankara'da Türk-İş sendikasının önünde direnişler. Direnişteki işçilere polis ciddi bir biçimde saldırdı. Tuzlada Tersanelerde iş cinayetlerine 131. kurban verildi." diyerek AKP'nin son zamanlarda her kesimden işçi ve emekçiye saldırdığı anlatıldı. Böyle bir dönemde, DTP, Emep, ESP Girişimi, Limter-İş, Köz, Mayısta Yaşam Kooperatifi, Ovacıklılar Derneği, Çalıkakıl Derneği, Tuged, Cunanlılar Derneği, Demokratik Alevi Hareketi, Erzincanlılar Derneği gibi kurumların Tuzla Demokrasi Platformu ile biraraya gelerek böyle bir halk toplantısını düzenlemiş olmasının önemli olduğu üzerinde duruldu.

Açılış konuşmasından sonra Dersim Katliamı'nı anlatan 25 dakikalık bir belgesel gösterimi yapıldı. Arkasından Tunceli Dernekler Federasyonu adına İbrahim Karakaya ve İstanbul milletvekili Sebhat Tuncel'in konuşmalarına geçildi.

İbrahim Karakaya: "Bozuk Düzeni Değiştirmeliyiz"

Konuşmacılardan ilk olarak Tunceli Dernekler

Demokratik Çözüm Platformu Emekçilerle Ezilenlerle Buluşuyor

Demokratik Çözüm Demokratik Türkiye Kampanyasının Hedefi ve Kapsamı

5 Aralık cumartesi günü, "Demokratik Çözüm, Demokratik Türkiye İzmir Koordinasyonu" Konak Meydanı'nda yapılan bir basın açıklaması düzenledi. Basın toplantısında kampanyanın amacı ve kampanya programı tanıtıldı ve kampanyaya destek çağrısı yapıldı. İstanbul'da 5 Kasım'da yapılan bir basın toplantısı ile başlatılan 'Demokratik Çözüm, Demokratik Türkiye Kampanyası' için İzmir'de de Kasım ayında bir Koordinasyon oluşturulmak üzere toplantılar başlamıştı ve Koordinasyon Aralık'ın ilk haftası çalışmalarına kitlesel bir basın açıklaması yaparak başladı.

Kampanya ile Demokratik çözüm talebini içeren imza kampanyaları, Demokratik Çözüm Çadırları, Demokratik Çözüm Konferansları, Demokratik Çözüm Şölenleri, Demokratik Çözüm, Demokratik Türkiye Sempozyumu, bildiri, afiş ve bültenlerle Demokratik çözüm demokratik Türkiye mücadelesinin yükseltilmesi hedefleniyor.

30 Ocak 2010 tarihinde tamamlanması planlanan Demokratik Çözüm Demokratik Türkiye Kampanyası İzmir Eylem Takvimine göre; Buca-Kuruçeşme, Basmane-Kapılar, Limontepe-Pazaryeri, Ege Üniversitesi, Dokuz Eylül Üniversitesi, Kemeraltı girişi, Karşıyaka Çarşısı, Alsancak-Kıbrıs Şehitleri Caddesi gibi yerlerde imza masaları açılması ve varoşlarda mahalle şenlikleri yapılması planlandı. Ocak ayının ikinci haftasında, Demokratik Çözüm Konferansı yapılması ve nihai olarak kampanyanın kitlesel bir mitingle taçlandırılarak bitirilmesi planlanıyor.

Demokratik çözüm demokratik Türkiye kampanyası çerçevesinde, İmza Kampanyası, Demokratik Çözüm Çadırları, Demokratik Çözüm Konferansları; İzmir ve İstanbul'un dışında, Trabzon, Ordu, Samsun, Sinop, Zonguldak, Çorum, Bursa, Kocaeli, Balıkesir, Çorlu, Edirne, İstanbul, İzmir, Denizli, Muğla, Antalya, Mersin, Adana, Antakya, Antep, Ankara, Sivas ve Konya'da da yaygın bir biçimde gerçekleştirilmesi hedefleniyor.

20 kurum bileşeni ile yola çıkan, Demokratik Çözüm, Demokratik Türkiye Kampanyası İzmir Koordinasyonu içinde Demokrasi için Birlik Hareketi, Barış ve Demokrasi Partisi (BDP), Demokratik Toplum Partisi (DTP), Ekmek ve Özgürlük, Ege 78'liler Derneği, Sosyalist Demokrasi Partisi (SDP), Sosyalist Emek Hareketi (SEH), Sosyalist Parti (SP), Sosyalist Demokrasi Kolektifi, Toplumsal Özgürlük Platformu (TÖP), 14 Mayıs Platformu, Barış Meclisi, Barış Anaları, Barış İçin Kadın Girişimi, Özgürlükçü Sol Hareket (ÖSH), Devrimci Sosyalist İşçi Partisi (DSİP), Köz, Mezopotamya Sosyalist Parti Girişimi (MESOP), Özgür Demokratik Alevi Hareketi, Süryani Dostluk ve Dayanışma Platformu ile bireysel katılımcılar bulunmaktadır.

İHD'ye Yönelik Faşist Saldırısı ve DTP'nin Kapatılmasına Karşı Kitlesel Basın Açıklaması

12 Aralık'ta İHD İzmir Şubesi, Konak eski Sümerbank

önünde toplanarak, 10 Aralık İnsan Hakları Günü'nde faşist grupların dernek binalarına ve DTP İzmir İl binasına yaptığı saldırıları kınadı. İzmir'de bulunan demokratik kitle örgütleri ve siyasi partilerin de destek verdiği açıklamada konuşan İHD İzmir Şube Başkanı Nezahat Paşa Bayraktar, provokasyon amaçlı yapılan saldırının planlı olduğunu söyledi. Bayraktar, "Savaş çığırtkanlığı yapan bu grubun hedeflediği şiddet ortamının doğmaması için, 10 Aralık'ta yapacağımız yürüyüşü iptal etmek zorunda kaldık. Ancak buna rağmen DTP, MKM ve dernek binamız faşist grupların hedefi oldu" dedi.

Demokratik Çözüm Demokratik Türkiye İzmir Koordinasyonu, İHD'nin basın açıklamasına da katılarak destek oldu ve hemen ardından DTP'nin kapatılması üzerine basın açıklaması gerçekleştirildi. Basın açıklamasına Bursa'da grizu patlamasında hayatını kaybeden 19 Maden işçisini anarak başlandı. DTP'nin kapatılmasının protesto edildiği açıklamada şu görüşler öne çıktı: "AKP, MHP ve CHP'si ile şiddet ortamından çıkan olan güçler ve devlet cephesi, 'demokratik açılım' politikasının dümenini gerginlik ve çatışma üreten bir noktaya döndürmekte. Biz inadına bu topraklarda yaşayan halklarımızın eşit ve özgür birliğinin umudunu yeşertmek için buradayız. İmhacı, inkarcı, tavsiyeci militarist güçlere inat demokratik çözüm ve demokratik Türkiye isteğimizi haykırmaya devam edeceğiz... Nasıl ki savaştan beslenen ekonomik siyasi rant çevreleri demokratik çözümü engellemek için ellerinden geleni yapıyorsa, onurlu bir barıştan, kardeşlikten yana olanlar da tarih sahnesine çıkıp rollerini oynamalıdır"

Basın açıklamasının ardından DTP İzmir İl Başkan Vekili Av. Canan Uçar konuşmasında şunları ifade etti: "Devlet DTP'yi kapatarak bizim mücadele azmimizi daha çok biliyor, bunun farkında değil. Sıkıyorsa gidin Diyarbakır'ı kapatın, Şırnak'ı kapatın, Kandil'i kapatın. Sizin Kürtlere gücünüzü yetmez, tarih bunu size gösterdi. Bizler küllerimizden doğmamızı bilen bir halkız. Yine öyle olacak, yine en iyi çözümü biz bulacağız" dedi.

Basın açıklaması, "Hepimiz Kürt'üz, hepimiz DTP'liyiz", "Yaşasın halkların kardeşliği" şeklinde sloganları ile gerçekleşti. Açıklamadan sonra Demokratik Çözüm, Demokratik Türkiye İzmir Koordinasyonu üyeleri, imza standı açıldı.

Buca-Gediz'de İlk Mahalle Şenliği

13 Aralık'ta, Koordinasyon, ilk mahalle şenliğini Buca-Gediz mahallesinde bulunan düğün salonunda gerçekleştirdi.

"Şovenizmin zifiri karanlığına, faşist saldırılara ve kapatma davalarına karşı Kürt emekçilerinin ve ezilen ulusun haklı meşru demokratik taleplerinin yanında ve arkasında kenetlenmek için Gediz-Buca'daki ilk buluşmamıza güç verelim. Saldırlara en güçlü yanıtı İzmir'den yükseltelim!" Şiariyle düzenlenen etkinlikte Buca DTP İlçe Başkanı Fethi DUMAN'ın açılış konuşmasının ardından müzik dinletisi gerçekleştirildi. Etkinlik halaylarla, sloganlarla sona erdirildi. Köz'ün arkasında duran komünistler de etkinliğin

Koordinasyon etkinlikleri çerçevesinde Buca-Gediz ve Limontepe'de mahalle şenlikleri gerçekleştirildi.

örgütlenmesi ile ilgili aktif bir çalışma yürüttü. Etkinlikten önce, etkinliğe davet etmek üzere Kuruçeşme'de etkinliğin bildirilerini evlerde, sokaklarda, Pazar yerinde ve kahvelerde dağıttık. Etkinliğin bildirilerinin yanı sıra Köz'ün DTP'nin kapatılması konusu hakkında ve Onur Öymen'in Dersim Katliamı hakkındaki sözleri nedeniyle yazılmış olan özel sayıları da bildirilerle birlikte dağıttık. Etkinlikte de ayrıca özel sayılarımızı dağıttık.

Koordinasyonun İkinci Etkinliği Limontepe'de Gerçekleşti

20 Aralık'ta, Demokratik Çözüm, Demokratik Türkiye İzmir Koordinasyonu, "Parti kapatma değil, Kürt sorunda demokratik çözüm istiyoruz" şiarıyla Limontepe'de ikinci halk buluşmasını gerçekleştirdi. Halk buluşması etkinliğine, koordinasyon bileşeni olan kurumların teker teker konuşma yapmasıyla başlandı. Konuşmalarından 2007 seçimlerinden bu yana süre giden saldırıları, mücadeleleri, kazanımları ve hedefleri içeren bir sinevizyon gösterimi gerçekleştirildi.

Sinevizyonun ardından koordinasyonun hazırladığı ortak metin mahalleli ile paylaşıldı. AKP eliyle yürütülen devlet politikasının önce "Kürt açılımı", daha sonra "demokratik açılım" ve en sonunda "milli birlik projesi" olarak nitelendirildiğini belirterek, açılım denilen bu politikanın Kürt Özgürlük Hareketi ve PKK'nin tasfiyesini amaçlandığı söylendi. DTP'nin kapatılması, ezilenlere ve özellikle de Kürt halkına yönelik gerçekleştirilen saldırı ve linç girişimlerini boşa çıkarmak için bir araya geldiklerini ifade edildi: "Bu topraklarda halklarımızın eşit ve özgür birlikteliğinin umudunu yeşertmek için buradayız. İmhacı, inkarcı, tasfiyeci, militarist güçlere inat 'Demokratik Çözüm, Demokratik Türkiye' isteğimizi haykırmak için buradayız. Şuna inanıyoruz ki, Kürt sorununun demokratik ve barışçıl çözümü imkânı hala güçlü bir seçenek olarak ortada durmaktadır." Demokratik Çözüm Demokratik Türkiye İzmir

Koordinasyonu, İzmir'in Konak İlçesi'ne bağlı Limontepe semtinde halk buluşması düzenledi. Limontepe Son Durak'ta düzenlenen buluşmaya, koordinasyon üyelerinin yanı sıra çok sayıda mahalleli katıldı. Etkinliğe katılanların da söz alabildiği forumda iki kişi konuşma yaptı. Konuşmaların ardından İzmir MKM Müzik Grubu'nun verdiği müzik dinletisiyle etkinlik devam etti.

Komünistler "Demokrasi İçin Kürtlere Özgürlük" Şiariyle Kampanya Çalışmalarına Katılıyor

Köz'ün arkasında duran komünistler Demokratik Çözüm Demokratik Türkiye İzmir Koordinasyonu kampanyasına merkezi çalışmalarından mahalle çalışmalarına uzanan aktif bir çalışma ile katılıyor. Kuruçeşme'de, Limontepe'de halk şenlikleri örgütlenmesi sürecinde, mahallelerde bildiriler dağıtıldı, afişler yapıldı, içinde çalıştığımız kurumların ilişkileri etkinliklere katmak üzere çalışma yürütüldü. Mahallelerde yaşayan geniş kesimlerin halk şenliklerine katılımı sağlanamadıysa da İzmir'deki saldırıların yahut devletin saldırılarının mücadeleyi geriletemeyeceği gösterilmiş olundu.

Yerel seçim döneminde yaratılan canlılığı yakalamaya dönük bir çalışma biçimini hedefleyerek koordinasyon bileşeni kurumlarla güçlerimizi birleştirerek çalışmalarına devam edeceğiz. Kampanya sonunda gerçekleşecek olan merkezi mitinge kadar koordinasyonun içindeki kurumlarla elbirliğiyle emekçilerin-ezilenlerin en geniş eylemli birliğini varoşlardan atölyelerden birleşerek örgütleyeceğiz!

Demokrasi İçin Kürtlere Özgürlük!

Varoşlarda Birleş Alanlarda Devleş!

Kurtuluş Yok Tek Başına Ya Hep Beraber Ya Hiçbirimiz!

İzmir'den Komünistler

Demokratik Çözüm Demokratik Türkiye Kampanyası Basın Toplantısı

22 Kasım Pazar günü DTP Genel Başkanı Ahmet Türk İzmir'e geldi. Türk'ü hava alanına karşılayan konvoy eylem alanına gelirken Hatay Üçyol mevkisinde Faşistler tarafından saldırıya uğradı. Saldırı sırasında 30'u aşkın araç hasar gördü, pek çok kişi de yaralandı. Saldırısı yaşayan DTP'ilerden aldığımız bilgilere göre saldırı önceden planlanmış. Saldırı sırasında konvoyun önünü polisler kesmiş, faşistler taşla sopalarla araçlara saldırmışlar, evlerin balkonlarından çatılardan taş, sakı fırlatılmış. Ayrıca saldırının gerçekleştiği güzergâhtaki evler Türk bayrağı asmışlar. Saldırıdan hemen bir gün sonra 23 Kasım saat 12.30 da Konak eski Sümerbank'ın önünde Barış Meclisi ve Birlikte Başaracağız Platformu ortak bir basın açıklaması gerçekleştirdi. Basın açıklamasına 300 kadar kişi katıldı. Basın açıklamasında "Hepimiz Kürdüz Hepimiz DTP'liyiz", "Faşizme karşı omuz omuza" sloganları atıldı. Okunan basın metninde faşistlerin provokasyonu ile gerçekleşen saldırının halkları arasına düşmanlığı körüklemeye çalıştığı, demokratik açılım sürecinin baltalanmaya çalışıldığı vurgulandı ve saldırı kınandı.

SALDIRILARA KARŞI DTP'YE SAHİP ÇIK! İZMİR'DEN KOMÜNİSTLER!

Basın Açıklaması Metni:

22 Kasım 2009 günü İzmir'e giden DTP Eşbaşkanı Ahmet Türk'ü karşılayan 250 araçlık konvoyu Hatay/Üçyol semtinde taşı, sopalı saldırı yapılmıştır. Saldırıda kovalarla taş taşınmış ve polis saldırganları engellemek ve yolu açarak konvoyun devam etmesini sağlamak yerine konvoyu durduruştur. Bunlar saldırının hazırlıklı olduğunu, anlık gelişen bir saldırı olmadığını göstermektedir. Kürt halkı tüm örgütlü güçleriyle Demokratik barışçıl siyasi çözümünü için sorumlu davranmaktadır. Bu sorumlu tutum, "Demokratik açılım" adı altında Kürt halkının örgütlülüğünü tasfiye etme açılımını yürüten devlet partilerini rahatsız etmektedir. AKP, gerçek niyetinin Kürt açılımı değil "Kürtüsüz" Kürt sorunun çözümü, Kürt hareketinin tasfiyesi olduğunu gizleme çabasına düşmüştür. Bu nedenle her fırsatta DTP'ye asılsız suçlamalar yönelmektedir. Başbakan yardımcısı Cemil Çiçek saldırı sonrası yaptığı açıklamada "DTP doğru davranmıyor. Sorumlu davranmıyor. Barış ortamını bozacak her türlü tahriki yapıyor. Hakkında kapatma davası süren bir partinin çok daha dikkatli, gözlenli davranması gerekir. Ama DTP tersini yapıyor. Yargıya kafa tutuyor. Adeta beni niye kapatmıyorsunuz, kapatın diye bağırıyor. Bundan sonra da kalkıyor barış istiyorun diyor" sözleriyle DTP'yi tehdit ederek Kürt halkının barış kararlılığını içine sindiremediğini göstermektedir. Diğer yandan "öncelikle İzmir polisine ve İzmirlilere teşekkür ediyorum. İzmir Emniyetimiz zamanında ve etkin önlemler alarak, İzmirli vatandaşlarımız da sağduyulu davranarak, olayların daha ileri boyutlara gitmesini önlediler. Provokasyona gelmediler." Sözleriyle olayın DTP'nin provokasyonu olduğu izlenimini yaratmaya

çalışıyor. MHP'de olaylardan sorumlu olmadığını, sorumlunun DTP olduğu yalanını tekrarlamaktadır. Olaylar üzerine yaptığı açıklamada, DTP için, "pis zihniyete Türkiye'yi teslim ettirmeyeceğiz" diyen MHP başkanı vekilinin Olaylarda MHP'nin rolü olmadığını, "sivil tepki" olduğunu söylemesi inandırıcı olabilir mi? Elbette olamaz. Yine MHP Genel Başkanı Devlet Bahçeli sorumlu olmadığını, olayın AKP'nin tuzağı olduğunu "iki gün evvel MHP Kurultayı sonrası, Teşkilat yöneticilerine bir genelge göndermişim ve o genelgede AKP'nin muhtemel tuzaklarının neler olabileceğini, bunlara kimlerin alet edilmek istendiğini belirtmişim. Bunun ilk örneği İzmir'de görülmüştür, önceden planlanmıştır" sözleriyle ifade etmektedir. Devlet Partileri birbirlerini suçlayarak aklanamazlar. Halklarımız, saldırdan AKP'si, MHP'si ve CHP'si ile devlet partilerinin sorumlu olduğunu bilmektedir. Saldırının sivil tepki olmadığını farkındadırlar. Evet! Olaylar provokasyondur. Kürt halkının barış kararlılığına karşı yapılan bir provokasyondur. İrkçi, Şoven, militarist güçler tarafından planlanmış bir provokasyondur. Son dönemde Kürt halkına yönelik saldırılar artmış ve kaygı verici boyutlara ulaşmıştır. Kürt halkının barış kararlılığını etkisizleştirmeye yönelik bu saldırıların sorumlusu, "Demokratik açılımın" gereğini yapmak yerine, DTP'yi tehdit eden, saldırıları yapanları yakalaması gerekirken göz yuman İzmir Emniyetine teşekkür eden AKP'dir. AKP eliyle yürütülen samimiyetsiz ve gerçekte "tasfiye açılımı" olan Kürt açılımı politikasını bahane ederek, şoven, milliyetçi ve militarist kışkırtmalarını yoğunlaştıran MHP ve CHP'dir. Kürt ve Türk halklarımızın eşit ve özgür birliktelik için ortaya

koydukları iradeyi hazmedemeyen şiddet, inkar ve imha politikalarında ısrar eden tüm güçlerdir. Halklarımızın eşit ve özgür birlik için kararlı yürüyüşünü engel olmaya hiç kimsenin gücü yetmeyecektir. Bu saldırı DTP'nin kişiliğinde tüm emek, barış ve demokrasi güçlerine yapılmıştır. Bu gün DTP'ye yapılan saldırı yarın bir başka demokrasi gücüne, emekten yana başka bir partiye yapılabilecektir. Çünkü bu saldırı, emek düşmanı ve demokrasi düşmanı faşist zihniyetin icraatıdır. Bunun için; faşizme, şovenizme ve militarizme karşı; tüm emek, barış ve demokrasi güçlerini birlikte davranmaya çağırıyoruz. İzmirli hemşerilerimizi halkları birbirine karşı kışkırtan şoven, milliyetçi ve militarist söylem ve eylemlerin karşısında tutum almaya çağırıyoruz. AKP hükümetine açılım sürecinin gereğini yapmaya ve Kürt halkının uzattığı barış elini görmezlikten gelme tutumunu terk etmeye çağırıyoruz. İzmir'de DTP şahsında emek, barış ve demokrasi güçlerine yapılmış olan saldırının sorumluları hakkında gerekli yasal işlemi yapmak üzere İçişleri Bakanlığı ve hükümeti göreve davet ediyoruz. **Yaşasın Halkların Eşit ve Özgür Birliği** **Faşizme Karşı Omuz Omuz** **DEMOKRATİK ÇÖZÜM DEMOKRATİK TÜRKİYE KAMPANYASI İZMİR KOORDİNASYONU** **Destekleyenler:** *DBH-Demokrasi İçim birlik Hareketi (DTP, BDP, SEH, SDP, Sosyalist Parti, SDK, TÖP, 14 Mayıs Platformu, Ege 78'liler derneği), Barış için kadın Girişimi, Özgür Demokratik Alevi Hareketi, ÖSH-Özgürlükçü Sol Hareket, DSİP-Devrimci Sosyalist İşçi Partisi, KÖZ-Komünist Köz, MESOP-Mezopotamya Sosyalist Parti Girişimi, EMEP-Emek Partisi, ESP-Ezilenlerin Sosyalist Partisi Girişimi, İHD-İnsan Hakları Derneği*

BÜTÜN ÜLKELERİN KOMÜNİSTLERİ BİRLEŞİN!

Su ve Ulaşım Zamlarına Karşı Mücadele Sürüyor

29 Mart Yerel Seçimleri'nin ardından İzmir'de Büyükşehir Belediyesi'ni ve birçok ilçe belediyesini yeniden kazanan CHP'nin ilk icraatları ilçe belediyelerinde işçi kıyımları, büyükşehir bazında ise krizi bahane edip su ve ulaşım gibi temel hizmetlere %10 ila %50 gibi zamlar yapmak olmuştur.

Seçimlere ezilenlerin ve emekçilerin ortak sesi olma gayretiyle katılan **Birlikte Başaracağız Platformu** ise bu birlikteliği seçimlerin sonrasına da taşımaya çalıştı. Ulaşım ve su zamlarına yönelik eylemler bir süreç örgütlenmeye çalışıldığı gibi, İzmir'de yaşayan emekçileri kriz koşullarında daha da yoksullaştıran bu uygulamalara karşı doğan haklı tepki yargıya da taşındı. Nitekim geçtiğimiz haftalarda açtığımız dava sonrasında su zamlarına yönelik idari mahkemece yürütmeyi durdurma kararının verilmesinin ardından CHP'li Büyükşehir

Belediyesi aynı zammı bu kez de Belediye Meclisi'nden geçirdi.

Birlikte Başaracağız Platformu bu durumu protesto etmek ve zammın iptali amacıyla yeniden dava açmak için 11 Aralık Cuma günü Adliye önünde bir basın açıklaması gerçekleştirdi. "Ne AKP, Ne CHP! Emekçiler Birlikte Başaracak! Ulaşım Su Zamları Geri Çekilsin!" pankartının açıldığı eylemde basın metnini yerel seçimler döneminde Platformun Belediye Başkan adayı olan Av. Arif Ali Cangı okudu.

Açıklamada "Daha önceki zammı durdurduğumuz gibi bunu da durduracağız. Haksız yere alınan fazla paraların İzmirlilere geri ödenmesini sağlayacağız. Birlikte Başaracağız Platformu olarak, yerel seçimlerde verdiğimiz sözlerin gereğini yerine getirmek için başlattığımız hukuksal, toplumsal ve siyasi mücadeleyi zamlar temelli geri alınmaya kadar sürdüreceğimizi kamuoyuna duyuruyoruz" denildi.

Açıklamanın ardından konuya ilişkin yeni dava dilekçesi ile mahkemeye başvuru yapıldı.

Bir Yürütmeyi Durdurma Kararı da Ulaşım Zammı İçin!

Krizin faturasını emekçilere çıkarmaya çalışanların İzmir'de yaşayan emekçilere reva gördüğü zamlara karşı yürütülen mücadelede bir iyi haber de ulaşım zammının iptalini talep ettiğimiz idari mahkemeden geldi.

18 Aralık'ta tebliğ edilen mahkeme kararında özetle, zam kararının hukuka, hakkaniyete, külfetlerin adil dağıtılması ilkesine ve kamu yararına aykırı olduğundan, hukuka aykırılığı açık olan işlemin, uygulanması halinde telafisi güç zararlar da doğurabileceğinden teminat

alınmaksızın yürütmesinin durdurulmasına karar verildiği ifade edildi.

Platform bileşenleri konuya ilişkin 19 Aralık'ta Elektrik Mühendisleri Odası'nda bir basın toplantısı düzenlediler. Toplantının başında Platform'un bileşenlerinden DTP'ye yönelik baskılar ve kapatma kararı ve TEKEK işçilerine yönelik saldırıların kınandığı ifade edildi. Basına yapılan açıklamada tüm bu mahkeme kararlarının, İzmir Büyükşehir Belediyesi'nin hukuku ve İzmirlileri yok sayan bir anlayışla, kamu kurumu gibi değil, kar-zarar hesabı yapan bir ticarethane gibi yönetildiğinin göstergesi olduğunu ifade ettiler. Platform adına söz alan Av. Arif Ali Cangı mahkemenin, İZSU Yönetim Kurulu kararı ile uygulamaya konan su zammının yürütmesini durdurmasının ardından geriye dönük olarak, vatandaşın tahsil edilen fazla paranın vatandaşlara geri ödeneceğine ya da mahsuplaşma yoluna gidilebileceğine dikkat çekti.

Köz'ün arkasında duran komünistler de toplantıda söz alarak CHP'nin İstanbul'da yapılan ulaşım zammına karşı dava açtığını ancak İzmir'de zammın uygulayıcısı olduğunu hatırlattılar. Ayrıca gerek İstanbul'daki gerekse İzmir'deki zamları parlamentoya taşıyan DTP Vekili Sabahat Tuncel'in partisinin kapatma saldırısı ile karşı karşıya kaldığı, ezilenlerin siyaset yapma olanaklarını tıkamaya çalışanlarla, onları zamlarla bezdirenlerin aynı cehahtan olduğunu işaret edildi.

ULAŞIM SU ZAMLARINA KARŞI ÖRGÜTLEN-BİRLEŞ-MÜCADELE ET!

NE AKP, NE CHP! KURTULUŞ KİTLESEL BİRLEŞİK MÜCADELE!

İzmir'den Komünistler

İzmir'deki Su Zamları İçin Yürütmeyi Durdurma

İzmir Birlikte Başaracağız Platformu'nun İzmir Büyükşehir Belediye Başkan Adayı Av. Arif Ali Cangı ve 27 arkadaşı tarafından İzmir'de 1 Haziran 2009 tarihinde yürürlüğe giren su ve ulaşım zamlarının iptali için dava açılmıştı. Su zammının iptali davasını gören İzmir 1. İdare Mahkemesi, 07.10.2009 tarih ve 2009/970 Esas sayılı kararı ile "...su satışı ve kullanılan suların boşaltılmasına ilişkin tarifeleri inceleyerek karara bağlamak yetkisi yasal olarak İZSU Genel Kurulu (İzmir Büyükşehir Belediye Meclisi) nda olmasına rağmen, yasaya aykırı biçimde İZSU Yönetim Kurulu tarafından alınan işlemin, yetki yönünden açıkça hukuka aykırı olduğundan ve uygulanması telafisi güç ve imkansız zararlar doğuracağından ..." yürütmesinin durdurulmasına karar verilmiştir.

Anayasa'nın 138. maddesi ve İdari Yargılama Usulü Yasası'nın 28. maddesi gereğince mahkeme kararının gecikmeksizin, en geç 30 gün içinde uygulanması, suyun zamdan önceki tarifeyle faturalandırılması gerekmektedir. Ayrıca, hukuka aykırı zam kararı nedeniyle 1 Haziran'dan bu yana İzmirlilerden tahsil edilen fazla para iade edilmelidir.

Mahkeme kararının anlamı, öncelikle kentte

yaşayan insanların yaşamsal gereksinimi olan suyun tarifelenmesinin Büyükşehir Belediye Meclisinden kaçırılarak, atanmışlardan oluşan yönetim kurulu tarafından zam yapılmış olmasıdır. Karar, "işimiz İzmir gücümüz İzmir" sloganıyla İzmirlilerin oyunu alan CHP'li Yerel Yönetimin gerçek yüzünü ortaya çıkarmıştır; onlara göre kamu hizmeti ticari bir iş, belediyeler de ticari işletme mantığı ile yönetilir. Alınan yürütmeyi durdurma kararı, belediyelerin kamu hizmeti üreten bir kamu kurumu olduğunu bir kez daha göstermiştir.

Şimdi aynı zam kararını, Büyükşehir Belediye Meclisi'nden çıkarmaya kalkışacaklardır. Bu konuda tüm İzmirlileri uyanık olmaya çağırıyoruz. Suyun ticari bir meta haline getirilmemesi ve yaşamın vazgeçilmez olan suya erişim hakkının sağlanması için alınan karara sahip çıkılmalıdır.

Birlikte Başaracağız Platformu olarak, yerel seçimlerde; "...İnsanı, doğayı, kentlerimizi sömüren kapitalist politikalara dur demek için, belediye yönetimlerinde saltanata son vermek için, kentimizi sermayenin güdümünden geri almak için, yoksulların, ezilenlerin, emekçilerin yüzünün güldüğü bir kent için, yaşam alanlarıyla uyumlu planlama için, çok kültürlü, çok dilli bir yerel yönetim için, hep barış, hep yaşamı savunan belediyecilik için, İzmir'i barış ve kardeşliğin başkenti, Ege Denizi'ni barış gölü yapmak için yola çıktığımızı..." ilan etmiş ve "en az gereksinim olan suyu ücretsiz sağlayacağız". Verdiğimiz sözün gereğini yerine getirmek için başlattığımız hukuksal mücadeleyi, toplumsal ve siyasi mücadeleye dönüştürceğimizi kamuoyuna duyuruyoruz. Şirket Belediyeciliği değil, halk için belediyecilik

anlayışı ile mücadeleye devam edeceğimizi bir kez daha ilan ediyoruz, birlikte başaracağız.

Yürütmesi Durdurulan Su Zammı Tarifeleri; SU FİYATLARI		
Eski (TL)	Yeni (TL)	Oran
[0 - 13 Metreküp Arası]		
1,37	1,65	% 20,43
[14-20 Metreküp Arası]		
3,55	4,27	% 20,28
[21-100 Metreküp Arası]		
5,75	6,89	% 19,82
[101 ve yukarı Metreküp]		
7,05	8,47	% 20,14

BİRLİKTE BAŞARACAĞIZ PLATFORMU (Birlikte Başarabilecek Platformu Barış ve Demokrasi Partisi (BDP), Demokratik Toplum Partisi (DTP), Devrimci Sosyalist İşçi Partisi (DSİP), Emek Partisi (EMEP), Özgürlük ve Dayanışma Partisi (ÖDP), Sosyalist Demokrasi Partisi (SDP), Devrimci İşçi Partisi Girişimi (DİP), Ezilenlerin Sosyalist Platformu (ESP), Mezopotamya Sosyalist Partisi-Girişimi (MESOP), Özgürlükçü Sol Hareket (ÖSH), Sosyalist Demokrasi Kolektifi (SDK), Yeşiller Partisi İzmir Grubu, Sosyalist Emek Hareketi (SEH), KÖZ, Toplumsal Özgürlük Platformu (TÖP), Türkiye Gerçeği Gazetesi, Ürün Dergisi temsilcileri ile İzmir'de bulunan sendika, meslek odası yöneticisi, demokratik kitle örgütü temsilcisi, kadın, gençlik, çevre hareketi aktivistleri, yazar, sanatçı, öğretim üyesi ve bireysel katılımcılardan oluşmaktadır.)

Okmeydanı'nda Eylemli Protesto Gerçekleşti

İmralı'da Abdullah Öcalan'ın odasının alanının daraltıldığı söylentilerinin ortaya çıkmasından sonra Okmeydanı'nda bu konuyu protesto etmek için 400 kişinin üzerinde bir kitle yürüyüşü yapıp polisle çatıştı.

Mahmut Şevket Paşa'da bulunan Fatma Girik Parkı'nda biraraya gelen kitle slogan atarak

yürüyüşe başladı. Fatih Sultan caddesini trafiğe kapatıp buradan Özel Okmeydanı Hastanesi'nden aşağı inip Kuzey Sokak'tan Anadolu Kahvesi'ne doğru yürüyüşüne devam etti.

Yürüyüşün önünü kesen polise molotof kokteyli ve havai fişek atıldı. Hazırlıksız olduğunu gözlemlediğimiz polis uzun bir süre müdahale edemedi. Daha sonra gelen destekle birlikte gaz bombası atarak kitlenin mahallenin içlerine doğru çekilmesine sebep oldu.

Burada da yer yer küçük çatışmalar gerçekleşti ve eylem sona erdi. Bu eylemi daha öncekilerden ayıran etken eyleme katılanların daha dinamik, seri ve coşkulu olmalarıydı.

Polis bunu hazmedememiş ki mahallede

çalışma yürüten Demokrasi ve Kültür Evi'ne baskın düzenleyip bir çok kişiyi gözaltına aldı.

Biz de Okmeydanı'nda çalışma yürüten devrimci demokratik güçler olarak bir kurumun bu şekilde basılıp talan edilmesini protesto etmek için bir araya geldik. DHF, Sodap, KÖZ, Halkevleri, DTP, Partizan, ve ÖDP'nin katıldığı yürüyüşe yaklaşık 200 kişi katıldı. Demokrasi Kültür Evi önünde yapılan kısa bir konuşmadan sonra yürüyüşe geçtik.

Yaşasın devrimci dayanışma, Yaşasın halkların kardeşliği, Kutuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiç birimiz, Devrimci irade teslim alınamaz şekilde sloganlar eşliğinde tamamladığımız yürüyüşün ardından Sağlık Ocağı önünde yaptığımız basın açıklamasının ardından eylemimizi sonlandırdık.

Ayrı Dur Birlikte Vur.

Baskılar Bizi Yıldırılmaz.

Okmeydanı'ndan Komünistler

Alaattin Karadağ Kavgamızda Yaşiyor

24 Kasım saat 17.00 de Sümerbank önünde yapılan basın açıklaması ile devrimci Alaattin Karadağ'ın katledilmesiyle ilgili basın açıklaması gerçekleştirildi. Basın açıklaması Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu, Demokratik Haklar Federasyonu, Partizan, Mücadele Birliği Platformu, Halk Cephesi, Alınteri, Komünist Köz, Devrimci Hareket, Sosyalist Demokrasi Partisi, Ezilenlerin Sosyalist Partisi-Girişimi tarafından örgütlendi.

Ortak olarak örgütlenen eylemde 'Alaattin Karadağ ölümsüzdür' pankartı açıldı. Eylemde öncelikle ÇHD İstanbul Şubesi'nin Alaattin Karadağ'ın katledilmesiyle ilgili hazırlanan metin okundu. İnfazı örtbas edebilmek için delilerin karartıldığı ifade edildi ve topsi raporu aktarıldı.

Basın açıklamasında "Faşist baskı ve terör sökmeyecek!, Devrimciler ölmez, devrim davası yenilmez!, Alaattin Karadağ ölümsüzdür!, Katil devlet hesap verecek!, Yaşasın devrimci dayanışma!" sloganları atıldı.

DEVRİMCİLER ÖLÜR DEVRİMLER SÜRER!

İzmir'den Komünistler

Meslek Odaları ve Sendikalardan Eylemli Barış Vurgusu

19 Aralık Cumartesi günü Konak Sümerbank önünde "Emek ve Demokrasi Güçleri" olarak bir araya gelen sendikalar ve meslek odaları bir basın açıklaması gerçekleştirerek son dönemdeki gelişmeleri protesto ettiler.

"KESK İzmir Şubeler Platformu" pankartının açıldığı eylemde kısa bir yürüyüş de yapıldı. Yürüyüş sırasında "Yaşasın Halkların Kardeşliği, Biji Biratiya Gelan, Yaşasın Barış-Biji Aşiti" sloganları atıldı. Türk Tabipler Birliği adına Dr. Zeki Gül okurken, açıklamada "DTP'nin kapatılmasının baş sorumlusu yedi yıllık iktidarında Siyasi Partiler Yasası'nı değiştirmeyen AK Parti hükümetidir. TEKEK işçilerinin Ankara'da yaşadıkları, İstanbul itfaiye çalışanlarına yapılanlar, Nakliyat İşçilerinin gözaltına alınması, AK Parti hükümetinin icraatıdır. Ülkemizin ve insanımızın gereksindiği kardeşlik ortamının ancak demokratik bir ülkede sağlanabileceği inancımızla, şiddet ortamından medet umanları bir kez daha uyarıyoruz" ifadelerine yer verildi.

İzmir'den Komünistler

Okmeydanı Demokrasi ve Kültür Evi'ne Polis Baskını

Abdullah Öcalan'ın cezaevi koşullarının ağırlaştırılması üzerine pek çok eylemden bir kısmı da Okmeydanı'nda gerçekleşti. Bu eylemlerden sonra Okmeydanı Demokrasi ve Kültür Evine polis baskını gerçekleşti. Baskından sonra on iki kadar kişinin göz altına alındığı bunların çoğunun pek çok seferinde olduğu gibi çocuklardan oluşturduğu öğrenildi. Çok sayıda polis ve panzer desteğinde gerçekleştirilen saldırılar DTP'ye karşı başlatılan kaptma davası dahil çok yönlü saldırıların bir parçası olarak değerlendirildi.

Saldırıların olacaktır ve bunların başbakanın ABD ziyareti öncesi gerçekleşmesi bir yana bu saldırıların aynı zamanda şovenist kampanya ve saldırılarla eş güdümlü olarak yürütülmektedir. Önemli olan saldırılara karşı sağlıklı tepkiler mümkün olduğunda en kısa zaman diliminde verilebilmesi olmalıdır. Okmeydanında Kültür Evi baskınından bir saat kadar sonra DTP taraftarları ve KÖZ Gazetesinin de içinde yer aldığı Okmeydanı Demokrasi Platformunda yer alanların oluşturduğu devrimci ve sol unsurlar korsan yürüyüş, Okmeydanının emekçilerine dönük ajitasyon konuşması ve panzerlerin önünde gerçekleşen basın açıklamasıyla yanıtladı.

Bir gün sonra daha kitlesel yüzlerce kişinin katıldığı yürüyüş ve basın açıklamasıyla hem dosta hem de düşmana saldırıların cevapsız kalmayacağı gösterildi.

Okmeydanı'ndan Komünistler

19 Aralık'ı Unutmadık Unutturmayacağız!

19 Aralık Bayrampaşa Cezaevi Önünde Anıldı

19 Aralık 2000 tarihinde devletin "Hayata Dönüş" adıyla ceza evlerindeki devrimcilerle yönelik 20 hapisanede düzenlenmiş olduğu operasyon sonucunda 28 devrimci tutsak yaşamını yitirmiş birçok devrimci de yaralanmıştı. Devletin devrimcileri F Tipi hücrelere sokmak için gerçekleştirdiği bu saldırı karşısında, devrimci tutsaklar bedenlerini ortaya koyarak, tarihe kanla yazılan bir direniş gerçekleştirdiler. İşte tarihe kanla yazılan bu direnişin 9. yılında Bayrampaşa Cezaevi önünde bir basın açıklaması gerçekleştirildi. "Tecrite Karşı Mücadele Platformu"nun gerçekleştirdiği basın açıklamasına birçok siyaset ve kurum da katılarak destek verdi. Bizim de katıldığımız basın açıklamasında yaklaşık 200 kişi katıldı.

19 Aralık'ta hayatını kaybeden devrimcilerin resimlerinin taşındığı basın açıklamasında operasyonu düzenleyenlerin cezalandırılması gerektiği ve hesap sorulması gerekliliği vurgulandı. Basın açıklamasının ardından "19 Aralık Katliamını Unutmadık Unutturmayacağız- Devrimci Tutsaklar Onurumuzdur- İçerde Dışarıda Hücreleri Parçala-Yaşasın Devrimci Dayanışma" sloganları atılarak 19 Aralık direnişi esnasında hayatını yitirenler anısına kız karanfiller cezaevinin önüne bırakıldı ve basın açıklaması bitirildi.

Devrimciler Ölür Devrimler Sürer!

İstanbul'dan Komünistler

Okmeydanı'nda 19 Aralık Anması

20 Aralık pazar günü Maraş, Dersim ve 19 Aralık katliamlarını unutturmamak adına ortak anma yürüyüşü gerçekleştirildi. DHF, ESP, Halkevi, KÖZ, PARTİZAN ve SODAP'ın ortaklaşa düzenlediği anmaya yaklaşık 100 kişi katıldı. Yürüyüş öncesi kurumlar ortaklaşa mahallenin merkezi noktalarına yürüyüşe çağrı içeren ozalitler yapıldı.

Bizde Fatma Girik (Sibel Yalçın) parkından yürüyüşün gerçekleşeceği noktaya sloganlar atarak yürüdük. Her kurum 5 adet döviz hazırlayacaktı biz de "İçerde Dışarıda Hücreleri Parçala" yazılı dövizler hazırladık. Yürüyüş, Dikilitaş parkında başlayıp kuzey sokak üzerinden Mahmut Şevket Paşa sağlık ocağı önünde sonlandırıldı. Yürüyüş boyunca sık sık "Maraş unutturma, 19 Aralık'ı unutturma, Yaşasın devrimci dayanışma, İçerde dışarıda hücreleri parçala" gibi sloganlar atıldı.

Sağlık ocağının önünde biten yürüyüşün sonunda okunan basın açıklamasıyla eylemimiz sonlandı.

Okmeydanı'ndan Komünistler

19 Aralık Saldırısı İzmir'de Eylemlerle Anıldı

2000 yılında hapisanelerdeki devrimcileri F-tipi hücrelere yerleştirmek için gerçekleştirilen ve devletin verdiği isimle "Hayata Dönüş Operasyonu"nda ve ölüm oruçlarında düşen devrimciler farklı noktalardaki eylemlerle anıldı.

Konuya ilişkin ilk eylem 19 Aralık günü Buca Hapishanesi önünde gerçekleştirildi. İHD ve ÇHD'nin düzenlediği eyleme Tutuklu Aileleri, DHF, DİP-G, Alinteri, Partizan, BDSP, ESP-G, SDP, Barış Anneleri, Buca Emekli-Sen ve Köz destek verdi. "19 Aralık Katliamını Unutma, Unutturma" pankartının açıldığı eylemde "İçerde Dışarıda Hücreleri Parçala!", "İnsanlık Onuru İşkenceyi Yenecek!", "Susma Sustukça

Sıra Sana Gelecek!", "F Tipi Öldürür, Dayanışma Yaşatır!" sloganları atıldı. Eylem anaların Buca Hapishanesi'ne karanfil bırakması ile sona erdi.

Bir diğer eylem sendikaların ve meslek odalarının gerçekleştirdiği barış eyleminin ardından Konak Sümerbank önünde Devrimci Öğrenci Birliği tarafından gerçekleştirildi. Köz'ün arkasında duran komünistler olarak biz de eyleme katılım sağladık.

İzmir TKMP, BDSP, Kaldıraç ve Devrimci Hareket'in örgütlediği 19 Aralık Direnişi'ne dair son eylem de Köz'ün arkasında duran komünistler olarak katıldık. "19 Aralık

katliamını unutmadık, unutturmayacağız!" pankartının taşındığı eylemde Alaattin Karadağ'ın ve 19 Aralık katliamında düşen devrimcilerin fotoğrafları taşındı. Gümrük'ten Konak'a kadar yapılan yürüyüşte "19 Aralık katliamını unutma, unutturma!", "Devrim şehitleri ölümsüzdür!", "Yaşasın devrimci dayanışma!", "Devrimci tutsaklar onurumuzdur!", "19 Aralık şehitleri ölümsüzdür!", "Devrimci irade teslim alınmaz!" sloganları atıldı.

Son birkaç senedir 19 Aralık ve Ulucan Direnişleri'ne dair eylemliliklerde gözlemlenen eylemlere katılım ve ilgi konusundaki zaaf bu sene de kendini hissettirdi. F-tipi zindanlara karşı mücadelenin ancak işçi sınıfı içerisinde gayretli bir uğraş ile yaratılacak mevzilerle güçlendirilebileceğinin yeterince kavranamaması, eylemlerin güçlü ve sınıfın gündemine giren bir tarzda yapılabilmesini engellediği gibi, bu eylemleri örgütleyenlerin de tecride karşı ve zindanlardaki devrimci tutsakların özgürlüğüne ilişkin mücadelelerde giderek yalnızlaşmasına neden olmakta. Bu sene konuya ilişkin gerçekleştirilen eylemlerin sembolik düzeyde kalması bu durumun göstergesi ve mevcut tabloyu pekiştiren bir durum olarak algılanmalıdır.

Zindanlardaki devrimci tutsakların özgürlüğü ise sınıfın en çok ezilen ve sömürülen kesimlerini örgütlediren ve politikleştiren bir devrimci faaliyetin sonucunda kazanılabilir. Bu bakış açımızdan şaşmadan ve F-tiplerine karşı yürüyen somut mücadelelerle kurduğumuz eylemli bağlantıyı yitirmeden yürüdüğümüz yolu adımlamaya devam ediyoruz.

Zindanlar Yıksın Tutsaklara Özgürlük!

Tutsaklara Özgürlük Savaşan İşçilerle Gelecek!

"Kürt Halkına Yönelik Saldırlara Son!" Şiarlı Basın Toplantısı

İstanbul'da Demokrasi için Birlik Hareketi'nin ve Köz'ün düzenlediği, Mücadele Birliği'nin destek verdiği "Kürt Halkına Yönelik Saldırlara Son! Hepimiz Kürdüz, Hepimiz DTP'liyiz!" başlıklı bir basın toplantısı gerçekleştirildi. Basın toplantısında aşağıdaki basın metni okundu. Basın toplantısını örgütleyen demokratik güçler bu akşam DTP İl Binası'nda nöbet tutma kararı da aldılar.

Basına ve Kamuoyuna;

"Kürt Açılımı"ndan "Demokratik Açılım"a, oradan "Milli Birlik Projesi"ne. Ne isim verilirse verilsin geline nokta yine aynı: "İnkâr, imha, Türk ve Kürt gençlerinin akan kanları, anaların dinmeyen feryatları... Bu noktaya nasıl geldik yine? Ve buradan ötesi olmayacak mı? Var olanın var olduğunun kabullenilmesi için onbinler can verdi. Buradan bir adım daha yol almak için yine onbinleri mi feda edeceğiz

AKP'nin Kürt sorununun çözümü konusunda ne bir niyeti vardır, ne de girişimi. Onun bu konuyla ilgili hareket noktası, "dünya güçler dengesinde 'büyük güç' olmak adına, kendisine güç kaybettiren bu sorunu yatıştırmak ve kontrol altına almak"tan öte değildir. "Osmanlıcılık" hevesleri depresen, emperyalist paylaşımında pay kapmaya, bölgede etkin bir güç olmaya hararetle soyunan AKP iktidarı, Kürt halkının ağzına bir parmak bal çalarak bu sorundan yakasını kurtarabileceğini düşünmektedir. AKP, faşist, sömürgeci sistemin, inkârcı, katliamcı anlayışın partisidir. Demokrasi kavramı faşist partinin, AKP'nin ruhuna, genetik kodlarına aykırıdır.

Devletin, Kürt illerinde AKP dışında bir siyasi seçeneği yoktur. Diğer düzen partilerinin Kürdistan'da esamesi

bile okunmamaktadır. "Kürt Özgürlük Hareketi askeri operasyonlarla hırpalanacak, kırılacak; Kürt halkı AKP tuzağına mahkûm edilip teslim alınacak." Plan budur, AKP ve ordu bu anlayışta uzlaşma içerisindedir. Kuşkusuz bu bir çözüm planı değil, tasfiye planıdır. Bu anlamda AKP bir devlet politikasıdır. AKP, Kürt Özgürlük Hareketi'ni tasfiye projesinin adıdır. CHP ve MHP, böylesi tasfiyeci bir anlayışla dahi olsa Kürt sorununun dillendirilmesine tahammül edememiştir. Barış ve kardeşlik iklimi onların bünyelerini zorlamaktadır. Hele bir de Kürt illerinde devletin tek siyasi seçeneği olmasından dolayı AKP'nin elinin güçlenmesi, bu partileri taarruz durumuna getirmiştir. Siyasi rant elde etme adına Kürt sorunu bu siyasi hesaplaşmanın malzemesi haline getirilmiş, "demokratik açılım"a karşı, konuşurken tükürükler saçan, boğazı paralanan ırkçı, faşist bir dil almış yürümüştür.

MHP'nin kimliği ve sicili aklı başında herkesin malumudur. Eli kanlı ırkçılığı, faşistliği tescillidir ve fazla söze gerek bırakmamaktadır. CHP içinse söyleyecek birkaç sözümüz olacaktır. Tarihinde hiçbir zaman "sol" olmayan CHP, sayısız antidemokratik uygulamalara, Dersim'38'de olduğu gibi katliamlara imza atmıştır. Fakat nasıl olmuşsa olmuş allanıp pullanıp halkın karşısına "sol seçenек" olarak çıkartılmıştır. Elbette bu duruma 70'lerde yükselen demokratik halk hareketi sebeptir. Bu hareketi düzen dışına taşımamak adına, bir devlet politikası olarak "halkçı CHP" seçeneği halkın önüne sürülmüştür. Bu bir illüzyondur. Bu illüzyon bir şekilde bu günlere kadar süregelmiştir.

Artık oyun bozulmuştur. Düşen maskenin ardında devlet partisi CHP'nin faşist yüzü tüm çıplaklığıyla

sırtmaktadır. Şimdi geline noktada artık CHP öz kimliğiyle konuşmaktadır. Savaş kıskırtıcısı ırkçı, faşist dil, CHP'nin ana dilidir. Ve barış umutlarının yeşerme ihtimalinin bile halklarımızı heyecanlandırdığı bir aşamada Baykal'lı CHP, savaşın, linçlerin dilini hâkim kılmak için varını yoğunu ortaya koymuştur. Geline aşamada Kürt halkına yönelik her yanı saran linç havası Baykal'ı mutlu etmektedir. Ve CHP, halk düşmanı siciline bir yeni icraatını daha eklemiştir.

(...) Soruna yaklaşımdaki niyetin tumusol niteliğindeki en önemli göstergelerinden birisi "Kürt halkının ve siyasi temsilcilerinin muhatap alınması" konusudur. Kürt sorununun konuşulduğu platformlarda Kürt halkı ve siyasi temsilcileri yoktur. Ve Kürt halkının temsilcileri yok sayıldıkları, görmezden geldikleri yetmiyormuş gibi, susturulmaya ve yok edilmeye çalışılmaktadır. Niyet çok açıktır! Ve niyetlerini bir kez de Kandil'den ve Mahmur'dan gelen barış gruplarına karşı yaklaşımlarıyla ele vermişlerdir. Barış umudunun yeşermesi onları korkutmamıştır.

Şimdi yine bu tarihsel sorun emperyalist pazarlık masalarında konu oluyor. Tarihsel derinliğe sahip bir konu, emperyalist pazarlıklara malzeme haline getiriliyor. Türk devleti ve AKP bu sorundan yakasını sıyırmak için emperyalist pazarlıklara bel bağlıyor. Emperyalistlerin, sömürgecilerin talancı, katliamcı, halk düşmanı karakteri bir kez daha kendisini konuşturuyor. Emperyalist çıkarlar uğruna olan yine halklara oluyor. Biliyoruz ki, "onlar için bir varil petrol, oluk oluk gelecek insan kanından daha değerlidir." Ezilen halklar bu gerçekle bir kez daha karşı karşıya kalıyor. (...)

Bizler, her zaman olduğu gibi böylesi zorlu bir süreçte de kardeş Kürt halkının yanında olacağız. Onların

haklı taleplerini ısrarla savunacak, dinamitlenen kardeşlik köprüsünü örmek ve güçlendirmek için elimizden geleni yapacağız. Sömürgeci, faşist, kalemi kanlı medyanın halkları birbirlerine kırdırarak onca yalan, kıskırtma ve karalamalarına karşı yaşanan gerçekleri tüm gücümüzle ortaya koymaya devam edeceğiz.

Eşitlik, kardeşlik ve özgürlükte ısrar, bu dönemde tarihsel bir öneme sahiptir. Bu tarihsel görevi gerçek demokrasi güçleri, devrimciler, sosyalistler, komünistler üstlenebilir ve üstlenmektedir. Bizler ırkçı saldırıların hedefi haline gelen DTP'nin yanında olduğumuzun sembolik bir ifadesi olarak 11 Aralık Cuma gecesi DTP İstanbul İl Merkezi'nde "Dayanışma Nöbeti" tutacağız. Halkımızı DTP'yle dayanışmak, kardeşliği büyütmek için bu nöbete davet ediyoruz.

Demokrasi, barış ve özgürlük, gerçek demokrasi güçlerinin ortak mücadelesiyle kazanılacaktır. Ve mutlak kazanılacaktır!

Kürt Halkına Yönelik Baskılara Son! Hepimiz Kürdüz, Hepimiz DTP'liyiz!

Yaşasın Halkların Kardeşliği!

Düzenleyen: Demokrasi İçin Birlik Hareketi – DBH (Toplumsal Özgürlük Platformu, Sosyalist Parti, Sosyalist Demokrasi Partisi, Emekçi Hareket Partisi, Sosyalist Dayanışma Platformu, Sosyalist Emek Hareketi, Anti-Kapitalist, Türkiye Gerçeği, 14 Mayıs Platformu, Demokrasi ve Özgürlük Hareketi, Barış ve Demokrasi Partisi), KÖZ

Destekleyen: Mücadele Birliği Platformu

DTP'nin Kapatılmasına Karşı Basın Açıklaması

20 Aralık Pazar günü DTP'nin kapatılmasına karşı sosyalist ve demokrat siyaset ve kurumların organize ettiği ortak bir basın açıklaması gerçekleşti. Saat 14.00 civarında Taksim Meydanı'nda "Operasyonlar, faşist saldırılar, DTP'nin kapatılması boşa çıkacak. Halkların kardeşliği, işçilerin birliği kazanacak" yazılı pankartla Galatasaray lisesine doğru yürüyüşe geçen kitle, İstiklal Caddesi'nde sloganlarla kapatma kararını protesto ettiler.

"Faşizme karşı omuz omuza", "Yaşasın Halkların Kardeşliği!", "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiç birimiz!", "Tekel işçisi yalnız değildir!" sloganlarının atıldığı eylemde, Kürt halkına karşı yapılan saldırıların tüm ezilenlere olduğu ve ortaklaşa karşı durulacağı mesajı verildi.

Kitlenin Galatasaray Lisesi'ne varmasıyla okunan basın açıklamasında, yapılan saldırıların ve son olarak gerçekleşen kapatmanın sorunları çözmeyeceği dile getirilerek, alınan kapatma kararı ile Kürtlerin öfkesini

yasaklayamayacaklarını, daha önce verilen kapatma kararları gibi bunun da ortak mücadele ile boşa çıkarılacağı vurgulandı. Yapılan saldırılar karşısında DTP'nin yalnız olmadığını vurgulandığı açıklamada, "Bizler Türkiyeli, devrimciler, sosyalistler ve demokratlar olarak bugüne kadar olduğu gibi bundan sonra da Kürt Halkının özgürlük mücadelesinin yanında olacağımızı duyuruyor, Kürt Halkına yönelik saldırıları birlikte göğüsleyeceğimizi bir kez daha ilan

ediyoruz" ifadeleri kullanıldı.

Basın açıklamasının ardından eylem sonlandırıldı.

Yaklaşık 150 kişinin katıldığı eyleme, biz de komünistler olarak bayrak ve dövizlerimizle 25 kişi kadar katıldık. Üzerlerinde Ahmet Türk gibi siyaset yasağı getirilen DTP'lilerin resimlerinin olduğu dövizlerde "Siyaset yasağı tüm emekçilerdir!" ifadesi yer alıyordu.

BDP'nin il düzeyinde katıldığı eylemi, Demokrasi İçin Birlik Hareketi (Sosyalist Dayanışma Platformu, Sosyalist Parti, Sosyalist Demokrasi Partisi, Toplumsal Özgürlük Platformu, Emekçi Hareket Partisi, Sosyalist Emek Hareketi, Anti-Kapitalist, Türkiye Gerçeği, 14 Mayıs Platformu, Demokrasi ve Özgürlük Hareketi, Banş ve Demokrasi Partisi), ESP, Partizan, KÖZ, Özgür Demokratik Alevi Hareketi, Bin Umut Dayanışma Koordinasyonu örgütledi.

"DTP'nin Kapatılması ve Ezilenlerin Mücadelesi" Söyleşisi

DTP'ye dönük kapatma kararının ardından, DTP'li milletvekillerinin istifalarının sunulacağı beklenildiği 18 Aralık Cuma akşamı bir Köz sohbeti gerçekleştirdik. 2 arkadaşın yaptığı sunumun ardından sürecin gelişimi ile ilgili soruların da sorulduğu bir konuşma yapıldı.

İlk olarak sözü alan yoldaş, DTP'nin 2005 yılında kurulmasının ardından, sol-sosyalist güçlerle beraber genel seçimlerde aldığı başarı ile 22 vekilli meclise sokan güç olduğu ve yerel seçimlerdeki başarısının ardından da sürekli operasyonlara ve tutuklamalara uğradığından bahsetti. 2 sene süren kapatma davasının ardından tam da demokratik açılım denilen bir süreçte yapılanların manidar olduğunu belirten yoldaş, Anayasa Mahkemesi'nden 11 oydan 11'inin de DTP'nin kapatılması yönünde olduğuna dikkat çekti.

Daha sonra söz alan diğer bir yoldaş ise, DTP'nin kapatılma sürecinde çok ifade edilen sine-i millet ve demokratik açılım ifadelerini açıklayarak söze başladı. Sine-i millet ifadesinin "milletin gönlü" anlamına geldiğini, daha önce Demokrat Parti zamanında kullanıldığını ve meclisin demokratik bir işleyişe sahip olmadığını ifade ederek, vekillerin meclisten istifalarını vermeleri anlamına geldiğini belirtti. Demokratik açılım ifadesi kullanan AKP'nin ise bu ifadeyi hangi maksatla kullandığını bu süreçte daha fazla gördüğünü, AKP'nin demokratik açılımının demokrasi saldırısı olarak ve düzen dışı güçleri tasfiye anlamında kullandığını ifade etti.

DTP Emekçilerle ve Sosyalistlerle Olan İlişkisi Nedeniyle Kapatılmaktadır

Yoldaş konuşmasına şöyle devam etti: "Peki son süreçte gelişen bu saldırıların nedeni nedir? İfade edilen aksine, devlet DTP'nin PKK ile bağlantısından dolayı değil, Kürtlerle, işçi ve emekçilerle, sol-sosyalist parti ve hareketlerle olan ilişkisinden dolayı kapatılmaktadır. DTP gittikçe artan bir şekilde işçi ve emekçilerle buluşmaya, tersane işçilerinden, gündelikçi işçilere, ÖSS mağduru öğrencilerden, YÖK mağduru üniversitelilere umut olmaya onlarla birlikte hareket etmeye başlamıştır. Genel ve yerel seçimlerde tüm sol-sosyalist güçlerle buluşarak bir güç birliğini hayata geçirmiştir. Onur Öymen'in açık sözlülüğünün ardından CHP'den kopan Aleviler, AKP'nin ordudan farksız militarist anlayışının ardından bu partiden kopan Kürtler, adres olarak DTP'yi görmeye başlamışlardır. Tüm bu nedenlerden ötürü, DTP kapatılmaya, terörize edilmeye, saldırılarla sola sıkıştırılmaya çalışılmaktadır. Yaratılan provokasyonlar DTP'nin Türkiye'deki tüm işçi ve emekçilere daha fazla yaklaştığı bir süreçte yapılmıştır.

Zaten kapatma ile yapılmaya çalışılan da tam olarak budur. DTP şahsında, gittikçe daha fazla hareketlenen Aleviler, Kürtler, kadınlar, tüm kesimden işçi ve emekçilerin sesi kısılmaya çalışılmaktadır.

Kapatma ile birlikte siyaset yasağı getirilen iki milletvekili de bu söylediklerimizi doğrular niteliktedir. Ahmet Türk ve Aysel Tuğluk'un seçimi, burjuvazinin iddiasının tam tersi istikamette iki kişinin seçimidir. Bu kişilerin seçiminin de, DTP'nin PKK uzantısı olduğu için kapatılmadığını gösterir niteliktedir. İddia edilenin tam tersine Türkiye'nin en batı ucundan Karadenizlisine kadar her kesimden işçi ve emekçilerin konuştuğunda kulağını açtığı Ahmet Türk'e verilen siyaset yasağı, devletin DTP'nin diğer işçi ve emekçilerle yakınlaşmasından duyduğu korkuyu

DTP şahsında, gittikçe daha fazla hareketlenen Aleviler, Kürtler, kadınlar, tüm kesimden işçi ve emekçilerin sesi kısılmaya çalışılmaktadır

göstermektedir.

Bugün 'sine-i millet' noktasına getirilen DTP'li milletvekilleri meclisten istifa etmemişlerdir, ama bu tartışma ve DTP'nin kapatılması, "Demokratik açılım" adı altındaki demokrasi saldırısını göstermesi bakımından önemlidir. Devlet tüm kesimlerden işçi ve emekçilerin sesini kesmek istemektedir. Bugün yapılması gereken tam tersidir. DTP'ye yönelik saldırının tüm işçi ve emekçilere yönelik olduğunu göstermemiz gerekmektedir. DTP'yi kapatanlar, daha önce de, DEP'i, HEP'i, HADEP'i kapattılar, ama emellerine ulaşamadılar, bizim de bundan sonraki süreçte tüm işçi ve emekçilere, Kürtlere, Alevilere yapılan saldırının kendilerine dönük olduğunu anlatmamız gerekmektedir." diyerek sözlerini bitirdi.

DTP Sadece Kürtlerin Partisi Değil

Kısa bir aranın ardından pek çok soru ve görüş ile söyleşi devam etti. Sorulan sorular ve görüşler şunlardı: "Çalıştığım iş yerinde bir tek Kürt ben varım. Bir de Dersimli bir arkadaş var. Özellikle Türk emekçilerin Ahmet Türk'e yoğun bir sempatisi olduğunu gördüm. Kimisi Ahmet Türk iyi bir adam, yanındakiler onu bozuyor diyor... Ordulu bir arkadaş var, örneğin, bir konuşmasını dinlemiş televizyonda. Ertesi gün Ahmet Türk'ün konuşmasını dinlediğini, Ahmet Türk'ün doğruları söylediğini söylüyordu. Çay ocağında da konuşuluyordu geçenlerde. Birisi "20 taneler ama 250'sine bedeller" dedi. Bu anlamda kapatılmanın asıl nedeninin de DTP'nin tüm işçi ve emekçilere yönelik politika yapmasından duyulan rahatsızlık olduğunu düşünüyorum."

"Ben de çalıştığım işyerinde gözlemediğim kadıyla Ahmet Türk Karadenizli arkadaşlarımıza bile sempatik geliyor. Kürt sorununun çözüm noktasına gelmesi ile değişik kesimlerden işçi ve emekçilerin birliği de daha kolay olur. Bundan mı korkuluyor da bu sorun çözümsüz bırakılmaya çalışılıyor?"

"Bizim işyerinde çoğunluk Kürt, bizde ise AKP'nin iki yüzlülüğü konuşuluyor, AKP'nin yalancı olduğu söyleniyor. Tek umut DTP'ydi, şimdi o da kapandı" diyorlar.

"Erdoğan Kürt sorununu neden şimdi çözmeye çalışıyor? Demokratik açılımı neden şimdi yapıyor?"

"AKP gelecekte tepkileri biliyordu peki niye DTP'yi kapattı?"

"Erdoğan açık açık PKK'yi tasfiye etmek için bu operasyonu yapıyoruz, diyor? Peki CHP-MHP niye

buna karşı çıkıyor?"

"Bugün açısından Türk-Kürt kardeşliği nasıl yaratılır?"

"BDP olarak vekiller mecliste kalacaklar, bunun kazanımları neler olur?"

"DTP'nin kapatılması demokratik alana darbe vurmuş mudur? Hizaya çekme gerçekleşmiş midir?"

Bu Bir Hizaya Çekme Operasyonudur! Buna İzin Vermeyeceğiz!

Sunumu yapan arkadaşlar gelen sorulara bir son konuşma ile cevap verdiler: "Yapılan saldırının ardından, AKP'nin sorunu Kürt halkını muhatap almadan çözmeye anlayışı ile Türkiye'deki diğer emekçilerin DTP'lilerden uzaklaşmasını sağlama, terörize ederek, 'oraya yaklaşan devletin düşmanıdır' anlayışının yerleştirilmesi vardır. AKP, ABD'nin Ortadoğu politikasının da bir uygulayıcısı olarak, bu bölgede geçici de olsa bir istikrar sağlama arayışındadır. CHP ve MHP'nin temsil ettiği sermaye çevreleri de savaşın bu şekliyle devam etmesinden memnundurlar, ama onlar da diğer işçi ve emekçilerin DTP'yle yakınlaşmasını istememektedirler. Bu yüzden CHP, MHP de AKP de emekçilerin birlikte hareketinden korkmaktadırlar. Bu saldırı daha önceden de söylüldüğümüz gibi tüm ezilenlere dönük bir saldırdır. Türk-Kürt kardeşliğinden bahsedenler de bu ifadeyi iki anlamlı bir şekilde kullanmaktadırlar. Bugün Erdoğan dahi bu kelimeyi azından düşürmemektedir. Türk-Kürt kardeşliği diye ifade edilen Kürtlerin hakları için sokağa çıktığı bir dönemde geri adım atmaları, Kürtlerin de haklarını aramaları ve bu şekilde devletin istediği bir temelde kardeş kardeş emekçilerle birlikte her türlü sömürüye boğun eğmeleri ise, ki Erdoğan'ın istediği budur, ya da bilinçli bilinçsiz bu manada telaffuz eden kesimler vardır. Biz böyle bir Türk-Kürt kardeşliğinden yana değiliz. Biz Kürtler Türk ordusu ile savaşırken Türk emekçilerin de onlarla birlikte hareket etmesiyle bir kardeşliğin sağlanabileceğine inanmaktayız. Bu anlamda bugün DTP'nin kapatılmasına karşı çıkan Kürtlerle birlikte, yapılan saldırının kendilerine de dönük olduğunu ifade ettiğimiz tüm diğer kesimlerden işçi ve emekçileri de katmamız gerekir. Bugün için Türk-Kürt kardeşliği DTP'nin kapatılmasına karşı ortak bir mücadelenin yaratılmasından geçer. DTP sine-i millet kararı ile meclisten çıkabilirdi, ama kalmayı seçti. İki durumda da bizim açımızdan yapılacaklar değişmedi. DTP kapatılmıştır ve bunun tüm işçi ve emekçilere dönük bir saldırı olduğunu anlatmak bizim görevimizdir. Mecliste kalınmasaydı da, bizim açımızdan sonuç değişmezdi. Ama DTP'nin kapatılmasını, siyaset yasaklarını şöyle anlamak gerekmektedir. Devlet demokratik mevzileri, düzen dışı güçlere kullandırmamaya kararlıdır. Bu anlamda bir hizaya çekme operasyonundan bahsedebiliriz. Bu hizaya çekme operasyonuna karşı durulup durulamayacağı sadece Kürtlerin değil, tüm siyasi güçlerin ve diğer kesimlerden işçi ve emekçilerin de sorumluluğundadır. Bugün bu kesimlerle dayanışma içerisinde olmak, parti kapatmaya kitlesel tepkiler vermek önemlidir. Bu gerçekleşmediği sürece bu operasyonların başına ulaşma şansı daha çoktur. Bu gerçekleştiği oranda, bu saldırılara topyekun yanıt verilerek bu süreçten daha da güçlü çıkılmış olunacaktır."

Dersim ve "Demokratik Açılım" Konulu Köz Söyleşisi

4 Aralık cuma günü Mayıs'ta Yaşam Kooperatifi Yenibosna şubesinde, Dersim katliamının Onur Öymen'in açıklamalarıyla Türkiye'nin gündemine oturması vesilesiyle yaşadığımız topraklardaki son siyasi gelişmeleri ve "demokratik açılım" sürecini ele aldığımız bir sohbet gerçekleştirdik.

Sohbet, bir yoldaşımızın yaptığı açılış konuşmasıyla başladı. Yoldaş, Onur Öymen'in "demokratik açılım" tartışmaları sırasında sarf ettiği sözlerden, bu süreçte CHP'nin almış olduğu tutumdan bahsetti. Yaşanan bu gelişmelerin elbette CHP'nin aleyhine olduğunu ancak bu durum kendi akışına bırakıldığında bu partiye kan taşıyan belirleyici unsur olan Alevilerin kendiliğinden CHP'den kopmalarını beklemenin de bir anlam ifade etmediğini söyledi. AKP'nin ise CHP'yle karşılaştırılınca demokrasi havarisi gibi görüldüğünü ancak buna kanmamak gerektiğini, CHP'nin açık açık yaptığını AKP'nin sinsice ve sezdirmeden yaptığını belirtti.

Açılış konuşmasının ardından Çayan Demirel'in katliamı bizzat yaşamış tanıkların anlatımlarına dayanarak hazırlanmış olduğu "Dersim 38" isimli belgesel filminden parçalar izlendi.

Film gösteriminin ardından bir yoldaşımız Dersim katliamına giden süreci daha sağlıklı değerlendirebilmek için 38 öncesinde yaşananlara bakmanın faydalı olacağını söyleyerek bu tarih üzerine açıklamalarda bulundu. Bu tarihi anlatmaya resmi ideoloji tarafından cümle aleme karşı savaş ilan etmiş anti-empyrist bir hareket olarak gösterilen Kuvayı Milliye'nin gerçek kimliğinin ne olduğunu açıklayarak başladı. Kuvayı Milliye hareketinin cumhuriyetçi bir hareket olmadığını, tersine bir cumhuriyet girişimini, Kürtlerin ve Ermenilerin birlikte kurmuş oldukları Erzincan Şurası'nı yok etmek amacıyla çıktığını, bu nedenle dönemine göre ilerici bir hareket olduğu sözlerinin koca bir yalandan ibaret olduğunu, Kuvayı Milliye'nin gerici bir hareket olduğunu anlattı. Bu cumhuriyetin ezilen ulusların kanları üzerine kurulmuş olduğunu vurguladı. Dersim'deki direnişe önderlik edenlerin bir bölümünün Erzincan Şurası'nın kurulmasında ve Koçgiri isyanında rol almış kişiler olduğunu, örneğin 1937 yılında öldürülen Alişer Koçgiri'nin böyle bir kişi olduğunu söyledi. Erzincan Şurası'yla ortaya çıkan hareketin Dersim'deki katliamla birlikte büyük ölçüde ezildiğini belirtti.

Bu sunumun ardından pek çok kişi söz olarak son dönemdeki siyasi gelişmeler üzerine fikirlerini belirtti. Genel olarak konuşmalarda öne çıkan düşünce düzenin Alevileri CHP'ye, Kürtleri de AKP'ye yedeklemeye çalıştığını ama bu partilerin oynadıkları tüm ayak oyunlarına rağmen Alevilerin, Kürtlerin, emekçilerin sorunlarını bu partilerin çözemeyeceğinin bilindiği, sorunlarımızın emekçilerin bağımsız kitlesel birleşik mücadelesiyle çözülebileceğiydi.

Sohbette bu dönemde düzen partilerine yedeklenmemek ve demokrasi mücadelesi veriyorum diyebilmek için DTP'yle omuz omuza durmak gerektiğini, ayrıca DTP'ye açılan kapatma davası sonrasında mecliste işçilerin emekçilerin sorunlarını dillendiren Bin Umut vekillerinin vekilliklerinin düşebileceğini, elde ettiğimiz bu mevzilere sahip çıkmamız gerektiğini söyledik. 13 Aralık mitingini de yalnızca Dersimlilerin, Kürt Alevilerinin mitingi olarak görmemek gerektiğini, bu mitinge ve benzeri mücadelelere tüm ezilen kesimlerin katılımıyla emekçilerin var olan mevzilerini koruyabileceğini ve yeni mevziler elde edebileceğini vurguladık.

Yirmi beş kişinin katıldığı etkinlik somut siyasi gündem üzerinden fikirlerimizi açıklamamızı sağlama ve ilk defa bir etkinliğimize katılan dostlarımız da dâhil olmak üzere katılanların pek çoğunun sohbette katılımı yönünden oldukça faydalı oldu.

Çarlık Rusyası'ndan Sovyet Cumhuriyeti'ne; Osmanlı'dan Türkiye Cumhuriyeti'ne Ulusal Soruna İki Cumhuriyetin İki Yaklaşımı

Tarihe burjuva tarihçilerinin gözünden bakıldığında 1. Emperyalist Paylaşım Savaşı sonunda Dünya'da çok uluslu imparatorlukların çözüldüğünü, Avusturya-Macaristan İmparatorluğu, Çarlık Rusyası ve Osmanlı İmparatorluğu gibi imparatorlukların yerlerini irili ufaklı devletlere bıraktığını, bu imparatorlukların yer aldığı coğrafyalardaki ulusal sorunların büyük ölçüde çözüldüğünü söylemek adettendir. Bu tespit yapılırken yer yer Ekim Devrimi'ne yer yer Wilson prensiplerine ve Amerikan emperyalizminin yeni emperyalist eğilimlerine göndermeler yapılır. Bu bakış açısıyla Türkiye Cumhuriyeti de antiemperyalist bir kurtuluş mücadelesi sonrasında 1. Emperyalist Paylaşım sonunda kurulan, Osmanlı İmparatorluğu'nu yıkarak bağımsızlığına kavuşan bir cumhuriyet olarak aktarılır.

Günümüzde daha eleştirel bir dille de olsa sosyalist akımlar tarafından da sıklıkla kabul edilen bu tespitlerin gerçekle ufaaktan yakından bir ilgisi yoktur. 1. Emperyalist Paylaşım Savaşı sonrasında çok uluslu kara imparatorluklarının dağıldığı ve bu coğrafyalarda farklı isimlerde pek çok devletin oluştuğu elbette doğrudur. Ancak bu devletlerin bu coğrafyalardaki ulusal sorunların çözülmesi ile kurulduğu, çözülen ulusal sorunların da 1. Emperyalist Paylaşım Savaşı'nın sonucu dolayısıyla çözüldüğü, Wilson prensiplerinin ve ABD'nin ulusal sorunların çözümünde en ufak bir katkısı olduğu iddiaları doğruluktan fersah fersah uzaktır.

Emperyalist devletlerin birbiriyle rekabeti, dünyayı paylaşma çabası, diğer emperyalist güçlere üstünlük kurma çabası dünya üzerinde ulusal sorunları yaratan, bu sorunları derinleştiren bir faktördür. Emperyalist devletler, tekil çıkarları başka çıkar bir yol bırakmadığı koşullarda, hiçbir ezilen ulusun bağımsızlığını ve özgürlüğünü istemez. Bu nedenle soyut bir şekilde 1. Emperyalist Paylaşım Savaşı ulusal sorunları çözdü demek doğru değildir. 1. Emperyalist Paylaşım Savaşı'nın ulusal sorunların çözümüne bir etkisi varsa, bu etki bu savaşın ve savaş sonrasında yapılan müzakerelerin değil, bolşeviklerin bu savaş bir iç savaş dönüştürerek gerçekleştirdikleri proleter devrimin etkisindedir.

Bolşeviklerin ulusal soruna yaklaşımı ve Çarlık Rusyası'ndaki ulusal soruna dair pratikleri, hem emperyalist devletlerin ulusal soruna yaklaşımlarından hem de Kemalilerin yaşadığımız topraklarda bu sorunu ele alınsın taban tabana zıt. Bu farkı anlayabilmek için Rusya'da ulusal sorunun nasıl çözüldüğünü hatırlamak ve bunu Türkiye Cumhuriyeti'ni kuran kadroların ulusal soruna yaklaşımı ile karşılaştırmak yeterli olacaktır.

Çarlık Rusyası'nda Ulusal Sorun Nasıl Çözüldü?

20. yüzyılın başlarında Çarlık Rusyası dönemin en geniş kara imparatorluğuydu. Cengiz Han'ın Moğol İmparatorluğu dışında da tarihte de Çarlık Rusyası'nın esareti altına aldığı toprakları genişlik bakımından geçebilen tek bir imparatorluk bile yoktur. 19. yüzyılın sonunda 150 milyonluk nüfusu barındıran Çarlık Rusyası'nda ezilen ulusların sayısı 70 milyonu aşındı. Doğu Avrupa'dan Asya'ya, Kuzey Amerika'ya, Karadeniz'den Baltık Denizi'ne uzanan ve 160'ı aşkın etnik gruba himayesinde tutan Çarlık Rusyası'nda Tatarlardan Ukraynalılara, Başkirlerden Çuvaşlara, Çeçenlerden Ermenilere, Finlerden Polonyalılara kadar onlarca ulus esaret altında yaşamaktaydı.

Çarlık Rusyası Birinci Emperyalist Paylaşım savaşına bu topraklarını daha da genişletmek, kendisine sömürgeler yaratarak emperyalist devletler arasındaki rekabet gücünü artırmak için girdi. Ancak bu savaştan umduğu gibi çıkamadan kendi içindeki bir proleter devrim sonucunda yıkıldı. Bolşevik partinin önderliğiyle örgütlenen ve Çarlık Rusyası'nın kaderini değiştiren bir devrim, dünyada da pek çok ulusun kaderini değiştiren ve bir daha da tekrarlanmayacak bir devrim oldu. Dünya tarihi açısından da bir dönüm noktasıydı.

Çarlık Rusyası'nı yıkarak yerine bir proleter diktatörlüğü kurmak için örgütlenen Bolşevikler en başından beri Rusya'da proleter devrimin zafere ulaşabilmesi için bu topraklardaki ezilen tüm ulusların bağımsızlığını, yani ayrılma hakkını savunmanın şart olduğunu biliyorlardı.

Ulusların kendi kaderini tayin hakkını yani ayrılma hakkını savunmak hem bu topraklarda bir proleter devrimin muzaffer olmasının hem de özgür komünist bir dünya kurabilmenin olmazsa olmaz koşuluydu. Bolşevikler Marx'ın İngiltere'de proleter bir devrimin zafere ulaşabilmesi için İrlanda'nın bağımsızlığının şart olduğunu tespitini siyasal çalışmalarının merkezine koydular.

Özellikle Birinci Emperyalist Paylaşım Savaşı öncesinde Rus sosyalistleriyle olan ayırım çizgilerini ulusal soruna bakış ekseninde kalın çizgilerle çektiler. Ulusların kendi kaderini tayin hakkını savunmamayı, bu hakkı savunmaya haklılar ve şartlar koymayı ya da bu hakkın ayrılma hakkı anlamına gelmeyebileceği konusundaki her türlü çarpıtmayı sosyal sovenizm olarak mahkûm ettiler.

1917 Şubat devrimi gerçekleştiğinde Kerenski hükümetini de bu ekseninde sert bir biçimde eleştirdiler. 12 Mayıs'ta yapılan 7. Tüm RSDİP konferansında hükümetin Finlande ve Ukraynalılar başta olmak üzere tüm uluslara derhal ayrılma hakkının tanınmasını, Kerenski hükümetini bu ekseninde teşhir etmeyi kararlaştırdılar. Benzer bir şekilde Haziran 1917'de Tüm Rusya Sovyetleri konferansında, menşeviklerin ve diğer sosyalist akımların ezilen ulusların ayrılma hakkı için koydukları kayıt ve şartlara sert bir şekilde karşı çıktılar.

Bolşevikler bir yandan ezilen ulusların ayrılma hakkının propagandasının ve ajitasyonunun yapılmasını siyasi çalışmaların merkezine oturturken, bir yandan da bu doğrultuda örgütleniyorlardı. 7 Kasım'da gerçekleşen Ekim Devrimi'nin zafere ulaşmasında bu strateji son derece önemliydi.

Ezilen ulusların ayrılma hakkının devriminin gerçekleşebilmesi için içi boş laf kalabalığı olmadığı Ekim Devrimi'nin hemen ardından anlaşıldı. Sovyet hükümeti ilk resmi kararında şu kararı yayınladı.

“Herhangi bir ulus, herhangi bir devletin sınırları içerisinde kendi istekleri dışında – bu istek ister basın aracılığı ile, ister kitlesel toplantılarla, gösterilerle, ister parti kararıyla, ister protestolarla eylemlerle ifade edisin farketmez - zorla tutuluyorsa, eğer bu ulusların serbest bir oylama ile ayrılma hakkı tanınmıyorsa bu ilhak, işgaldir, zorla ele geçirmedir, baskıdır. Sovyet hükümeti buna tamamen karşı çıkmaktadır.”

Bu karardan bir hafta sonra ise Sovyet hükümeti “Rusya'daki tüm ulusların kendi kaderini tayin hakkının olduğunu, bu hakkın ayrılma hakkı anlamına ve kendi bağımsız devletini kurma anlamına geldiğini” resmen açıkladı.

Ekim devriminden 1918 sonuna geldiğimizde ise Rus İmparatorluğu'nun baskısı altında yaşamak zorunda kalan 13 ulus ayrılma kararı aldıkları ve sovyet hükümeti bu kararları tanıdığı derhal açıkladı. Sovyet Cumhuriyeti 1918 yılında yayınlanan Sovyet Anayasası'nda da tüm ulusların kendi kaderini tayin hakkını savunduğunu belirtti. Sovyet Anayasası'nın 6. Maddesi'nde de hiçbir yanlış anlaşılma ve çarpıtmaya yer verilmeyeceği şekilde, “ama fakat” demeden, dipnotlara şartlar koşullar koymadan Finlandiya'nın tam bağımsızlığının ilan edilmesini, İran'dan orduların çekilmesini sağlanmasını ve Ermenistan'ın kendi kaderini tayin etmesi yolunda alınan kararları desteklediğini yazdı.

1922'ye geldiğimizde 20'ye yakın Sovyet Cumhuriyeti ve Rus Sosyalist Federatif Sovyet Cumhuriyeti'ni (SFSC) kurmuşlardı. 1922'de Rus SFSC, Ermenistan, Gürcistan ve Azerbaycan Sovyet Cumhuriyetlerinin oluşturduğu Transkafkasya SFSC, Ukrayna Sovyet Cumhuriyeti ve Beyaz Rusya Sovyet Cumhuriyeti gönüllü bir temelde birleştiklerini açıklayarak Sosyalist Sovyet Cumhuriyetleri Birliği'ni kurdular. İlerleyen yıllarda da diğer sovyet cumhuriyetleri gönüllü bir temelde Sosyalist Sovyet

Cumhuriyetler Birliği'yle birleştiler. Elbette birleşmek gönüllülük temelindeydi. 1918 yılında Sovyetlerden ayrılan Finlandiya ve Polonya'nın Rus toprakları üzerinde kalan bölümü ise böyle bir birleşmeye yanaşmamıştı.

Sonuçta, Ekim devrimi ile kurulan proleter diktatörlüğü tarihte ilk defa kendi toprakları üzerinde yaşayan ulusların ayrılma hakkını savunan bir devlet oluşturmuştu.

Gönüllü birlikliklerin de ancak bu şekilde kurulabileceğini tüm dünyaya son derece çarpıcı bir şekilde göstermişlerdi. Ekim devrimi dünyada ezilen tüm ulusların nasıl kurtulabileceğinin ve ulusal sorunun nasıl çözülebileceğinin yolunu da çizmişti.

Türkiye Cumhuriyeti'nin Kurucuları ve İlhak Hareketi

Türkiye Cumhuriyeti Sosyalist Sovyet Cumhuriyetleri Birliği'nin kurulmasından bir yıl sonra kuruldu. Ancak bu cumhuriyetin kuruluşu sovyet cumhuriyetlerinin kuruluşuyla taban tabana zıt bir şekilde gerçekleşti. Dolayısıyla Türkiye Cumhuriyeti'ni kuran öznelerin ulusa soruna bakışlarının bolşeviklerin tam tersi olması şaşırtıcı değildir.

Osmanlı İmparatorluğu, Çarlık Rusyası gibi 19. yüzyılın çok uluslu kara imparatorluklarındandı. Ancak 19. yüzyılın ilk çeyreğinden itibaren Osmanlı'nın çeperini saran uluslar, Avrupa'da yükselen burjuva demokratik devrim hareketlerinin de etkisiyle, Osmanlı'ya karşı ayaklanmaya ve bağımsızlıklarını kendi mücadele etmeye başladılar. 1815-1817 arasında başlayıp 1876'da Sırbistan'ın bağımsızlığıyla sona eren Sırp ayaklanması, 1821'de başlayıp 1848'de Mora'nın ayrılmasıyla sona eren Mora İsyanı, 1821'den 1831'e kadar süreceği Yunan bağımsızlık mücadelesi Osmanlı'nın karşısına çıkan ilk ulusal mücadeledir. 19. yüzyılın son çeyreğinde Karadağlılar, Giritliler, Bulgarlar, Makedonlar, 20. yüzyıla girdiğimizde ise Arnavutlar, Ermeniler ve Kürtler Osmanlı'dan ayrılma mücadelesine katılmışlardı.

Bu yüzden Osmanlı devlet adamlarının aklını 19. yüzyıl boyunca meşgul eden temel konu Osmanlı topraklarının nasıl korunacağı, devletin nasıl bir arada tutulacağı konusu oldu. Hem Osmanlı Devleti için hem de sonradan Türkiye Cumhuriyeti'ni kuracak kadrolar için ulusal sorun, devletin üzerindeki ulusal hareketlerle nasıl basılabileceği, onların devlete tekrar nasıl bağlanabileceği sorunuuydu. Tarihçilerin Osmanlıcılık, İslamcılık, Türkçülük akımları diye nitelendirdikleri akımlar (ve daha sonradan Misak-ı Milli projesi), emperyalist güçlere dayanarak devlet topraklarını kurtarma çabalarının farklı şekillerdeki tezahürleriydi. Ancak bu projeler başarılı olmadı. Balkan Savaşlarında Balkan topraklarını da kaybeden Osmanlı Devleti, emperyalistler arasındaki rekabet keskinleştiçe, olası bir savaşta eski topraklarını nasıl geri kazanacağını, hangi emperyalist devletin yanında savaşa girmenine daha mantıklı olacağını planlarını yapmaktaydı.

Osmanlı Devleti, Birinci Emperyalist Paylaşım Savaşı'na böyle bir atmosferde, kaybettığı toprakları yeniden kazanmak için emperyalist savaşın bir tarafı olarak katıldı ve bu savaştan mağlup ayrıldı. Savaş sonrasında imparatorluk üzerinde duran hiçbir ulusu esareti altında tutamayacak kadar güçsüzlenmiş, Karamanoğlu Beyliği kadar kalmıştı. İmparatorluğun Doğu sınırlarında Ekim Devrimi'nin etkisi de açıkça hissedilmeye başlamıştı. Daha Kuvay-i Milliye birlikleri oluşmadan önce, Ekim Devrimine katılan birliklerin etkisiyle Erzincan'da bir

Kürt-Ermeni şürası, yani bir sovyet oluşmuştu bile. Mustafa Kemal de 1919'da 9. Ordu Müfettişi olarak bu ayaklanmayı bastırmak için görevlendirilmişti.

Daha sonradan Türkiye Cumhuriyeti'ni kuracak olan kadrolar, Mustafa Kemal ve onun silah arkadaşları, “Kurtuluş Savaşı” diye bilinen savaş sırasında bir ilhak hareketini örgütlediler. Yani asıl olarak Osmanlı'nın zayıflaması ve emperyalist savaşta aldığı yenilgiyi kullanarak Osmanlı'nın pençelerinden kurtulmaya çalışan ulusları tekrar imparatorluğun bünyesine katmaya çalışırlar. Kurtuluş savaşı bir ilhak hareketidir ve Türkiye Cumhuriyeti'ne Osmanlı'dan miras kalacak ulusal sorunlar bu ilhak hareketinin bir sonucudur. İmparatorluğun son şans olan ilhak planının haritasının 28 Ocak 1920'de Son Osmanlı Meclisinde kabul edilen “Misakı Milli” olduğunu söylemek yanlış olmaz. Buna göre Mustafa Kemal ve kadroları Doğuda Ermenistan ve Kürdistan'ı, Batıda da Rumeli ve Balkanların bir kısmını ilhak edecekti.

Aslında Osmanlı Devleti'nin ya da TC'yi kuracak olan kadroların bu ilhak projesini gerçekleştirecek gücü olduğunu düşünmek gerçekçi değildir. Zira ne askeri olarak böyle bir güç vardır, ne de imparatorluğun Emperyalist Paylaşım Savaşı'nın galibi olan devletlerden alabildiği bir yardım vardır. Bu yüzden 1920 yılında Osmanlı İmparatorluğu'nun mağlubiyetini tescilleyen Sevr antlaşması yapıldığında, bu antlaşma TC'yi kuracak olan kadroların Misakı Milli projesine uygun bir şekilde gelişmemekteydi. Osmanlı topraklarında ulusa sorun adına, henüz ne olacağı belli olmayan iki sorun, Ermenistan sorunu ve Kürdistan sorunu kalmıştı. Ege kıyısındaki Rumların ne yapılacak bir sorun olsa da, Karadeniz kıyısındaki Pontus'ların hemen hepsi 1916-1919 yılları arasında katledildikleri için artık “bir sorun teşkil etmiyorlardı.”

Sevr Antlaşması'nda Ermeni sorununun çözümü, Türk-Ermeni sınırının belirlenmesi Amerikan Başkanı Wilson'a bırakıldı. 1921'de de Milletler Cemiyeti, özerk bir Ermeni devleti kurulmasını için bir komisyon kurmaya karar verdi. Benzer bir şekilde Sevr antlaşmasında Kürdistan sorunu da, İtilaf devletleri temsilcilerinden oluşan bir kurula havale edildi. Sevr “Kürt halkı Milletler Cemiyeti Meclisi'ne başvurarak Kürtlerin çoğunluğunun Türkiye'den ayrı bağımsız bir devlet kurmak istediklerini ispat ederse ve Meclis de bunu kabul ederse, Türkiye bu bölgedeki her türlü haklarından vazgeçecektir” diyordu.

Ancak Ekim Devrimi'nin tüm emperyalist düzeni temelden sarsan sonuçları kendisini göstermeye başladığında, Birinci Paylaşım Savaşı'nın galibi emperyalist devletler de Osmanlı İmparatorluğu'nu Misak-ı Milli sınırlarına kadar genişletmeye çalışan özneleri, bu bölgelerin sovyetlere dönmemesini sağlamak için destekleme kararı aldılar. Bu sayede ilhak hareketi, yani “Kurtuluş Savaşı” hız kazandı. Ermenistan'ın ve Kürdistan'ın önemli bir bölümü ilhak edildi. Türkiye Cumhuriyeti adındaki bir devlet de padişaha ve hilafete bağlılığını her seferinde ifade eden askeri kadroların düzenlediği bir hükümet darbesi sonucunda kurulmuş oldu.

Açık ki, Türkiye Cumhuriyeti'nin kuruluşu ile Sovyetlerin kuruluşu birbirine taban tabana zıttır. Hiç bir şekilde de karıştırmamak gerekir. Sovyet Cumhuriyetleri anti-emperyalisttir, Türkiye Cumhuriyeti emperyalistlerin desteği ile kurulmuştur. Kendi topraklarındaki tüm ulusların kendi kaderini tayin hakkını savunarak, proleter bir devrimle kurulan Sovyet Cumhuriyetlerinin aksine, Türkiye Cumhuriyeti karşı devrimci bir ilhak hareketiyle kurulmuştur. Sovyet Cumhuriyetleri ulusal sorunların çözülmesiyle, Türkiye Cumhuriyeti ulusal sorun yaratarak kurulmuştur. 1916-1919 yılları arasında yapılan Ermeni katliamı ve Taşnak partisinin menşevik siyaset tarzı Ermeni sorununun günümüze bir ulusal sorun olarak taşınması da, 1920 sonrası yapılan nüfus mübadelesi nedeniyle günümüze bir Rum sorunu uzanması da, Kürdistan sorunu Türkiye Cumhuriyeti toprakları üzerinde varlığını günümüze kadar korumuş bir ulusal sorundur. Kürdistan sorunu Türkiye Cumhuriyeti'nin varlığının en temel ögesidir. Türkiye Cumhuriyeti de kuruluşundan bu yana, emperyalist devletlerin desteğiyle bu hareketi ezmeye, imha etmeye, etkisiz hale getirmeye çalışmaktadır. Bu nedenle Türkiye Cumhuriyeti'nin Kürdistan sorununu çözmesi, bu devlet proleter bir devrimle yıkılmadıkça mümkün olmayacaktır.

Wilson Prensipileri ve Ulusal Sorun

Ekim Devrimi dünya'nın her köşesinde ezilenlerin ve sömürülenlerin proleter bir devrimle iktidara gelebileceğini, mevcut burjuva diktatörlüklerinden bir milyon kat daha demokratik bir devletin kurulabileceğini, ezilen tüm ulusların bağımsızlığına kavuşabileceğini gösterdiği için emperyalist düzenin temelini konulan bir dinamitti. Ekim devriminin zafere ulaşması dünyanın dört bir yanında ezilenlerin ve sömürülenlerin mücadelesini de imveldenirdiği için, emperyalist devletler 7 Kasım tarihinden sonra böyle bir devletin varlığını hesap etmeden hareket edemediler. Birinci Emperyalist Paylaşım Savaşı'nın galibi emperyalist devletler, Ekim devriminin yarattığı devrimci dalgalanmayı sahte umutlar yayarak pörsütmeye, ezilenlerin ve sömürülenlerin güvenlerini kazanmaya çalıştılar. Bu doğrultuda en büyük hamleyi Amerikan başkanı Woodrow Wilson 8 Ocak 1918 tarihinde ABD kongresinde 14 maddelik ilkelerini açıklamasıyla gerçekleştirdi.

Wilson prensipleri olarak bilinen ve daha sonra genişletilen bu ilkeler bundan sonra devletler arası gizli anlaşmalar yapılmayacağını, emperyalist savaş

sonrasında galip devletlerin yeni topraklar almayacaklarını, ulusların kendi kaderini tayin hakkının savunulacağını, sömürgelerin bağımsızlaştırılacağını iddia ediyordu. Daha somutlamak gerekirse, Wilson prensipleri sömürgelerin bağımsızlığının sağlanması gerektiğini ifade ederken, 1871'de Prusya tarafından ilhak edilen Alsas-Loren bölgesinin Fransızlara verilmesi gerektiğini, İtalya'nın sınırlarının ulusçuluk ilkesiyle yeniden belirlenmesi gerektiğini, Osmanlı İmparatorluğu'nun Türk olmayan bölgelerine bağımsızlık hakkının verilmesi gerektiğini, Polonya'nın bağımsızlığının sağlanması gerektiğini ekliyordu.

Emperyalist devletlerin Ekim Devrimi'nin yarattığı devrimci dalgalanmayı pörsütmek için en önemli kozu olan Wilson prensipleri hiç bir zaman ezilenler lehine uygulanmadı. Ancak bu prensipler, ezilen ulusların emperyalizme güdümlü bir şekilde de bağımsız olabileceği umudunu yayması bakımından etkili oldu. Sadece liberal burjuvazi için değil Bolşevik bir devrim stratejisini benimsemeyen sosyalist akımların da sarıldığı bir can yeleği oldu. 1918

sonrasında, bu ilkelere bakarak Wilson prensiplerini takip ederek de ulusal sorunların çözülebileceğini savunan akımların sayısı artmaya başladı.

Wilson prensipleri Birinci Emperyalist Paylaşım Savaşı sonrasında dünyada sınırların nasıl çizileceğini sorun ediniyordu. Wilson, bu sınırların emperyalist devletlerin belirlediği doğrultuda, onların onayı ve gözetimiyle, onların çıkarları doğrultusunda çizilmesini şart koşuyordu. Hangi ulusun, hangi coğrafyada, neye göre ve nasıl bağımsız olacağını kararını ise ezen ulusların oluşturduğu bir örgüte, Milletler Cemiyeti'ne bırakıyordu. Bu nedenle bu ilkelere Milletler Cemiyeti'ne üye ezen ulusların devletlerinin çıkarlarına göre uygulanıyordu. Birakalım ezilen ulusların bağımsızlığını yeri gelince Fransa'nın yeri gelince İtalya'nın sınırlarının genişletilmesine göz yumuluyordu. Komünistler “ezen ulus özgür olamaz”, “ezen ulusun özgürlüğünün koşulu ezilen ulusun özgürlüğüdür” derken, Wilson prensiplerini savunanlar “ezilen ulusun özgürlüğü ezen ulusun özgürlüğünün başladığı yerde biter” diyorlardı.

92. Yılında “Ekim Devrimi” Tartışmaları

15 Kasım Pazar günü, Ekim Devrimi'nin 92. yıldönümü nedeniyle Okmeydanı Yüz Çiçek Açsın Kültür Merkezi'nde “Ekim Devrimi Tartışmaları” düzenlendi. Yaklaşık 100 kişinin katıldığı tartışmaların bu yılki konusu “Ekim Devrimi ve İki Cumhuriyet: Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği ve Türkiye Cumhuriyeti” oldu.

Tartışmanın asil odağını oluşturan panele Metin Kayaoğlu, Oğuzhan Kayserilioğlu ve Orhan Dilber katıldı. Tartışmalardan önce yapılan konuşmada Ekim Devrimi'nin 92. yıldönümünde “Ekim Devrimi Tartışmaları”nın neden düzenlendiği anlatıldı. Ekim Devrimi'nin 92. yıldönümünde, yıllardır düzen güçlerinin akıllardan kazımaya çalıştığı, hatırlattı mı da “bir daha asla” diyerek hatırlattığı muzaffer Ekim Devrimi'nin bir süredir burjuvazi tarafından “20. yüzyılın en önemli tarihsel olaylarından birisi” olarak aktarıldığını, ancak bu çabının Ekim Devrimi'ni tarihin derinliklerine gömme çabası olduğu belirtildi. Köz'ün arkasında duran komünistlerin düzenlediği Ekim Devrimi tartışmalarının amacının da Ekim Devrimi'ni tarihsel değil güncel bir mesele olarak, politik bir pusula olarak tartışmak, Ekim Devrimi'nin günümüze nasıl ışık tuttuğunu anlatmak olduğu belirtildi.

Konuşmanın ardından önce devrim yolunda düşenler adına iki dakikalık bir saygı duruşu yapıldı. Saygı duruşunda Enternasyonal Marşı güçlü bir şekilde okundu. Saygı duruşunun ardından Köz'ün arkasında duran komünistlerin hazırladığı “İlk Buhar Makinesi” adlı 15 dakikalık film izlendi. Filmde bolşeviklerin 1. Emperyalist Paylaşım Savaşı sonrasında sonra verdiği devrimci mücadele, özellikle de Şubat Devrimi'nden Ekim Devrimi'ne uzanan dönemde bolşeviklerin siyasi çalışmaları, izlediği taktik çizgiler, devrimin başarıya ulaşması ve kurulan Sovyet Cumhuriyeti'nin özellikleri ve aldığı ilk kararlar anlatılıyordu.

Film gösteriminin ardından Metin Kayaoğlu söz aldı

Film gösteriminin ardından etkinliğin panel bölümüne geçildi. İlk sözü Teori ve Politika dergisinden Metin Kayaoğlu aldı. Metin Kayaoğlu özetle şunları aktardı: “Sovyet Cumhuriyeti'ni ve Türkiye Cumhuriyeti'ni karşılaştırmak öncelikle İbrahim Kaypakkaya'nın önemli tespitine değinmek gerekir. İbrahim Kaypakkaya Türklerin Kurtuluş Savaşı'nı ve Türkiye Cumhuriyeti'ni ezilen halkların kurtuluşu olarak, hatta SSCB'nin bir mütefiki olarak anlatımlara karşı “Kurtuluş Savaşı ezilen halkların nasıl kurtulacağı değil, nasıl kurtulamayacağı gösteren, bir kurtuluş savaşının ezilenlerin üzerinde nasıl bir baskı aracı olabileceğinin ilk örneğidir” demiştir. Bunun üzerine söz söylemek mümkün değil. Gerçekten de Kaypakkaya'nın dediği gibi Türkiye Cumhuriyeti'nin ilericisi bir niteliği yoktur. Bu gerçeği unutmamak, Kaypakkaya'nın bu uyarısı hep akıllarda tutmak lazım.

Tarihsel mücadelemizde biz çok kazandık çok kaybettik. Bizim başarısı mukadder, başarısı garanti olan bir tarih anlayışımız yoktur; bu bir burjuva tarih anlayışıdır. Biz ayaklanırsınız, iktidarı ele geçirmeye çalışırsınız, yeniliriz, yine yenilebiliriz. Ezilenler yenilebilir. Bin kez yenilebiliriz, ama bin kez de mücadele ederiz. Önemli olan budur. Yeni kuşaklar ezilenlerin yenilgilerinden devrimci dersler çıkararak bu mücadeleye devam etmek zorundadırlar. Ezilenler 15 bin yıllık sınıflar tarihlerinde hep mücadele ettiler, bazen kazandılar, çoğu zaman da yenildiler. Yine yenileceğiz. Bu bir sorun değildir. Ama kazanacağımız, daha çok kazanacağımız zamanlar da gelecektir. Ama devrimcilerin dikkat etmesi gereken nokta şudur: Yenilmek bir daha o yöne yönelmemek anlamına gelmez, gelmemeli. Biz bin kez yenilebiliriz ama yine de o yöne eğilmek gereklidir. Ekim devrimi devrimin başarıya ulaşması için hangi yöne eğilmek gerektiğini bize göstermiştir.

Ekim devrimi hakkında unutulmaması gereken ikinci bir nokta, bu devrimin de tüm devrimler gibi şiddetle kurulmuş olmasıdır. Devrim şiddet gerektirir. Ekim devrimi, çoğu zaman anlatıldığı gibi kansız değil, oldukça kanlı bir devrimdir çünkü bu devrim 7 Kasım'da bitmiş değildir. Ekim Devrimi asıl iç savaşın sona ermesiyle nihai zaferine ulaşmıştır. İşte o iç savaş da, son derece kanlı ve acılı bir mücadele olmuştur. 140 milyonluk Rusya topraklarında 8 milyon insan öldü. Devrim şiddet gerektirir. Buna da sürekli hazır olmak gerekir. Şiddete hazır olmayanlar, şiddet kullanmayanlar, devrim anında da silahı ellerine alamazlar, alsalar da hazır olamazlar. Üzerinde durmak istediğim üçüncü önemli bir nokta, yanlış anlaşılma ya da çarpıtma, bugün Paris Komün'ünün Ekim Devrimi'ne karşı olarak gösterilmesidir. Bazı akımlar Paris Komün'ünü Ekim devrimine karşı kullanmaya çalışıyorlar; “Ekim Devrimi'deki gibi değil Paris Komün'ündeki gibi hareket etmelidir” diyorlar.

“Ekim devrimi devrimin başarıya ulaşması için hangi yöne eğilmek gerektiğini bize göstermiştir.”

İşte Ekim Devrimi'ne karşı bir Paris komüncülüğü, tabiri caizse, gericidir. Paris komünü basit ve bağımsız bir ilk örnektir. Ve ezilenlerin iktidara geldiği bir ilk örnek olarak anılmıdır. Ama başarısı o kadar. Gerçek anlamda başarılı olan devrim örneği, insanlık tarihinde 80 yıllık bir makas açan, muzaffer Ekim Devrimi'dir. Sonraki devrimler de zaten Ekim Devrimi'nin izinden gittikleri

işin başarılı olmuşlardır.

Bolşeviklerin önemli özelliklerinden birisi, Ekim Devrimine kadar devrimci olmayan liberal bir ideopolitik akım olarak gösterilen Marksizmi devrimcileştirmeleridir. Bolşeviklerin koptuğu Avrupalı sosyalist akımlar, marksizmi devrimci olmayan bir ideopolitik akım olarak ifade edilen Marksizmi tekrar devrimcileştirdi. Bu sayede Marksizm kendi şekline büründü, ve Avrupa'nın dar sınırlarından da çıktı, dünyaya yayıldı. Bu sayede bolşevikler işçi sınıfını ve proletaryayı sanayi proletaryasından ibaret gören bir anlayışı da kıldı. Çekice orak ekledi, işçiyi köylü ekledi, işçi sınıfına ezilen ulusları ekledi. Ve bunu komünist partinin simgesi haline getirdi. Küba ve Çin devrimleri bunun sonucunda oluştu. Bugün bu hattın takipçisi olmalıyız.”

Oğuzhan Kayserilioğlu Sovyet Cumhuriyeti ile Türkiye Cumhuriyeti'ni çok yönlü bir şekilde karşılaştırdı

Metin Kayaoğlu'nun konuşmasının ardından ikinci konuşmayı Toplumsal Özgürlük dergisinden Oğuzhan Kayserilioğlu gerçekleştirdi. Oğuzhan Kayserilioğlu Sovyet Cumhuriyeti ile Türkiye Cumhuriyeti'ni çok yönlü bir şekilde karşılaştırdı. Özetle şunları ifade etti:

“Ekim devrimi 1. Dünya Savaşı'nın içerisinde çıkan bir ortamda yapıldı. Elbette bu savaşın önemli bir etkisi vardır. Bu savaş sonucunda çarlık ordusunun askeri gücü azaldı, Çarlık'ın meşruiyeti kitlelerin nezdinde zarar gördü. Bu gelişmeler elbette Bolşevikler için de elverişli bir ortam yarattı. Bolşevikler bu süreci devrimci taktikleri sonucunda kazandılar, ancak Ekim devrimi başarılı olmak zorunda değildi. Bunun garantisi yoktu. Örneğin bolşevikler Şubat Devrimi sonunda şöyle de diyebilirlerdi: “Şubat Devrimi çarlığı ortadan kaldırmıştır, bu anlamda bir kazanımdır. Yani Şubat devrimi ilericidir. Bu nedenle Almanya'nın saldırılarına karşı bu devrimin kazanımlarını korumak lazım” Elbette bolşevikler böyle demediler. Bugünün Türkiye'sinde kimi “komünistler” Cumhuriyetin kazanımlarını koruyamıyorlar. Bugün TKP ve benzeri akımlar böyle bir hattı savunuyorlar. İşte Bolşevikler böyle bir hattın savunucuları değildi ve Ekim devrimi bu sayede gerçekleşti. Bunu akıllardan çıkarmamak gerekir.

Şubatla Ekim arasındaki süreç bir taktik savaşıdır. Bolşevikler kendilerini “İki Taktik”te ifade edilen tezlerle sınırlandırmadılar. Somut durumun somut tabiline göre hareket ediyorlardı. Nisan tezleri böyle oluştu. Bir taraftan Nisan tezlerinin deneyimleriyle iktidarı hedeflerken bir taraftan da acele etmiyorlardı. “Devrimi hemen yapalım” diyen sosyalist devrimcilerle karşı fren yapıyorlardı. Hiç bir zaman şiddet ya da saldıran fetişizmine düşmediler. Şiddete ve saldırıya her zaman hazır dılar. İşte bu taktik manevralar olmasaydı, Temmuz'daki yenilgi sonrasında geri çekilmeseydi ve bir saldırı fetişizmiyle saldınsaydı bugün Ekim Devrimi olmazdı. Buradaki önemli nokta şudur: Ekim devrimi, Rusya işçi sınıfının teorik analiz, taktik savaş yeteneği, sistemden kopma, sistemle kapışma yeteneğinin bir ürünüdür. Ama en önemli şey her an hazır olmadır. Yerine yerleşmeme, pozisyon arama, sürekli bir savaş gücü olarak hazır olma... İkincisi devrimci bir teorik bir bakış açısıdır. İşte bu iki özellik birleşince devrimci bir çıkış yakalanabilir. Ekim Devrimi böyle kazanılmıştır.

Türkiye Cumhuriyeti ile SSCB'nin karşılaştırılması da bu anlamda ilginçtir. İkisi de bambaşka sınıf hareketlerinden oluşan, birbirine taban tabana zıt iki ayrı hareketlerdi. İkisi de kendi açılarından başarılı olmuş ve bu iki hareket sonucunda farklı iki cumhuriyet oluşturmuştur. Rusya'da Çarlıktan ve sermayeden bağımsız bir teorik örgütsel bir politik tutum vardı. Aynı zamanda liberal burjuvaziye karşı da bir karşı çıkış söz konusuydu. 1894'ten 1917'ye kadar süren bir süreçte bolşevikler dumandan liberal burjuvaziye teşhir ve tecrit etmeye çalıştılar. Liberal burjuvazinin işçi sınıfı ve köylülük üzerindeki etkisini ve hegemonyasını kırmaya

çalıştılar. İşçi köylü ittifakı oluştu. Ve Ekim Devrimi başarıya ulaştı

Türkiye Cumhuriyeti'nin oluşumu ise bunun tam tersidir. Öncelikle ortada başka sınıflar vardı. 19. yüzyılda Osmanlı'da komprador bir burjuvazi zar zor oluştu. Daha 1867'ye kadar toprak mülkiyeti yoktu. Gayri müslimlerin elinde oluşan burjuvazi ise komprador bir

“SSCB'de işçi sınıfı ve köylülük Çarlığa ve Rus sermayesine karşıyken, TC'de tam tersi söz konusudur”

ilişki içerisindeydi. Aynı dönemde yavaş yavaş Anadolu'da da bir burjuvazi oluşmaya başlamakta, kendi birikimini yapma arayışı içerisindeydi. Ama Anadolu'da oluşan bu burjuvazi bunu bir siyasi hatta dönüştürememişti. Zayıftı. Asıl örgütlü güç ise orduydu.

Osmanlı imparatorluğu yıkılırken, ordu merkezi koruma ihtiyacı içerisinde, devleti kurtarma refleksi içerisindeydi. İşte böyle bir ortamda İttihatçılardan Osmanlı'yı kuran kadrolara kadar asıl sorun devleti nasıl kurtaracağız sorusuydu. Ve bu kadrolar anadolu sermayesi ile ittifak halindeydi. Bu ittifak ordunun öncülüğünü yaptığı bir ittifaktı. Türkiye Cumhuriyeti böyle bir ittifak sonucunda böyle kurulmuştur. Kemalizm de bunun sözcülüğünü yapmıştır.

TC ile SSCB arasındaki fark asıl burada aranmalıdır. SSCB'de işçi sınıfı ve köylülük Çarlığa ve Rus sermayesine karşıyken, TC'de tam tersi söz konusudur.”

Panelin üçüncü konuşmasını Köz adına Orhan Dilber gerçekleştirdi

Oğuzhan Kayserilioğlu'nun konuşmasının ardından panelin üçüncü konuşmasını Köz adına Orhan Dilber gerçekleştirdi. Orhan Dilber özetle şunları aktardı: “Metin Kayaoğlu'nun ve Oğuzhan Kayserilioğlu'nun ifade ettiği gibi Ekim Devrimi'nin zafere ulaşmasında ve bu devrimin yaşadığımız topraklarda görülmemesinde belirleyici faktör Bolşevik partinin varlığıdır. Bunun altını önemle çiziyorum. Konuşmamda ise Ekim Devrimi ile Türkiye Cumhuriyeti'nin kuruluşu arasında hemen hemen hiç bahsedilmeyen başka bir ilişkiden bahsetmek istiyorum.

Daha önceki panelistlerin de ifade ettiği gibi Ekim devrimi ezilenlerin ve sömürülenlerin iktidara geldiği ikinci, muzaffer olduğu ilk devrimdir. Ve Ekim Devrimi'nin zaferi Metin'in söylediği gibi iç savaşın sonunda belli olmuştur. İşte Anadolu'da bir Türkiye Cumhuriyeti'nin kurulması tam da Rusya'daki bu iç savaşın akabetiyle ilgili bir gelişmedir. Yani Türkiye Cumhuriyeti'nin kurulması aslında Bolşeviklerin zaferiyle ilgilidir. Ancak çoğu zaman yanlış bir şekilde aktarıldığı gibi bu ilişki SSCB'nin verdiği bir destekle ilgili değil, tam tersine Ekim Devrimi sonucunda İngiliz ve Fransız emperyalistlerin Türkiye Cumhuriyeti'nin kurulmasına verdiği bir destekle ilgilidir.

Ekim Devrimi sadece Rusya'da bir proletarya diktatörlüğü bir Sovyet Cumhuriyeti kurmadı. Bu devrim paradoksal bir şekilde dünya çapında kendisine benzemeyen hatta kendisine düşman bir cumhuriyet hareketini de tetikledi. Bu cumhuriyetlerden bir tanesi de Türkiye Cumhuriyeti'dir. Ekim Devrimi'nin Türkiye Cumhuriyeti'ni etkilemesi sadece bir yakın komşuluk ilişkisi sonucunda oluşmamıştır. Ne de olsa –bugün Misak-ı Milli sınırları diye diye unutulduğu gibi – 1. Emperyalist Paylaşım savaşı sonunda, hatta Şubat Devrimi patlak verdiğinde Anadolu'daki toprakların büyük bir kısmı aslında Rusya topraklarıydı.

Bu nedenle Ekim Devrimi'nde Rusya'da ne oluyorsa, bu topraklarda da benzer gelişmeler oluyordu. Ekim Devrimi'nde Rusya'nın dört bir yanında, askerler subayları tutuklandılar, ayaklandılar, oradaki ezilenlerle birlikte

sovyetler kurdular.

İşte Rusya'nın dört bir yanında kurulan sovyetlerden bir tanesi de bugünkü Türkiye Cumhuriyeti sınırları içerisinde, o dönem Rus toprağı olan Erzincan'da

“Ekim Devrimi sonucunda Erzincan'da bir sovyetin nasıl oluştuğu görülmeden, Türkiye Cumhuriyeti ile SSCB arasındaki bağlantı da görülemez”

kuruldu. Erzincan'da kurulan Erzincan Kürt-Ermeni şurası, Ekim Devrimi sonucunda kurulan bir sovyettir. Ve bugün Erzincan şurası üzerinde fazla konuşulmayan hatta en az konuşulan bir hadisedir.

Ekim Devrimi sonucunda Erzincan'da bir sovyetin nasıl oluştuğu görülmeden, Türkiye Cumhuriyeti ile SSCB arasındaki bağlantı da görülemez çünkü Türkiye Cumhuriyeti asıl olarak iç savaş sürecinde kuruldu. Karşı devrimin bir zaferi olarak, Erzincan şurasını ezip ikame ederek gerici bir cumhuriyet olarak kuruldu. Böylelikle emperyalistler Kafkasya'da başaramadıklarını Anadolu'da başarmış oldular.

Şubatta çarlığın yıkılmasıyla birlikte Rusya'da nasıl bir gelişme tetiklendiyse, aynı bu topraklarda da oldu. Rusya'da karşı devrimci örgütleniyordu, Türkiye'de de Mustafa Kemal. Bu bağımsız bir hareket değildi, bir cumhuriyet kurmayı hedefleyen bir hareket hiç değildi. Aksine İngilizler Erzincan şurasının oluşmasının ardından Osmanlı padişahına bir nota verdiler: “Doğu Anadolu'da belirli şura hareketleri var. Bunları ya biz Mondros antlaşmasının bize verdiği yetkilere göre bastırırız, ya da siz bastırın” dediler. Padişah da Mustafa Kemal'i bütün Osmanlı paşalarından üstün bir yetkiyle donatarak, işte bu şura hareketini bastırmakla görevlendirildi. Mustafa Kemal'in misyonu bu şuraları bitirmekti. Ve bu misyonun ardında İngilizler vardı.

Ancak Erzincan şuralarını tasfiye etmeye çalışan tek emperyalist odak İngilizler de değildi. Fransızlar da Erzincan şurasını kendi yöntemleriyle tasfiye etmeye çalışıyorlardı. Fransızlar, Erzincan'daki Ermenileri Fransız lejyonerleri haline getirerek, onlara Kiliky'a da aynı bir Ermeni devleti kurma vaadinde bulunarak, bu sovyeti tasfiye etmeye çalışıyordu. Menşevikler de bu plana uygun hareket ediyorlardı.

İşte Kurtuluş Savaşı adı verilen hareket aslında Mustafa Kemal'in bu şurayı ezmeye çalışmasının hareketidir. Kurtuluş Savaşı'nın dönüm noktaları olan Erzurum ve Sivas Kongreleri bu şuranın sınır bölgelerinde örgütlenmiştir. Bu kongrede kemalistlerin bir cumhuriyet kurma gibi bir planları da yoktur. Aksine her kongre padişaha ve halifeye sadakat yeminleri ederek düzenlenir. Aksine niyet bir cumhuriyet kurmak değil, kurulmuş bir cumhuriyeti, bir sovyet cumhuriyetini ezmektir.

Kısacası Türkiye Cumhuriyeti'nin kurulmasına neden olan süreç, Rusya'daki karşı devrimin bir uzantısı olarak devreye girmiştir. Nasıl ki Rusya'da beyaz ordular devrimi ve sovyet cumhuriyetini yıkmak istiyorlardı, Mustafa Kemal de aynı karşı devrimi örgütlemiştir bu topraklarda. Rusya'da Kornilov bolşeviklerin etkisi sonucunda başarısız olmuştur. Bu topraklarda Kemal ise başarılı olmuştur. Kurulan Türkiye Cumhuriyeti bu nedenle karşı devrimci, gerici bir cumhuriyettir.

Burada yanıtlanması gereken ikinci bir önemli nokta da cumhuriyetin nereden icap ettiğidir. Zira Kurtuluş Savaşı denen savaşta hiç bir şekilde cumhuriyetten bahsedilmemektedir. Zaten halifelik korunmaktadır. Çünkü emperyalist güçler, bu topraklardaki sovyet cumhuriyetine karşı halifelik kullanılabileceğini düşünmektedirler. Hatta Fransızlar her ihtimale karşı Fausta kendilerine bağlı bir halife yaratma girişimindedirler. Halifelik akıbeti iç savaşın sonucunda kadar belli olmayacaktır. Ancak ne zaman iç savaş sona ermiş ve karşı devrim Erzincan şurasını yok etmeyi başarmıştır, artık hilafete de gerek kalmamıştır.

Gerek kalmamanın ötesinde, halifelik emperyalist devletler için potansiyel bir tehlike durumundadır. Zira Birinci Emperyalist Paylaşım savaşı sonucunda paylaşılan toprakların büyük bir çoğunluğu, müslümanların çoğunlukta olduğu topraklardı. Bu nedenle iç savaş kazanıldıktan sonra, Halifelik İngilizlerin bir talimatıyla kaldırılmıştır. Zaten hilafetin kaldırılması, cumhuriyetin kurulması anlamındadır. Ancak bu cumhuriyet, emperyalistlerin güdümünde, karşı devrimci, gerici bir cumhuriyettir. Hiç bir şekilde ilerici bir misyonu da yoktur”.

Konuşmaların ardından soru-cevap kısmına geçildi

Orhan Dilber'in konuşmasının ardından soru cevap kısmına geçildi. Son derece canlı geçen soru cevap kısmında da, konuşmacılar tekrar söz alarak tezlerini derinleştirdiler ve tartışma bugünün demokratik açılım tartışmalarına kadar uzandı.

Yaklaşık dört buçuk saat süren etkinlik son derece canlı geçti. Ekim Devrimi'nin bugün için nasıl bir politik pusula olarak anlaşılması gerektiğini gösteren, verimli bir etkinlik oldu. Köz'ün arkasında duran komünistler olarak önmümüzdeki yıllarda da bu etkinliği sürdüreceğiz.

Ekim Devrimi'nin İşığı Yolumuzu Aydınlatıyor Bolşevizm Kazanacak

TKP'nin ve Komünist Enternasyonal'in Mirasına Kim Sahip Çıkıyor?

"Totaliter rejimlerde çalışan halk zorba hükümdar ve memurların zulmü altında ezilmektedir. Demokratik denilen meşruti hükümetlerde de yönetim parlamentarizm ve halkçılık adı altında ayrıcalıklı tabakaların, yine vali ve hanların temsil ettikleri zenginlerin tekeline geçmektedir. İşçi ve köylü sınıflar ayrıcalıklı kapitalistler sınıfının çıkarlarına alet olmaktadır. İşçi ve köylü şuralar cumhuriyeti ise emek sarf etmeksizin yaşayan asalak sınıflar hariç olmak üzere halkın çokluğunu etrafında toplayarak işçilerin işverenler tarafından soyulmasına son verecek her türlü çareleri temin eder. Şuralar cumhuriyeti, kapitalizm ve emperyalizmin proletarya sınıflarıyla mazlum milletleri saran esaret zincirlerini hükümet ve kızıl ordu teşkilatı sayesinde kırarak, dışarıda milletler arasındaki kardeşliği genişletmeyi hedefler. İçerde ise bütün varlığıyla yoksul ve çalışan halk arasında uygarlık ve yaşam koşulları bakımından yeni bir dönem açma hedefine bağlıdır ve bunu gerçekleştirecek güce sahip olacaktır. İşçi ve köylü şuralar cumhuriyeti sınıfları ortadan kaldırarak, savaş ve çatışmaların her türlü sıkıntularından kurtulmuş, aydınlık ve mutlu bir geleceğe doğru giden, kapitalizm ile komünizm arasındaki geçiş dönemine ait geçici bir yönetme biçimidir.

Parti halkçılığın en yüksek biçimi olan işçi ve köylü şuraları cumhuriyetinin kurulması yolunda yorulmaksızın çalışmayı ve bunun için öncelikle propaganda ve yayınlarında mağdur sınıfların egemenliğini temsil eden bu devlet biçimini kendilerine sevdirmeyi görev bilir."

Yaşadığımız topraklarda cumhuriyet ilan edilmeden önce kurulan Türkiye Komünist Partisi, ezilen ve sömürülen yığınlara nasıl bir cumhuriyet lazım olduğunu 1920'de benimsediği programında bu sözlerle tarif etmişti.

O gün bu gündür, bunun proletarya diktatörlüğü anlamına geldiğini vurgulayarak, ilk hedefini bir «şuralar cumhuriyeti» olarak tarif eden bir parti mevcut değildir. Oysa ezilen ve sömürülen yığınların kuruluşuna giden yolda ulaşılması gereken ilk siyasal konağın ne olması gerektiği değişmiş değildir.

TKP yalnız bu siyasi hedefi tarif etmekle kalmayıp bu hedefe ulaşmak için gereken yol, yöntem ve araçları da tarif etmişti.

"Toplumsal devrim de, devrimin burjuvaziyi yenerek zafere ulaşmasıyla başlayan komünizm uygulaması da, dünya çapında bir mahiyet taşır".

"Türkiye İştirakiyun (Komünist) Partisi yukarıda ortaya konan esaslara dayanarak içinden geçtiğimiz dönemin insanlık alemine yeni ve tam anlamıyla özgür bir hayat vadeden toplumsal devrim dönemi olduğunu savunur. Herşeyden önce bir «işçi ve köylü» partisi olan Türkiye İştirakiyun (Komünist) Partisi, dünyanın diğer komünist partileriyle birlikte Üçüncü Enternasyonal'i oluşturur ve bu enternasyonalin yine enternasyonal olan burjuvazi ile savaşına aktif bir organ olarak katılır."

Elinizdeki bildirgenin arkasında duran komünistler, TKP'nin ilk programında ifade bulan siyasi hedefi kendi siyasi hedefi olarak ilan edecek bir komünist partisinin yaratılmasını öncelikli amaçları sayıyor. TKP'nin bağlandığı geleneğin kızıl çizgisine yeniden sahip çıkan komünistlerin bu amaçta birleşmesini hedefliyor. Çünkü TKP'nin kuruluşuna damga vuran çizgiye sahip çıkmanın Lenin zamanındaki Komünist Enternasyonal'e bağlanmak anlamına geldiğini biliyoruz.

Gerçi sırası geldiğinde Mustafa Suphi'nin TKP'sinin ve Komünist Enternasyonal'in mirasçıları olduğunu ilan edenler az değildir. Bunların hepsi birbirleriyle yarışmaktadırlar. Ama bu yarışın tozu dumanı içinde Komünist Enternasyonal'in ve TKP'nin asıl mirası yitip gitmektedir.

TKP'nin Mirasına Kim Sahip Çıkıyor?

1920 yılının 10 Eylül'ünde Bakü'de kurulan TKP, siyasi hedefini ve bu hedefe ulaşmak için izlenmesi gereken yol ve yöntemleri tarif etmekle kalmadı. TKP'nin kurucu önderlerinden onbeşi dünya devrimine ve bu devrimin dünya partisi karşısında sorumluluğunu üstlendikleri devrime bilfiil önderlik

etmek üzere Anadolu'ya geçme kararı aldılar. Ama bu topraklara ayak basar basmaz, 28 Ocak 1921'de katledildiler. TKP'nin bir militanı olan Nazım Hikmet «onbeşler-i nasıl anmak gerektiğine şu dizelerle dikkat çekti:

"Yoldaş,

Bunların sen

isimlerini aklında tutma

fakat

28 Kanunusaniyi unutma!"

Mustafa Suphi ve yoldaşlarının isimleri unutulmadı, unutturulmadı. Her yılın 28 Ocak geldiğinde, kimi zaman azalan kimi zaman artan sayıda komünist onları andı; anacaklar da. 10 Eylül'lerde de TKP anılıyor. Hatta, TKP'nin kendi kendini tasfiye edişinin ardından, 10 Eylül'ü ve «onbeşleri» ananların sayısı daha da arttı.

Zaten Nazım Hikmet, «onbeşler-in adlarını anmanın yersiz olduğunu kastetmemiştir. Onların, katledildikleri topraklara hangi amaçlar uğruna ve ne maksatla geldiklerini unutturacak şekilde, Mustafa Suphi ve yoldaşlarının şahsiyetlerinin öne çıkarılmasını önlemek istiyordu.

Bu nedenle 28 Ocak (Kanunusani) gününü sadece TKP önderlerinin katledildiği gün olarak anmakla yetinmemek gerekir. 28 Ocak Komünist Enternasyonal Türkiye şubesinin yöneticilerinin, Anadolu topraklarındaki sınıf mücadelesinde işçi ve köylü yığınlarına bizzat önderlik etmek üzere gelişlerinin yıl dönümüdür.

Nitekim 28 Ocak'ın ikinci yıldönümünde TKP de «onbeşleri» tanıtmak için yayınladığı kitapçığın girişinde şunları söylemişti:

"Yoldaş! Bu 15 ölü bizim için nihayet 15 isimsiz komünisttir; ve sen bu isimsiz ölüleri dünyanın her dağında, her köşesinde, her denizinde bulursun! Bu isimsiz ölülerin isimleri cisimleri bizim için hiçtir. Biz her yaşayan işçi kadar, her ölen komünisti de farksız tanıyoruz. Çünkü biz ayrıksız, sınıfsız bir toplum yaratmak istiyoruz."

O gün bugündür aynı topraklarda komünist bir dünya kurma mücadelesine hayatlarını veren «onbeşler» gibi komünistler hiç eksik olmadı; komünizm ve devrim davasına yüz çevirenlere inat bunlar dünyanın her köşesinde her gün yeniden doğuyor.

Nitekim bugüne kadar TKP'nin filizlendiği topraklar üzerinde komünizm adına mücadele etme iddiasında olan, TKP'nin ilk çizgisinin mirasçısı ve takipçisi olduğunu iddia eden pek çok örgüt kuruldu. Hatta bugün hala aynı iddiayı taşıyan örgüt ve parti var.

Gelgelelim bunlardan hiçbiri TKP'nin ilk programına sahiden sahip çıkmıyor. Bu programı kendi programının kalkış noktası olarak kabul edip, bunu geliştirme iddiasını taşıyan legal yahut illegal tek bir parti bile yok. Gelmiş geçmiş örgütlerden hiç birinin programı, TKP'nin neredeyse yüzyıl önce ortaya koyduğu programı aşamadı. Aşmak şöyle dursun, TKP'nin ilk programı rafa kaldırıldı; dayandığı ilke ve esaslar şu ya da bu biçimde değiştirildi.

Bu yüzden bugün Mustafa Suphi ve yoldaşlarının üstlendikleri sorumlulukla ödevi benimseyerek, gereğini yapma iddiasını ortaya koyan bir komünist atılıma en az 80 yıl önceki kadar ihtiyaç var. Oysa «değişen şartlar» bahanesi TKP programının rafa kaldırılmasının en revaçta olan, aynı zamanda da en çürük mazeretidir.

Her şeyden önce bu programın «İlke ve Esaslar» başlığı altında sıralanan yaklaşımların gündelik sorunlara dair değildir. Değişen koşullara göre değiştirilsinler diye değil, kapitalizmden sınıfsız topluma geçiş dönemi boyunca değişmeyeceği varsayılan koşullara göre tarif edilmiştir.

Bu durumda TKP Programını değiştirme ihtiyacı görenlerin, koşulların değiştiğinden söz etmek yerine, programın ilkelerinin yanlış olduğunu söylemeleri beklenirdi. Zaten farklı program arayışlarına asıl yön veren de nesnel koşullardaki değişimden çok, bu programın dayandığı ilke ve esaslara ilişkin tutumlardır.

Elbette 80 küsur yıl boyunca Türkiye'de pek çok şey değişti. TKP programının ilke ve esasları değilse de, 80 yıl öncesinin verilerine dayanan saptamaları değişmelidir.

Örneğin, TKP programında «... Türkiye'de, fabrikacılık layıkıyla gelişmemiştir. Memleketin ötesine berisine serpilmiş bazı fabrikalar mevcut olmasına rağmen, bu fabrikaların ve şehirlerin etrafında toplanmış gelişkin bir proletarya oluşmamıştır» denmişti. Bugün tam tersi vurgulanmalıdır. Türkiye'de sanayi pek çok benzerine kıyasla oldukça gelişmiştir; giderek ülkenin bütün sathına yayılan sanayi merkezlerinin etrafında büyük kentler ve bu kentlerin nüfusunun büyük kısmını kapsayan bir proletarya gelişmektedir.

TKP programı; «Türkiye'de sınıf mücadelesi ilkel gelişme dönemini yaşamaktadır» demişti. 15-16 Haziranları geride bırakan Türkiye işçi sınıfı, çoktandır sınıf düşmanıya doğrudan doğruya çatışmayı öğrenmektedir.

"Türkiye ... hükümet düzeyinde birçok reform ve düzenlemeye maruz kalıp bugünkü biçimi ve yönetim tarzıyla burjuva demokrasisine ayak basmıştır."

TKP programındaki bu sözler, henüz hilafet ve saltanat kaldırılmamışken söylendi. Daha sonra TC'nin kurulmasının ardından Türkiye'de «hükümet düzeyinde birçok başka reform ve düzenlemeler» oldu. Bu şartlarda 86 yıl önce «burjuva demokrasisine ayak bastığı» söylenen Türkiye'nin o zamanki koşulları daha gerisine ne zaman nasıl gittiğini açık seçik ortaya koymadan bu saptamayı değiştirmek mümkün değildir. Yahut bu saptamadan vazgeçmek için TKP Programı'ndaki saptamaların yanlış olduğunu ilan etmek gerekir.

Keza o zaman TKP «Komünist Enternasyonal'e aktif bir organ olarak katıldığını» duyuruyordu. Bugün bağlanılacak bir Komünist Enternasyonal'in mevcut olmadığı apaçıktır. Öyleyse, koşulların artık bir komünist enternasyonal gerektirmeyecek hale geldiğini savunmak gerekir. Yahut Komünist Enternasyonal'in ne zaman ve nasıl tasfiye edildiğini açıklamak lazımdır. Hatta bunu açıklamakla kalmayıp, bu durumdan nasıl bir ödev çıktığını açık seçik ortaya koymak şarttır.

Hem TKP programının ilkelerini ve temel saptamalarını hasır altı edip, hem de bu programa sahip çıkma iddiasını taşıyanlar işte bu zorunluluklardan kaçma eğilimindedir. Bu programla açıktan açığa hesaplaşmak yerine, bu kılavuzu bugünün diliyle anlaşılacak biçimde kitaplık raflarında tozlanmaya terk etmeleri bundandır. Komünistlerin TKP Programını tarihçilerden öğrenmek zorunda kalışının ardında yatan başlıca neden de budur.

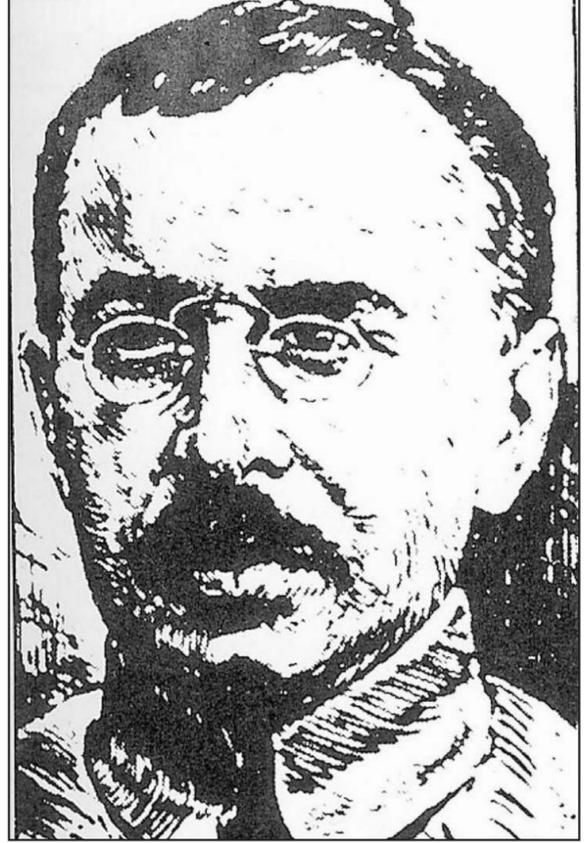
Açıkçası Komünist Enternasyonal'in Türkiye şubesinin kuruluşuna damga vuran kızıl çizgi, «onbeşler-i unutmamakla övünenler tarafından unutulmuş; unutturulmuştur.

Komünist Enternasyonal Mirasına Kim Sahip Çıkıyor?

Doğrusu TKP Programının başına gelenler Komünist Enternasyonal mirasının başına gelenler benzeşmektedir.

Bugün komünist kimliğini benimseyenler arasında Komünist Enternasyonalin ilk dört kongresinde ortaya konan çizgiyi benimsemediğini açıkça söyleyen, bu çizgiyi doğru bulmadığını ilan edenler enderdir. Daha yaygın olan bu tezlerin «bugün için geçerli olmadığı» inancıdır. Komünist Enternasyonal'i tasfiye edenler de bu kararın Komünist Enternasyonal'i kuranların tutumuyla aynı doğrultuda olduğunu savunurken, bu örgütün, «değişen koşullar» nedeniyle artık gerekli olmadığını söylemişlerdi.

Aslında kavramsal olarak bile birbirinin zıddı fiilleri ifade etmelerine rağmen, Komünist Enternasyonal'i kuranlarla tasfiye edenler arasında bir politik süreklilik

olduğunu savunanlar bugün hala vardır. Bunlar Komünist Enternasyonal'in değişen koşullar gereği artık gereksiz olduğunu savunarak enternasyonalin tasfiyesini sözümona enternasyonalizm adına kutsamaktadır. Böylece Komünist Enternasyonal kendileri için en büyük tehdit olarak gören sosyal demokratlar ve sosyal emperyalistlerle aralarındaki sınırı da kaldırmaktadırlar.

Bolşevizmin çizgisinin Komünist Enternasyonal'de ifade bulan örgütsel çerçeve olmadan da sürdürülüp yaşatılabileceğini zannedenler ise şu ya da bu yoldan geçerek bunlarla buluşmaktadır. Oportünistler, merkeziler ve komünistler birbirine karışmaktadır.

Demek ki Komünist Enternasyonal'in tasfiyesi ile birlikte, komünist kimliğini hak etmek için zorunlu sayılan «21 koşul» da unutulmuştur. Oysa bugün oportünistler, tasfiyeciler ve merkezilerle komünistler arasındaki ayrım çizgilerinin kalınlaştırılması en az «21 koşul-un benimsendiği zamanki kadar elzemdir.

Komünistler Komünist Manifesto'da ilan edilen; Ekim Devrimi ve sovyet iktidarıyla bir çağ açan; Komünist Enternasyonal'e başlatılıp sürdürülemeyen komünizm davasının izleyicileri olmalıdır.

Bu sorumluluğu üstlenmek isteyenler, öncelikle Komünistler Birliği'nden Komünist Enternasyonal'e uzanan kızıl ipi tutmalıdır. Bunu başaramayanlar, TKP'nin geçmişini de kapsayan geçmiş mirasına sahip çıkamazlar ve yeni bir devrimci geleneğin temellerini atamazlar.

Bugün bu geleneğin örgütsel-politik sürekliliğini temsil eden bir akım mevcut değildir. Dolayısıyla komünistlerin öncelikli ve acil görevi şu ya da bu akıma bağlanmak değil; Komünist Enternasyonalin ilk dört kongresine damga vuran çizgiyi eylem kılavuzu edip, böyle bir akımı yaratmak ve yaşatmak üzere örgütlenmek, birleşmektir.

TKP'nin mirasını devralıp onun üstlendiği misyonu yerine getirebilmenin biricik yolu da budur. Bugün komünistlerin ödevi 80 yıl önce olduğu gibi, Komünist Enternasyonal'in Türkiye şubesi olarak kurulan TKP'nin ilk programının «İlke ve Esaslar»ının oluşturduğu kızıl yıldızı yeniden rehber edinmektir. TKP'yi kuranların hatırasını yaşatmak için değil, komünist bir dünya kurma davasında dünya işçilerine önderlik etmek için!

Çünkü TKP'nin 1920 programına sahip çıkmak Lenin zamanındaki Komünist Enternasyonal'i rehber edinmek anlamına gelir. İnsanlığın bunalımının proletaryanın devrimci önderlik bunalımına indirgenmiş olduğu koşullarda insanlığın kurtuluşu yolunda başka bir kılavuz da mevcut değildir.

Tuzla'da Ekim Devrimi Dersleri Söyleşisi

Ekim Devrimi'nin 92. yılını anmak ve Tuzla'dan komünistler olarak Lenin'in de dediği gibi ilk buharlı motorun nasıl oluştuğunu anlamak için bir söyleşi düzenledik. Söyleşi öncesinde Ekim Devrimi'ne nasıl geldiğini ve bulunduğumuz coğrafyada SSCB ile paralel zamanlarda kurulan TC ile karşılaştırma yapmak için geçmişin referanslarından yararlanarak tekrar tekrar okumak ve tartışmak gereği duyduk. Sonrasında gazetemizin son sayısını da yanımıza alarak çevremizdeki aileleri yapacağımız söyleşiye davet etmek için ziyaretler yaptık. Aile ziyaretlerinde hem çalışmalarımızı anlattık hem de Köz'ün seçimlerdeki tutumuna dair olumlu eleştiriler aldığımız bir sohbet gerçekleştirdik. Bu da bize bu süreçte moral verdi.

13 Kasım Cuma günü de Tuzla Mayıs'ta Yaşam Kooperatifi'nde "92.Yılında Ekim Devrimi'nden Çıkanacak Dersler" konusunda bir Köz söyleşisi gerçekleştirdik. Söyleşiye "Ekim Devrimi Kronolojisi" isimli slayt gösterimi ile başladık. Arkasından bir arkadaşımız, Ekim Devrimi'nin 20.yüzyıla damga vuran bir olay olduğunu, ancak bizim bu devrimi tarih sahnesinde kalmış bir olay olarak görmediğimizi, çünkü bugün siyaset yaparken Ekim Devrimi'nden çıkarılacak derslerin somut olarak önümüze çıktığını ve bu nedenle Ekim Devrimi'nin bugün hala güncelliğini koruduğunu dile getirdi. Bu yüzden bugün böyle bir söyleşi yapmanın anlamlı olduğunu söyleyerek "Ekim Devrimi'nin Önemi, Sovyetler ve Bolşevikler'in Rolü"nü anlatması için sözü Köz adına söyleşiye katılan arkadaşımıza verdi.

Söyleşinin bu bölümünde şu vurgular üzerinde duruldu:

"Ekim Devrimi sıradan bir devrim değildi. Dünyada farklı devrimler var, bu devrimi farklı yapan burjuva devrimi tipinde olmaması ve sovyetlerin ortaya çıkmasını sağlamasıdır. Dünyada ilk defa ulusların kendi kaderini tayin hakkı savunuluyor. Bir cumhuriyet çıkarıyor ortaya ve laiklik var deniliyor. İsteyen istediği gibi inanç özgürlüğüne sahiptir laik devlette. Buna ilk defa sovyetler izin veriyor. Köylülere topraklar veriliyor. Kadınların boşanma hakkına ilk defa sovyetler izin veriyor. Bunların hiçbirini bir seçime girerken verilen vaatler değil. "Toprak, Ekmek,

Özgürlük" bunları sağlayacağız diyorlar. Her türlü propaganda ve örgütlenme özgürlüğünü veriyorlar ve bunun için gerekli mekânları, matbaayı ve materyalleri de sağlıyorlar. Sovyetler işçi, emekçi ve köylülere bırakılıyor. Bu bir diktatörlük, en demokratik cumhuriyetten milyon kez daha demokratik ve kendi kendini yok edebilecek yapıda bir diktatörlük.

Bizim memleketimizde demokrasi tartışılıyor şuan. Alevilerin, Kürtlerin demokratik talepleri var. Bu memlekette demokrasi nasıl gelecek, herkes bunu soruyor. Ekim Devrimi bu konuda bize ışık tutuyor. Bu memlekette demokrasinin gelmesinin önünde ciddi bir engel var: T.C. Sovyetlerden birkaç yıl sonra T.C kuruyor. Padişahlığı devirdiği için herkes bu cumhuriyeti çok iyi olarak görüyor. Bu, gerçek demokrasinin önünde bir engeldir.

Rusya'da devrimle başa gelen sovyet cumhuriyeti varken, Türkiye'de arkasına emperyalistleri alan bir cumhuriyet var. AKP'nin, CHP'nin dedikleriyle bu memlekette demokrasi gelemez. Hepsi karşı devrimci iktidarlardır. Demokrasi, Ekim Devrimi gibi bir devrimle gelir. Bunun için Bolşeviklerinki gibi bir parti kurmak gerekir. Bununla birlikte tarihimize yüzleşmemiz gerekir."

Söyleşinin bu bölümünde sorular alındı. Sorular sorular arasında şunlar vardı: İktidara bolşevikler değil de neden sovyetler geçiyor? İktidarı darbeye işçilere verirsek ne olur? Küba devam ediyor da neden Sovyetler yıkıldı? Atatürk'e nasıl bakmalıyız?

Bu sorular genel olarak şöyle yanıtladı: "Bir daha gelmeyeceğini düşündüklerinden tarihçiler, gazeteciler bundan çokça bahsediyorlar. Parti mi var, işçi hareketi mi var, solun durumu da belli, mitinglere kaç kişi geliyor vs. deniliyor. Demokrasi geleceksin AKP, CHP var deniyor.

Birinci dünya savaşı da Ekim Devrimi de beklenmiyordu. Bugün nesnel koşullar daha fazla var. Geri çekilme dönemindeyiz, ama tarihten bunu görüyoruz. Devrimler hiç beklenmeden geliyor. Bizim için de devrim kapıda, ama hazır olabilecek miyiz? Bu önemli. 1905'te devrim olduğunda bolşevikler de hazır değildi, yetişemediler.

Lenin, bir icat yaptık, burjuva devleti nasıl yıkılır

gösterdik. Ama mükemmel olmayabilir diyor. İlk buharlı motor da yapılıncaya çalışıyor mu diye hatırlanmayabilir, ama nasıl yapılacağını önünü açtık. Buradan partiyi yaratmak gerektiğini çıkıyoruz.

Tarihimize yüzleşmeliyiz, kemalizmin ne olduğunu anlamalı ve yerine demokratik cumhuriyet nasıl kurulur göstermeliyiz. Kemalizm, cumhuriyetçi değil, laik değil, devrimci değil, anti emperyalist de değildir. Kurtuluş savaşına karşı verilen bir anti emperyalist mücadele yoktur, savaş sonrasında toprak kazanma, İngiltere'yi de arkasına alarak ilhak projesi vardır. Bolşevikler ise orada savaşanların hiçbirini bizim düşmanımız değil, asıl düşman kendi yurdunda diyor. Türkiye'de sadece bolşeviklerinki gibi Mustafa Suphi'lerin TKP'si var, o da katlediliyor. Kurtuluş savaşı karşı devrimcidir, bütün devrimci güçleri yok etmeye çalışmıştır.

Kürtlerin ayaklanmalarının hepsi şeriat getirecekler denilerek bastırılıyor, bu laiklik değildir. Alevilere, Kürtlere, emekçilere hakları verilmeden laiklik olmaz. Bugün bu yüzden AKP'ye CHP'ye yedeklenmeden bir mücadele yapılmalı.

Sovyetler neden yıkıldı önemli değil, sovyetler kitle örgütleri kapanır, yıkılır. Parti, devrimi işçilere, köylülere yaptıracak ve iktidara işçi ve köylülere getirecek bir parti olmalı. Bunu da bütün dünyada yapabilmeliyiz diyorlar. Başka yerlerde devrim olur, gönüllü biçimde onlarla birleşiriz diyorlar. Devrimin yayılması için de dünya komünist partisine ihtiyaç var.

Sovyetler yanlış karar alabilir, yıkılabilir, kapanabilir. Asıl önemli olan komünistler nasıl buna önderlik edemediler, yönlendiremeyip devrimin yayılmasını sağlayamadılar. Komünist Enternasyonal nasıl bozuldu, özleştirilmedi, ama bizim bugün buradan derslerimizi çıkarıyoruz, Türkiye'de ve dünyada komünist partisi kurmak için yol alıyoruz."

Soruların yanıtlanmaması arkasından 15 Kasım'da "Ekim Devrimi ve İki Cumhuriyet" konulu panelin duyurusu ile söyleşiyi sonlandırdık.

Yaşasın Komünistlerin Birliği!

Tuzla'dan Komünistler

Yenibosna'da Ekim Devrimi Söyleşisi

1 Kasım Pazar günü Yenibosna Sev-Der'de Ekim Devrimi üzerine bir söyleşi gerçekleştirdik. Yirmiye aşkın kişinin katıldığı söyleşi, "Hoşgeldiniz" konuşması ve devrim uğruna düşenler anısına saygı duruşuyla başladı. Açılış konuşmasını yapan arkadaş Ekim Devrimi'nin bugün hala güncelliğini koruduğunu, sınıf savaşını yükselterek emperyalist paylaşım savaşına son veren ve bir geçiş dönemi örgütlenmesi olarak Sovyet cumhuriyetine hayat veren, tüm bu özellikleriyle 20. yüzyıla damga vuran önemli bir tarihsel olay olduğunu söyledi.

Açılış konuşmasının ardından sinevizyon gösterimi eşliğinde 1917 Şubat'ından Ekim Devrimi'ne Rus Devrimi'nin tarihini anlatan bir sunum yapıldı.

Sinevizyon gösteriminin ardından bir arkadaşımız Ekim Devrimi'nin tarihçesine nasıl bakılması gerektiği üzerine konuştu. Ekim Devrimi'nin arka planını oluşturan nesnel koşulların bütün dünyada geçerli olduğunu ancak kitlelere öncülük eden Bolşevik tipte bir parti olmadığı sürece hiçbir ayaklanmanın Ekim Devrimi gibi başarılı bir proleter devrime dönüşmeyeceğini vurguladı.

Solda: Petrograd İşçi Köylü Asker Sovyeti Üsste: İşçiler "Bütün İktidar Sovyetlere" diyor

Etkinlikte ayrıca Bolşevik Parti'nin farkının her an iktidar ele alınacakmış gibi sistemli bir faaliyet yürütmesi, kitlelere önderlik etmesi ve siyasal iktidar perspektifine sahip olması olduğu belirtildi.

Başka bir arkadaş ise bir başka Ekim'den, 1923 Alman Devrimi'nin yenilgisinden söz etti. 1923 yılında Almanya'da devrimci bir durum olduğunu ancak Almanya'da Bolşeviklerinki gibi iktidar perspektifine sahip olan ve oportünist, merkezci

unsurlardan kopmuş bağımsız devrimci bir siyasi hat izleyen bir devrimci partinin yokluğundan dolayı bu hareketin başarısızlıkla sonuçlandığını anlattı. Tarih boyunca her zaman devrimci durumların oluştuğunu ve oluşacağını ancak, böyle kritik anlarda kitlelere önderlik edecek bir özne olmadığı sürece bu girişimlerin hep başarısızlıkla sonuçlanacağını belirtti.

Bir arkadaşımız 15 Kasım'da Ekim Devrimi ile ilgili bir panel olacağını, bu söyleşiyi yapmamızın oraya gittiğimizde yapılacak konuşmaları ve tartışmaları daha iyi anlayabilmemiz açısından önemli olduğunu belirtti. Kendi tarihimizi öğrenmenin önemli olduğunu, geçmiş dersleri öğrenerek geleceğe ilişkin bir şeyler yapabileceğimizi ve işçi sınıfı tarihine ilişkin bu çeşit etkinliklerin daha sonra yine yapılabileceğini söyledi.

Konuşmaların ardından Nazım Hikmet'in Kışık Saray isimli şiiri okundu ve Grup Mayıs'la birlikte söylediğimiz marşlarla etkinlik sona erdi.

Yenibosna'dan Komünistler

Limontepe'de Ekim Devrimi Söyleşisi

12 Kasım Perşembe günü Limontepe Kondularında Yaşam Kooperatifinde "92. Yıldönümünde Ekim Devrimi İşçi Sınıfına ve Ezilen Uluslara Yol Göstermeye Devam Ediyor" başlıklı bir etkinlik gerçekleştirildi.

Etkinlik bir yoldaşımızın Ekim devriminin gelişim sürecini anlatmasıyla başladı. Bu bölümde Şubat'a gelen süreç ve Şubat'tan Ekim'e Rus Devriminin ve Bolşevik partinin gelişim süreci anlatıldı. Şubat'ta olan devrimin benzerinin o dönemde başka ülkelerde de gerçekleştiği nitekim savaşın yarattığı devrimci durumun Rusya'ya özgü olmadığı anlatıldı. Bununla

beraber Ekim'deki gibi bir sonucun sadece Rusya da gerçekleştiğinden bahsedildi. Bunun sebebinin de Ekim devrimine öncülük eden Bolşevik partinin varlığından kaynaklandığını nitekim başka ülkelerde böyle bir partinin yokluğu sonucunda devrimlerin ve devrimci durumların sönmüldüğü ve yenilgiye uğradığı bahsedildi. Son dönemde gündeme gelen anayasa tartışmalarına da atıfta bulunarak, ekim devrimi kazanımlarından olan 1918'de Sovyetlerde kabul edilen Federatif Sovyetler Cumhuriyeti Anayasasından bazı maddeler okunarak sunum kısmı bitirildi.

Söyleşi mahallemizde ki DTP'li dostlarımız da katıldı. Sunum kısmının ardından etkinliğe katılanlar Ekim Devrimi, Bolşevik Parti, Sovyetler Birliğinin dağılması ve benzeri olan konularda fikirlerini belirttiler. İkinci bölüm canlı tartışmalara vesile oldu.

Mahallede ekim devrimi ile ilgili yaptığımız ilk etkinlik olması ve farklı görüşlerin dile getirilerek canlı bir tartışma olanağı yaratılması açısından bizim için de anlamlı bir etkinlik oldu.

Özgürlük Savaşan İşçilerle Gelecek

Karabük'te Ekim Devrimi Söyleşisi

Kasım ayının son haftasında Karabük'te bir "Ekim Devrimi" konulu bir Köz söyleşisi gerçekleşti. Karabük'teki bu söyleşiyi Karabüklü bir grup liseli genç düzenledi. Biz de İstanbul'dan komünistler olarak bu söyleşiye konuşmacı olarak katıldık. Söyleşiden önce Köz'ün arkasında duran komünistlerin hazırladığı "İlk Buhar Makinesi" adlı filmi hep birlikte izledik. Ardından Köz adına bir yoldaş söz alarak Ekim Devrimi'nin neden bir kazanım olduğunu, neden tarihsel bir olay değil, bugünü aydınlatan bir pusula olduğunu, bu devrimin nasıl gerçekleştiğini ve bugün için anlamını anlattı.

Söyleşide Çarlık Rusya'sındaki temel sorunun da Rusya'ya demokrasinin nasıl geleceği sorunu olduğunu, Rusya'da işçilerin, köylülerin, kadınların, ezilen ulusların hepsinin demokrasiye aç olduğunu ama burjuvazinin çarlığı ortadan kaldırma gibi bir kudreti olmadığını anlattık. Bolşeviklerin Rusya'ya demokrasi gelmesi için proleter bir devrimin şart olduğunu söylediklerini ve bu doğrultuda örgütlendiklerini anlattık. Ekim Devrimi sonrasında oluşan Sovyet Cumhuriyeti'nin işçilerin, köylülerin, kadınların, ezilen ulusların, azınlıkların ve genel olarak Rusya'daki tüm kitlelerin demokratik hakları ve özgürlükleri için yaptığı somut çalışmalara ve kazanımlara değindik.

Bu hak ve özgürlüklerin burjuvazi tarafından verilemeyeceğini ve Bolşeviklerin, Çarlığı deviren Şubat devrimi sonrasında oluşan ikili iktidar döneminde, sosyal demokrat ikiyüzlü Kerenski hükümetinin maskesini de düşürdüklerini anlattık.

Bütün bunları anlattıktan sonra günümüzde Türkiye'deki asıl sorunun da demokrasi sorunu olduğunu, bugünlerde herkesin "demokratik açılımlardan" bahsettiğini, memlekette demokrasi gelmesi için herkesin yüzünü AKP'ye, ya da CHP'ye döndüğünü ancak ne AKP'nin ne CHP'nin ne de başka bir düzen partisinin bu memlekette demokrasi getiremeyeceğini, bunun için bizim proleter bir devrime ihtiyacımız olduğunu anlattık. Böyle bir devrim içinse asıl gerekli olanın devrimci bir parti olduğunu, bugün için acil görevin bu partiyi yaratmak olduğunu anlattık.

Aynı zamanda bugün AKP'yi ve CHP'yi teşhir etmenin önemine de değindik. Sohbetten sonra soru cevap kısmına geçildi.

Liseli arkadaşlar genelde Ekim Devrimi'nin bu kazanımlarını bu kadar detaylı bildediklerini bu açıdan söyleşinin son derece yararlı olduğunu ifade ettiler. Mustafa Kemal'in Türkiye'ye demokrasi getirip getirmedeğini, düzen güçlerinin neden demokrasi getiremediğini sordular. Bunun üzerinden devam eden söyleşimiz yaklaşık 4,5 saat sürdü.

Biz söyleşinin son derece yararlı geçtiğini düşünüyoruz. Söyleşi sonrasında Karabük'teki dostlarımızla birlikte buralarda ne yapabiliriz diye de konuştuk. Sohbetlerimizi ve söyleşilerimizi ileride de devam ettirmek istiyoruz.

Ekim Devrimi'nin Işığı Yolumuzu Aydınlatıyor Bolşevizm Kazanacak!

"Ekim Devrimi, Ulusal Sorun ve Kafkasya" Paneli

Yaşam Ağacı Derneğinde 22 Kasım'da gerçekleşen Ekim Devrimi, Ulusal sorun ve Kafkasya konulu panel Jineps gazetesi yazarları Turabi Saltık, Yaşar Güven ve Yalçın Karadağ anlatımları ve soru-cevaplarla gerçekleşti.

Jineps gazetesi yazarlarının konuşmacı olarak katıldığı panel devrim şehitleri adına yapılan saygı duruşunun ardından dernek yönetimiminin gündeme ilgili değerlendirmeleri ile başladı. Konuyla ilgili olarak konuşmacıların ardından soru-cevap kısmına geçildi. Katılımcıların konuyla ilgili olarak ne kadar yetersiz bilgiye sahip oldukları ve genelde olduğu gibi bilgi sahibi olmadan fikir sahibi olunduğu bir kere daha ortaya çıktı. İzleyicilerden kendini aydın olarak görerek ayıranların ise hakim olmadıkları konuyu lafzi olarak yargılayıp yapılanları küçümsedikleri ulusal sorun konusunda ise konunun ana gündemi olan Ekim Devrimine önderlik eden Bolşeviklerden ne derece ayrı noktada durdukları bir kere daha ortaya çıktı.

Konuşmacılar kısaca şu konulara değindiler

Kafkasya halklarının tarihsel kökenleri, konuşulan yaklaşık 100 ayrı dilin 62' sinin yazılı hale geldiği, Çarlık Rusyasının halklar hapisanesi oluşu, Osmanlı-Rus savaşları sonrasında yaşanan büyük sürgünler ve Kafkasya halklarının yüzde altmışının bu dönemde kalanların önemli kısmının Sovyetler Birliği'nin 1927 sonrası dönemde bir kere daha sürgüne tabi tutulması, Ekim Devrimi olduğunda oluşan komitelerin ise nasıl sovyetlere dönüştüğü, cumhuriyetin kuruluş döneminde ilk tasfiyenin Çerkes Ethem vesile edilerek Çerkeslere karşı yapıldığı anlatıldı.

Sürgünler döneminde yaşanan acılar ve her ulusal azınlığa hakim bakış açısıyla yapılanın benzeri saldırı, karalama ve ön yargıların Çerkeslere karşı ne şekilde gerçekleştiğine de ayrıca değinildi. Etkinliğin sonrasında sürgünde yaşayan Çerkeslerin demokratik taleplerinin desteklenerek düzene karşı kendileriyle aynı durumda olan diğer azınlıklar ve ezilenlerin sınıf mücadelesinin birleştirilmesi gereği bir kere daha ortaya çıktı.

Emperyalizm çağında düşmana ilk kurşun: Paskalya Ayaklanması

Ekim Devrimi, zaman zaman sonuncu vurgu unutulsa da, isabetli bir biçimde emperyalizm, "Proleter Devrimler ve Ulusal Kurtuluş Mücadeleleri Çağı" ifadesiyle özetlenebilecek bir şekilde ele alınır. Devrimci çevrelerde Ekim Devrimi'ni bu biçimde adlandırma konusunda bir tereddüt ya da fikir ayrılığı olmasa da Ekim Devrimi'yle söz konusu çağ arasında nasıl bir ilişki olduğu sorusunu net bir biçimde yanıtlayanlara seyrek olarak bile rastlanmaz.

Sık sık ve yanlış olarak Ekim Devrimi emperyalizm, proleter devrimler ve ulusal kurtuluş mücadeleleri çağını başlatan ya da bu çağın ürünü olan bir devrim olarak tarif edilir. Bu türden yaklaşımlar Ekim Devrimi'ne bir tarihçi gibi dönemlendirme yapmak kaygısıyla yaklaştığı için daha baştan kusurludur.

Ancak tek kusuru bu değildir; böylesi değerlendirmeler tarihsel olarak da doğru değildir. Zira ne emperyalizm çağı Ekim Devrimi'yle başlamış ne de bu çağda patlak veren ilk proleter devrim Ekim Devrimi olmuştur. Ama Ekim Devrimi bolşeviklerin ulusal kurtuluş mücadelelerine yaklaşımı sayesinde başarıya ulaştığı gibi, aynı nedenle emperyalizme karşı ezilen ulusların kurtuluş mücadeleleri de en büyük ivmeyi bu devrimin zaferinden almıştır.

Meseleye bir tarihçi gibi yaklaşılabilecek emperyalizm çağını başlatmak için on dokuzuncu yüzyılın son çeyreğine, dünyanın paylaşımının tamamlandığı, emperyalistler arasındaki ilişkilerin keskinleştiği yıllara gitmek gerekir. Üstelik bu çağdaki ilk proleter devrim Ekim Devrimi değil onun provası olarak kabul edilen 1905 Devrimi'dir. Bu çağda Lenin'in «emperyalist savaştan doğan ilk devrim» olarak selamladığı İrlanda'daki 1916 Paskalya Ayaklanması ise yenilgiye uğramış olsa da hem bir proleter devrimdir hem de proleter devrimci bir önderliğin başlattığı bir ulusal kurtuluş mücadelesidir.

Lenin bu ayaklanmaya ilişkin görüşlerini 1916 Temmuzunda Ulusların Kendi Kaderini Tayin Hakkı üzerine kaleme aldığı broşürde dile getirmiştir. Bu broşürde Lenin Paskalya Ayaklanmasını bir "darbe" olarak nitelleyen sosyalistlere çatar: "Ayaklanma girişimi bir komplocular çevresini ve yahut aklı kıt çılgınları gün ışığına çıkardığında ve bu girişim kitleler arasında herhangi bir sempati yaratmadığında bir 'darbe'den söz edilebilir ancak. Yüzerce yıllık bir tarihi olan, sınıf mücadelesinin çeşitli safhalardan ve kombinasyonlarından geçmiş olan İrlanda ulusal hareketi, kendisini Amerika'daki İrlanda Ulusal Kongresi'nde İrlanda'nın bağımsızlığını talep eden bir mitingde duyurmuştur. Bu hareket aynı zamanda kendisini, kitleler arasında yapılan uzun süreli ajitasyonun, gösterilerin, gazete yasaklarının ardından ortaya çıkan kent küçük burjuvazisinin ve işçilerinin bir bölümünün yürüttüğü sokak savaşlarında ortaya koymuştur. Kim böyle bir ayaklanmayı "darbe" olarak niteliyorsa, o ya koyu bir gerici dir ya da sosyal devrimi canlı bir olgu olarak algılamaya yeteneğine sahip olmayan iflah olmaz bir doktrinerdir...."

Sanki bir yerde bir ordu toplanacak ve "biz sosyalizmden yanayız" diyecek, bir başka yerde toplanan bir başka ordu da "biz emperyalizmden yanayız" diyecek ve bu da sosyal devrim olacak! Katıksız bir sosyal devrim bekleyenler asla devrimi yaşayamaz ve göremez. O kişi devrimin ne olduğunu anlamayan devrime sahtece bağlı kişidir" Lenin aynı yazıda ulusal kurtuluş hareketlerinin doğası gereği emperyalistler tarafından kışkırtılıp kullanılabileceğini ancak aynı hareketlerin proleter devrim mücadelesinde önemli uğraklar olduğunu da belirtir: "Bugünkü savaşta genelkurmaylar, hasımların kampındaki her türlü ulusal ve devrimci hareketten yararlanma yönünde gayretli bir çaba içindeler: Almanlar İrlanda ayaklanmasından, Fransızlar Çek hareketinden vb. Kendi bakış açılarına göre tamamen doğru davranıyorlar. Düşmanın en küçük bir zaafından yararlanmaksızın ve ortaya çıkan her fırsattan faydalanmaksızın, böylesine ciddi bir savaşta ciddi bir tutum alınmaz, zira şurada ya da burada şu ya da bu barut fiçisinin ne zaman patlayacağı önceden tahmin edilemez. Proletaryanın sosyalizm için büyük kurtuluş savaşında emperyalizmin ortaya çıkardığı her bir felakete karşı her bir halk hareketinden, emperyalizmin krizini şiddetlendirmek ve yaymak için yararlanmayı bilmezsek, iyi devrimciler olamayız. Bir yandan her türlü ulusal baskıya karşı çıktığımızı binlerce türlü biçimde söyleyip tekrarlarken öte yandan ezilen bir ulusun belli sınıflarının en hareketli ve en bilinçli kesimlerinin kendilerini ezenlere karşı kahramanca ayaklanmasını 'darbe' olarak nitelersek, Kautskycilerin aptallık seviyesine düşmüş oluruz."

Lenin'in bakış açısı emperyalist savaşı bir iç savaşta çevirme mantığıyla birebir bağlantılıdır. Paskalya Ayaklanması bir emperyalist paylaşım savaşında patlak veren ilk iç savaş olarak muteberdir. Lenin bu ayaklanmanın politik önemini şu sözlerle ifade eder:

"İrlanda'daki bir ayaklanmanın İngiliz burjuvazisinin gücüne indireceği aynı güçte bir darbe, Asya ya da

Afrika'da indirilecek aynı güçte bir darbeden yüz kez daha büyük politik öneme sahiptir."

Bu sözler proleter devrimciler açısından ulusal kurtuluş hareketlerine yaklaşımını en çarpıcı bir ifadeyi oldu. Ancak Ekim Devrimine itibar etmeyenler Paskalya Ayaklanmasını da hiçbir zaman itibar etmediler. Ekim Devriminin yolunu takip edenler açısından ise Paskalya Ayaklanmasını hatırlamak önem taşıyor.

Paskalya Ayaklanmasında Ne Oldu?

1800 yılında imzalanan Birlik Akdi, Büyük Britanya Krallığı ile İrlanda Krallığı yürürlükten kaldırarak İrlanda'ya Britanya Parlamentosunda temsilcilerini gönderme hakkı vermişti. Ancak İrlandalı cumhuriyetçiler hiçbir zaman bu hakkın gerçek bir özgürlük anlamına gelmediğinin bilincinde olarak çeşitli yollarla tepkiler örgütlediler.

Bu tepkiler 1916 yılında ise Paskalya Ayaklanmasına varıp doruk noktasına ulaştı. Ulusal devrimcilerin İrlanda'daki Britanya yönetimini sona erdirmek üzere ve bir İrlanda cumhuriyeti kurmak üzere hazırlıklarını tamamlamasıyla bu küçük ada 1798 yılında beri en büyük ayaklanmaya sahne oldu. İrlanda Cumhuriyetçi Kardeşliği Askeri Konseyi tarafından organize edilen ayaklanma 24 Nisan Pazartesi ile 30 Nisan Pazara kadar süren hafta boyunca devam etti. Ayaklanmayı organize edenler arasında okul öğretmeni ve avukat Patrick Pearse liderliğindeki İrlanda Gönüllüleri, sosyalist James Connolly liderliğindeki İrlanda Yurttaş Ordusu, İrlandalı kadınlar tarafından oluşturulan 200 kişilik Cumann na mBan vardı. Dublin'in kilit konumlarını ele geçiren Cumhuriyetçiler ancak yedi gün süren şiddetli çatışmaların ardından teslim alınabildi.

Liderler tutuklanarak idam cezasına çarptırıldı ve bazıları sürgüne gönderildi. Ancak Paskalya Ayaklanması başarısızlığa uğrasa da İrlanda ulusal kurtuluş hareketinin öne kesilemedi. 1918 yılında Britanya Parlamentosuna gönderilmek üzere milletvekillerinin seçildiği Genel Seçimlerde Cumhuriyetçiler 105 sandalyeden 73'ünü elde etti. Ancak İrlandalı vekiller Britanya Parlamentosunu boykot ederek Westminster'e gitmedi. Ocak 1919 Sinn Fein'in seçilmiş üyeleri ile ayaklanmadan kalanlar Dáil Éireann adı altında devrimci bir hükümeti ilan ettiler ve İrlanda Cumhuriyeti kuruldu. İrlanda Bağımsızlık Savaşı da bu ilandan sonra başladı. Savaş, 1922 yılında İrlanda Cumhuriyeti'nin tanınmasıyla sonuçlandı.

Yedi Kişilik Askeri Komite Kuruluyor

Paskalya Ayaklanması'nın ortaya çıkışı oldukça çarpıcı bir toplantıyla oldu. 4 Eylül 1914 tarihinde Britanya, Fransa ve Rusya Almanlara karşı Londra'da bir pakt imzalayarak Birinci Emperyalist Paylaşım Kavgasında güçlerini birleştireceklerini ilan ettiler. Bir gün sonra İrlanda Cumhuriyetçi Kardeşliği Yüksek Konseyi acil olarak toplandı. Toplantıda iki önemli karar çıktı. Bu kararlardan ilki emperyalist savaş bitmeden önce muhakkak bir ayaklanma başlatmaktı. İkinci karar ise prensip olarak Almanya'dan gelecek her türlü yardımı kabul etmektir. İrlanda Cumhuriyetçi Kardeşliği'nin toplantısı, henüz Britanya devleti tarafından bilinmese de bir savaş ilanı demektir. Aynı toplantıda ayaklanmanın örgütlenmesinin sorumluluğu Tom Clarke ve Sean MacDermott'a verildi. Ve bu ikili, ayaklanmayı örgütlemek için bir Askeri Komite oluşturdu.

Ayaklanmanın planlanmasında rol alan ikinci örgüt ise İrlanda Gönüllüleri idi. Britanya'nın savaşta destek olup olma konusunda tartışma sonucu ortaya çıkan grubun üyeleri Patrick Pearse, Joseph Plunkett, Eamonn Ceannt Mayıs 1915'te İrlanda Cumhuriyetçi Kardeşliği'nin Askeri Komitesine katılma kararı aldı. Böylece iki örgüt ayaklanmanın organizasyonunda birlikte hareket etmeyi taahhüt etmiş oluyordu. Kurulan Askeri Komitenin her iki örgütten bağımsız

olarak politikalar belirleme ve örgütlenme hakkına sahip olması benimsendi.

Ayaklanmada yer alan üçüncü örgüt ise İrlanda Yurttaş Ordusu'ydu. İrlanda Ulaşım ve Genel İşçi Birliği tarafından örgütlenen 1913 Genel Grevi'nin bağrından çıkan bu örgüt İkinci Enternasyonal'in de üyesiydi. Savaşa karşı çıkan seslerden biri olan James Connolly diğer cumhuriyetçi örgütlerin ne yapacaklarından bağımsız olarak bir ayaklanma kararı almıştı bile. 1916 yılının ocak ayında İrlanda Cumhuriyetçi Kardeşliği üyeleri Connolly ile bir toplantı yaparak güçlerini birleştirmeyi önerdi. Bunun üzerine Connolly Askeri Komitenin altıncı, yoldaşı Thomas MacDonagh ise yedinci ve son üyesi oldu. Paskalya Ayaklanmasını örgütleyecek Askeri Komite'nin bileşimi bu şekilde tamamlandı. Nisan ayı başında İrlanda Gönüllüleri Örgütlenme Müdürü Patrick Pearse ayaklanmanın startını verdi. Pearse, hem kendi örgütünün lideri Eoin MacNeill'in pasifist tavırını engellemek hem de örgüt içindeki muhbirlerden korunmak için üç gün sürecek "gösteriler ve tatbikatlar" düzenleneceğini ilan etti. Gösteriler Paskalya günü olan Pazar günü başlayacaktı. Ne MacNeill ne de Dublin Kalesindeki Britanya yönetimi bunun bir ayaklanma ilanı olduğunu anladı. Ancak talimatın anlamı bilenler için açıktı. Ayaklanma Paskalya günü başlayacaktı.

Bununla birlikte ayaklanmaya sayılı günler kala beklenmedik bir gelişme oldu. 9 Nisan 1916 günü Lübeck limanından Karl Spindler komutasında hareket eden Alman Aud gemisi İrlanda sularına doğru yol alıyordu. Norveç balıkçı teknesi şeklinde kamufle edilmiş geminin 23 kişilik mürettebatı İrlandalı cumhuriyetçilere silah ve mühimmat taşıyordu. Yaklaşık 20 bin tüfek, 1 milyon civarında cephane, 10 makineli tüfek, patlayıcılar taşıyan gemi, Britanya Deniz Kuvvetlerini atlatmayı başararak 20 Nisan günü Tralee Körfezi'ne yanaştı. Gemiyle temas kurmakla görevlendirilen Roger Casement, Alman Denizaltısı U 19 ile buluşma noktasına doğru hareket etti. Ancak çeşitli nedenlerden ötürü buluşma ve teslimat gerçekleşemedi. Aud bölgeyi terk etmek üzere kaçarken Britanya Donanması tarafından fark edildi ve batırıldı. Bunun üzerine İrlanda Gönüllüleri lideri Eoin MacNeillle pazar günü yapılacak tüm gösterilerin iptal edildiğini duyurdu. Ancak bu çaba gösterileri bir gün daha ertelemekten başka sonuç vermeyecekti.

Bununla birlikte radyo mesajlarını dinleyip deşifre eden Britanya Donanma İstihbaratı ayaklanmanın örgütleneceğini tespit etti. İrlanda'daki Britanya yönetiminin başındaki Sör Matthew Nathan Yurttaş Ordusu'nun karargahı konumundaki Liberty Hall binasını işgal etmeyi ve Father Matthew Parkı'ndaki gönüllülerin hazırlıklarına yönelik bir operasyon gerçekleştirmeyi düşünse de bu hareket pazartesi gününe kadar ertelendi. 24 Nisan Pazar günü gelip çatışmada, henüz bu hareket Londra tarafından onay beklerken Paskalya Ayaklanması patlak verecekti.

Ayaklanma çok titiz bir plan üzerine kuruluydu. Dublin'de ayaklanmaya hazırlanan birlikler dört ayrı tabur halinde örgütlenmişti. Plana göre, Nord Daly komutasındaki 250 askerden oluşan birinci tabur Blackhall Caddesi'ndeki Adliye Sarayını (Four Courts) işgal edecekti. Daly ve adamları Royal ve Marlborough Kışlalardan gelecek saldırıları önlemekten sorumluydu. Yüzbaşı Sean Heuston 12 adamıyla birlikte Mendicity Enstitüsü'nü basacaktı. Kumandan Thomas MacDonagh komutasındaki 200 askerden oluşan tabur ise Bishop Caddesi'ndeki Jacob's Bisküvi Fabrikası'nı ele

geçirecekti. Fairview'deki daha az sayıdaki birlikler Merkez Posthanesi'ni işgal edecekti. Kumandan Eamon de Valera 130 askerle Boland's Fırını ve Beggars Bush Kışlası ile çevresindeki binaları ele geçirecekti. Valera'nın görevi Kingstown Limanı'ndan gelen ana caddeyi ve tren yolunu kesmekti.

Eamonn Ceannt komutasındaki 100 kişiden oluşan tabur ise Emerald Meydanını ve Dolphin's Barn mahallesini tutacak. Güney Dublin Birliği olarak bilinen islahetini işgal ederek bu bölgeyi Curragh'tan gelen saldırılara karşı savunacaktı. Kumandan James Connolly komutasındaki İrlanda Gönüllüleri ve Yurttaş Ordusu üyelerinden oluşan 400 kişilik birlik ise Liberty Hall'da buluşacaktı. Bunlardan 100'ü St. Stephen Green parkını işgal edecek, daha küçük bir birlik Britanya yönetiminin merkezi olan Dublin Kalesi yanındaki belediye binasını ve Daily Express gazetesi bürolarını basacaktı. Geri kalanlar ise Merkez Posthanesi'ni işgal edecekti.

Öğle saatlerinde İrlanda Gönüllüleri ve Fianna üyelerinden oluşan küçük bir timin Phoenix Park'taki cephaneliğe düzenlediği saldırıyla ayaklanma başladı. Bu birlik, muhafızları silahsızlandırdı ve cephaneliği havaya uçurdu. Aynı sıralarda Sean Connolly komutasındaki birlikler Dublin Kalesi'ne bir saldırı düzenleyerek kalenin önündeki polis merkezini havaya uçurdu ve nöbetçi kulübesindeki askerleri öldürdü. Dublin Belediye Binası ve çevredeki binalar düştü. Ayaklanma içindeki kadın komutan Constance Markiewicz, St. Stephen's Green Park'ını ele geçirecek parkta siper kazdırdı ve bir kışla inşa ettirmeye başladı. Kraliyet Cerrahlar Koleji düştü. 1919-1922 yılları arasında İrlanda Cumhuriyeti'nin Çalışma Bakanı olarak görev yapan Kontes Markiewicz bir Avrupa ülkesinin kabinesinde yer alan ilk kadın bakan olarak da tarihe geçecekti.

Britanya birlikleriyle ilk sıcak temas Four Courts'ta barikatlar inşa eden Daly ile adamları tarafından gerçekleşti. Daly, bir cephane konvoyuna muhafızlık eden 5. ve 12. Mızraklı süvari alayına ateş açtı. Bu sırada James Connolly Merkez Postanesi'ni ele geçirmişti bile. Connolly postanedeki müşteri ve personeli salıverdikten sonra Britanyalı askerleri rehin aldı. Bu olaydan itibaren postanenin üzerindeki bayrakların rengi değişti. Postanenin iki bayrak direğinden birinde üç renkli İrlanda bayrağı, diğerinde ise üzerinde İrlanda Cumhuriyeti yazan yeşil renkli bayrak dalgalanmaya başlayacaktı. Ve çok geçmeden Patrick Pears Merkez Postane'nin önünde bağımsızlık bildirgesini okuyacaktı.

Bu gelişmeler yaşanırken İngiltere'ye hareket etmek üzere hazırlıklarını yapan Britanya Ordusu Başkomutanı General Lovick Friend yerinden kıpırdıyamayacak ve Marlborough, Richmond, Kraliyet Kışlaları ile Curragh'ı telefonla aratarak yardım isteyecekti. Ancak ayaklanmayı bastırarak Britanyalıların tam yedi gününü alacaktı. Bunun için Londra'dan Dublin'e birlikler kaydırıldı.

Ayaklanma sonunda Britanya Odusu'nun rakamlarına göre Britanya askerlerinden 116'sı ölmüş, 368'i yaralanmış ve 9'u kayıptı. 16 polis memuru ölmüş ve 29 polis memuru yaralanmıştı. Buna karşılık Cumhuriyetçilerin kaybı 318'di. 2 bin 217 kişi de yaralanmıştı.

Ayaklanmayı bastıran General Sör John Maxwell ayaklanmaya katılımı olsun olmasın hareket içinde yer alan tüm tehlikeli Sinn Fein taraftarlarının tutuklanmasını emretti. Ayaklanmanın arkasında Sinn Fein'in olduğuna inanılıyordu. Bu emrin sonucunda 3 bin 430 erkek ve 79 kadın tutuklandı. 2 Mayıs'ta başlayan yargılamalarda 90 kişi ölüme cezalandırıldı. Bunlardan aralarında bağımsızlık bildirgesini imzalayan 7 ismin de bulunduğu 15 kişinin idamı Maxwell tarafından onaylandı ve bunlar 3 Mayıs ile 12 Mayıs arasında kurşuna dizildi. Bunlardan James Connolly ayak bileği kırık olduğu için bir sandalye üzerinde idam mangasının karşısına geçti. Tutuklanarlardan 1480'i İngiltere ve Galler'e sürüldü ve kamplara konuldu. Ancak bu kamplardan Frongoch Tutuklama Kampı daha sonra bir "devrim üniversitesi" haline getirildi. Bu kampta kalanlardan Michael Collins İrlanda Cumhuriyetçi Kardeşliği'nin başına geçerek tekrar Britanya ordularının karşısına çıkacaktı. Aud gemisindeki silahları almak üzere hareket eden Roger Casement ise vatana ihanetle suçlandı ve 3 Ağustos tarihinde Pentonville Cezaevi'nde idam edildi.

Sine-i Millet Ancak Doğru Kavrandığında Bir Silah Olarak Kullanılabilir

DTP'nin önce sine-i milletten söz edip sonrasında da bu karardan vazgeçmesi, sahici bir tutum değişikliğinin mi, yoksa düzenin açmazlarından faydalanmayı hedefleyen bir taktiğin sonucu mu bilinmiyor. Ancak bilinen o ki, hangi sebeple uygulanmış olursa olsun bu hamle düzen partilerini sıkıştırdı ve siyasi olarak DTP'nin arkasındaki güçlerin elinin güçlenmesini sağladı.

Bu hamlenin hangi nedenlerden ötürü ezilenler cephesine fırsatlar yarattığını anlamak için sine-i millet kavramına ve daha önceden solun gündemine girmeyen bu kavramın sol içerisinde, parlamentoda verilecek mücadeleye ilişkin Leninist olmayan görüşlerden ötürü, çarpık kavranmasına işaret etmek gerekiyor. Zira ancak bu yanlış kavrayışlardan kurtulduğunda zaman sine-i millet hamlesi düzen güçlerini sıkıştırmaya yarayacak bir silah olarak kullanılabilir.

Sol akımlar sine-i milleti nasıl görüyor

Ahmet Türk'ün "DTP kapatılırsa sine-i millete döneriz" açıklaması sol akımlar tarafından farklı tepkilerle karşılandı.

Atılım bunu Kürt hareketinin tekrardan devrimci bir zemine geçmesi olarak selamladı ve bu tutumu Kürt hareketinin devrimci özünü yitirmediğinin bir kanıtı olarak gördü.

"DTP'nin kapatılması ve Öcalan'ın koşullarının ağırlaştırılmasına yönelik hamleler, Kürt halkının Türkiye siyasi sistemi içinde bir çözüm umuduna yeni ağır darbeler indirmiştir. Kürt ulusal hareketinin iç birliği ve güveni perçinlenmiştir. DTP'nin kalan milletvekillerinin parlamentodan istifası, baştalardır süren serbıldamlar ve kitlelerin dağlara çağırılması, kazanılan öz güvenin düzeyini yeterince gösteriyor. Şimdi, ulusal demokratik talepler çok daba güv ve etkili baykırılacaktır." (Atılım, 19 Aralık 2009, Açılım Bitti Mi)

"Sine-i Millet ancak parlamentoda verilecek mücadeleye dair Marksist-Leninist görüş kavranıldığında düzen güçlerini sıkıştıracak bir silah olabilir"

Buna karşılık **TKP** DTP'nin sine-i millete çekilmesini sol haber portalından "Ülke Çatırıyor" başlığıyla verdi.

"DTP'nin kapatılmasının ardından dün açıklamaların tonu sertleşirken sokaklarda da kaygı verici görüntüler yaşandı. Tarlabası'ndaki göstericilere bazı kişiler döner bıcaqları ve silahlara saldırdı. DTP'nin kapatılmasının ardından gözler Diyarbakır'da başta sonu yapılan Demokratik Toplum Kongresi'ne (DTK) çevrilmişti. DTK sonuça bildirgesi iki gün süren toplantının sonunda dün tarafından açıklandı. Sert bir dille kaleme alınan bildirge, son dönemde tarafından dile getirilenlere kıyasla "radikal" talepler ve kararlar içeriyor." (Ülke Çatırıyor, 14 Aralık 2009) dendiikten sonra DTP'nin sine-i millet kararı duyuruldu.

Halkın Devrimci Yolu ise, sendika.org sitesine koyduğu yazıda, TKP'den farklı bir tonda da olsa, iç savaş tehlikesine işaret ediyordu.

"Halk yapılan ikinci bir darbeye, halkın partisi DTP kapatıldı. DTP Eşbaşkanı Ahmet Türk ve Aysel Tuğluk'a siyasi yasak getirildi. Her zaman 'en küçük barış ihtimalini bile değerlendirmekten' kaçınmayan Kürtlerin örgütlü güçleri yine adım attı. Vekiller 'sine-i millete' dönmek yerine Meclis'te kalma kararı verdi. Bu adımla yeşeren barış umudunun bemen ertesinde yine Kürt halkına üçüncü ve belki de en büyük darbe yapıldı. Eski ve yeni belediye başkanları dahil 'şimdilik' 80 kişi gözaltına alındı. Diyalog için atılan adımın bemen arkasından yapılan bu darbeye 'Söze, diyaloga gerek yok' deniyor... Bu devletin 'bırakın silahlı güçleri yasal zemine kazanması', yasal zemine siyasal yeteneklere bile tabammüli yok. Devletin projesini bayata geçirme görevi verilen AKP'nin de tabammüli yok. Ama artık Kürt halkının da tabammüli tükeniyor. İç savaş tebdidinin kapıda olduğunu bepiniz ağız birliğiyle dilendiriyorsunuz. Böyle yaparak iç savaşla oyun oynuyorsunuz."

Bu değerlendirmeye göre sine-i millete dönmekten vazgeçme iç savaş kışkırtmalarına kapılmamak anlamına geliyor. Meclisin içinde kalmak barışı seçmek olurken,

sine-i millete dönmek iç savaşı körüklemek anlamına geliyor.

Sine-i millet'i Atılım gibi kavrayan, ama politik tercihleri nedeniyle DTP hakkında Atılım gibi övgü dolu konuşması mümkün olmayan Kızıl Bayrak ise, sine-i millet kararını önce sessizlikle karşıladı. Sonrasında DTP'liler bu kararlarını değiştiren ise yorumlarını eski çizgisiyle bağdaşan bir şekilde yapmaya devam etti. Bu çizgiye göre mecliste kalmak elbette reformizm, sine-i millet ise sokağın mücadelesini körükleyecek devrimci bir adımdı. DTP de devrimci olmadığına göre bu adımın arkasında duramazdı... "Öcalan, Adalet Bakanlığı heyetiyle görüşmesinin ardından kapatma kararı öncesinde Meclis'ten çekilme kararını DTP'nin meclise geri dönmesinde belirleyici bir rol oynadı. Böylece Öcalan sadece DTP'yi değil, DTP'nin meclisten çekilmesini "doğru ve ilkel bir karar" olarak niteleyen PKK'yi de boşa düşürmüş oldu.

Öcalan'ın DTP'yi meclise döndürme "jest"inin İmralı sürecinin devamı olduğu açıktır. Bu "jest" in pratik anlamı ise, parlamenterist hayal ve beklentilerin ağır bir yara almasının da bir sonucu olarak büyük bir öfke patlamasının ürünü olan Kürt halkının militan sokak eylemlerine yeni bir set örülmüş olmasıdır. Kürt orta sınıflarının çıkarlarının temsilcisi olan Kürt hareketinin de yardımıyla sömürgeci sermaye devleti ciddi bir tehlikenin eşliğinden şimdilik dönmüş bulunuyor." (Düzen sınırlarını aşmayan her yol tasfiyeye götürür! 25 Aralık 2009, Kızıl Bayrak)

Görüldüğü üzere ister sine-i millete dönme tutumunu olumlasınlar, ister bu tutum karşısında dehşete kapılsınlar, isterse de sine-i milletten vazgeçmeyi Kürtleri düzene bağlamak olarak nitelesinler sol akımların tümü sine-i milleti aynı şekilde karşılamaktadır. Bu kavrayışa göre parlamento uzlaşma ve barışın yeridir, sokak ise mücadele ve kavganın mekanı. O bakış açısına göre parlamentoyu seçen halktan halkın enerjisinden uzaklaşır, barışı ve uzlaşmayı hedefler. Buna karşılık meclisi terk eden halka yakınlaşır, halkın devrimci enerjisiyle kucaklaşır, savaşı büyütür.

Oysa bu bakış açısı sine-i millet hamlesinin neden başarılı olduğunu anlamayı imkansız kılan iki temel yanlış barındırmaktadır.

Sine-i Millet Burjuvazinin Bir Kavramıdır Ezilenlerin Vekilleri Her Daim Milletin Sinesinde Bulunmalıdır

Herşeyden önce sine-i milleti, halka yakınlaşmak, milletin bağrına dönmek olarak yorumlayanlar bu kavrama burjuvazi ile aynı içeriği yüklemektedirler.

Yönetenlerle yönetilenlerin birbirinden ayrılmasının esas olduğu burjuva toplumunda, meclis elbette emekçilerin dışında, onların erişemeyeceği bir alanda kurumsallaşacaktır. Böyle bir meclise, ülkeyi yönetmek için giren burjuva partilerinin temsilcileri de meclis içerisinde yürüttükleri faaliyetlerde eşyanın tabiatı gereği halka yabancılaşmalarını varsaymaktadırlar. O yüzden bu kavramı kullanan burjuva partilerinin lügatında sine-i millet, halktan uzak durdukları, ihaleler peşinde koştuğuların, lobilerle pazarlıklar yaptıkları meclis zemini terk etmek, tekrardan milletin bağrına dönmek anlamına gelmektedir.

Kuşkusuz, burjuva diktatörlüğü parçalarına ayrılmadığı sürece yöneten yönetilen ayrımının üstesinden gelmek mümkün değildir. Ancak bu durum işçi ve ezilenlerin vekillerinin meclise burjuva partilerinin milletvekilleri gibi gideceği anlamına gelmez. Zira bunu kabul etmek daha baştan parlamentodan devrimci amaçlar için faydalanmayı reddetmek anlamına gelir. Böyle bir bakış açısına girenlerin, mutlak yozlaşma anlamına gelen parlamentoya girmelerinin bir anlamı yoktur.

"Ezilenlerin, emekçilerin vekilleri hiçbir zaman milletin sinesinden ayrılmazlar. Grevlerde, direnişlerde, halk toplantılarında emekçilerle buluşurlar"

Burjuva partilerinin aksine emekçilerin ve ezilenlerin çıkarları doğrultusunda siyaset yapanların parlamentoya bakışı ise farklı olmalıdır. Bu kesimler meclis aracılığıyla emekçilerin sorunlarına çare bulmak için değil, yürütülen parlamenter faaliyetle emekçilerin politikleşmesini, emekçilerin hareketine itkiye bulunmayı amaçlamalıdır. Mecliste emekçilerden kopuk bir faaliyet yürütenlerinse böyle bir amaca ulaşmaları hiç ama hiç mümkün değildir.

"DTP vekillerinin Meclis oturumlarına katılmama kararı halka buluşmaya karar vermek anlamına gelmez. Emekçilerin, ezilenlerin vekilleri hep halkın arasında olmaz zorundadır"

O halde işçi ve ezilenleri burjuva partilerden bağımsız olarak örgütleyen kesimler gerçekten emekçilerin politikleşmesini hedefliyorlarsa mecliste oldukları müddetçe milletin sinesinden ayrılmamalı, grevlerde, direnişlerde boy göstermeli, düzenli olarak emekçilerle halk toplantıları aracılığıyla buluşmalıydılar. Ancak bu şekilde yürütülen bir parlamenter faaliyet emekçi kitlelerin politikleşmesini sağlayabilir.

DTP'li vekillerin iki yıldır mecliste yürüttükleri faaliyet ise, tüm eksikliklerine karşın bu doğrultudadır. O nedenle DTP'lilerin meclis oturumlarına girmeme kararını halkla buluşmak olarak değerlendirmek doğru değildir. Emekçilerin ve ezilenlerin vekilleri ister meclisteki oturumlara katılsınlar, isterse de mazbataları ellerinde oturumları boykot etsinler hep emekçilerin arasında olmak zorundadırlar.

Meclis Oturumlarını Terk Etmek Boykotçuluk Değildir...

Sine-i milletin doğru bir temelde kavranmasını engelleyen bir diğer etmen de bu tutumun boykotçulukla eşanlamı şekilde kullanılmasıdır. SDP genel başkanı Rıdvan Turan'ın DTP'lileri meclisi terk etmemeye çağırırken kullandığı ifadeler bu anlayışı çarpıcı bir şekilde ortaya koymaktadır: "Buna karşın mecliste yer almama kararını doğru bulmuyorum. Benim gerekçelerim son derece basit: DTP kapatıldı ve vekiller meclisten ayrıldı. Pekî yeni parti (Barış ve Demokrasi Partisi) meclise girmek gibi bir amaca sahip olmayacak mı? Örneğin önümüzdeki seçimlerde BDP seçimi boykot mu edecek? Bundan sonraki strateji genel seçimleri ve meclisi boykot etmeye mi yöneliktir? Pek zannetmiyorum. Pekî o zaman yarın tekrar girmeye çalışacağımız kapıdan bugün neden çıkip gidiyoruz. Yapacağımız bitti mi?" (Mevzilerimizi Terk Etmeyelim! Çözümü De Çözumsuzlüğü De Çıkış Noktasında Karşılalım, Rıdvan Turan'ın açıklaması)

Benzer şekilde Atılım sine-i millet kararının Kürdistan'da mücadeleyi alevlendireceğini umarken de sine-i millet kararına boykotçuluğu birbiriyle karıştırmaktadır. Ancak Atılım'ın tek karışıklığı bu değildir. Aynı zamanda boykotla kitle hareketi arasındaki ilişkiyi tersten kurmaktadır. Atılım'a göre sine-i millet (yani Atılım'ın anladığı şekliyle boykot) devrimci mücadeleyi yükseltecektir. Oysa, Lenin'in sol komünistlere ısrarla tekrarlayıp durduğu üzere boykotun kendisi devrimci mücadeleyi yükseltmek için kullanılacak bir sihirli değnek değildir. Tersine boykot, sadece ve sadece, devrimci mücadele yükseldiği zaman başvurulması gereken bir seçim taktiğidir.

Zaten bir kez sine-i millet boykotçulukla karıştırılmaya başlandığında o zaman Rıdvan Turan'ın sine-i milleti savunan tüm kesimlere yönelttiği şu soru bu yaklaşımın saçmalığını göstermeye yeter: "Madem, gelecek seçimlerde yine meclise girmeye çalışacağız, öyleyse aynı meclisi şimdi niye boykot ediyoruz?"

Oysa seçimleri boykot etmek başka bir taktik tutumdur, seçimlere girip vekil seçildikten sonra meclise gitmemek başka, meclise gittikten belli bir süre sonra meclisi terk etmek başka bir taktik tutumdur. Bu farklı taktik tutumların hepsini ayrı mücadele koşullarında uygulanabilir, uygulanması gerekir. Ancak bir kere tüm bu tutumların hepsi sine-i millet adıyla aynı çuvalın içine kondu mu, bu taktiklerin somut durumlarda taşıdıkları işlev anlaşılmaz hale gelir.

Seçimleri boykot etmek, doğrudan doğruya düzenlenen seçimleri ve o seçimler sonucunda seçilen vekillerin gideceği parlamentoyu tanınamak anlamına gelir. Sadece ve sadece düzenin parlamentosunun karşısına başka bir meclisle, düzenin seçimlerinin karşısına başka bir seçimle çıkılabildiğinde devrimci bir anlam taşır. Bunun dışındaki dönemlerde boykot taktiğinin uygulanması – Atılım'dan Halkın Devrimci Yolu'na tüm kesimler DTP'lilerin bu taktiği uyguladığını düşünerek bu durumu kendi meşreplerine göre değerlendirmişlerdir- siyasal mücadeleye küsmekten başka bir sonuç veremeyecektir.

Buna karşılık vekillik mazbatasını aldıktan sonra meclise gitmeyi reddetmek yahut belli bir süre sonra meclisten çekilmek, boykot taktiği gibi burjuva meclisini doğrudan

karşıya almak anlamına gelmez. Koşulların müsait olduğu durumda, burjuva parlamentosunu yıpratmayı yahut kilitlemeyi hedefleyen manevralardır bunlar.

Niyetlerinden ve tasarılarından bağımsız olarak önce sine-i millet kararı alıp sonra da bu karardan vazgeçtiklerini açıklayan DTP'liler tam da böyle bir taktiği uygulamışlar. Meclis'in kilitlemesine ve muhtemelen burjuva partilerinin hepsinin birden zayıflamasına yol açacak bir erken seçim olasılığının önünü açabilecek olan bir hamle yapmışlardır. Böylece hem DTP'nin kapatılması konusunda ittifak eden partilerin hepsinin birden bu sefer DTP'nin meclisten ayrılarak bu yolun açılmasına neden olabilecek bir olasılığı engellemek üzere ittifak etmesini sağlamışlardır; hem de DTP konusunda esip gürleyen tüm burjuva partilerinin yelkenleri suya indirmesini sağlamışlardır. Buna karşılık mecliste geri adım atmak zorunda kalan hakim sınıf partilerinin intikamı bu hamlenin hemen ardından başlatılan yeni KCK operasyonu olmuştur.

Solun geniş kesiminin sandığı üzere düzen partilerinin inisiyatifi ellerinden kaçırıp, geri adım atmasına yol açan şey, bu partilerin DTP'lilerin sokaktaki dinamizminden ürkemeleri değildir. Benzer şekilde burjuvazinin farklı kesimlerinin DTP'lilerin dağa çıkmasından endişelenmesi ise olsa olsa liberallerin kuruntusu olabilir. Zira hali hazırda Hakkari'den İstanbul'a uzanan eylemler dalgası önceki dönemlerdeki eylem dalgalarından farklı bir muhteva yahut ürkütücülük

"Düzen güçlerini endişelendiren esas olarak parlamento içinde yaşanan kriz ve kilitleme olmuştur. Sine-i Millet tehditi tam da bunu tetiklediği sürece bir silahtır"

taşımamaktadır. Bu düzeyde ve kitlelilikte gerçekleşen eylemlerin düzen güçleri üzerinde caydırıcı bir etkisi vardysa bu etkinin her yıl birkaç kez gözlemlenebiliyor olması gereklidir. Ancak daha önceki süreçlerden hiçbirisi düzen güçlerini bu kadar endişelendirmemiştir. Öyleyse, düzen partilerini sıkıştıran gelişmeyi başka bir yerde aramak gereklidir.

Düzen güçlerini endişelendiren esas olarak parlamento içinde yaşanan kriz ve kilitleme olmuştur. Burjuva partileri hazırlıksız girecekleri bir erken seçimden kaçınmak için DTP'nin kapatılması meselesinde inisiyatifi ellerinden kaçırmış, ne yapacağını bilemez ikircikli bir duruma düşürmüştür. Böylelikle takke bir ölçüde düşmüş, düzen partilerinin hem koltuk ve ikbal düşkünlüğü hem de DTP karşısındaki kükreşilerinin kofluğu teşhir olmuştur.

O halde DTP'nin uyguladığı sine-i millet taktiğini başanlı kılan şey, bu vekillerin parlamentodan küsercesine ayrılmaları değil meclisi kilitleme riskini taşıyan bir hamlede bulunmaları –yani parlamentonun dışından değil parlamentonun içinden yapılan bir manevra yapmaları- olmuştur.

Buradan DTP'lilerin hazırladıkları istifa dilekçeleriyle kumar oynadıkları, blöf yaptıkları sonucu çıkmaz. Bilakis DTP'lilerin sine-i millet tehdidi, tam da bunu yapabilecekleri, meclisten çekilip halkın içinde siyasi faaliyetlerini sürdürebilecek bir kapasitede oldukları ve karşılarındaki meclisin onların milletvekili sıfatlarını ellerinden almaya kadir bir meclis olmadığı için sonuç alıcı olmuştur.

Erken seçimi zorlayan gelişmelerin artacağı, düzen içi dengelerin kırılacağı önümüzdeki dönemde sine-i millet hamlesini bir kez daha yapmanın ve meclisi bu sefer daha esaslı bir şekilde sıkıştırmanın koşulları hiç şüphesiz olgunlaşmaktadır. Böyle bir dönem yaklaşırken sol akımlara düşen şey boykot mu parlamenter mevziler mi türünden akla ziyan tartışmalara girmek değil bir yandan sine-i millet sopasını tekrardan sallamanın zamanını kollamak diğer yandan da vekillerle halk arasındaki bağları sıkılaştırmanın yolları aramak olmalıdır.

Bunun layığıyla yapılabilmesi için de seçimleri boykot etmeden parlamentoyu boykot etme anlamına gelen taktik tutumların örnekleri üzerinde düşünmek ve bu deneyimlerin derslerinden yararlanarak doğru bir taktik tutumun çerçevesini çizmek gerekir.

Ancak bu takdirde «sine-i millet» kod adı ile anılan tutum burjuva parlamentarizmi içinde taşıdığı anlamdan soyunup, emekçilerin ve ezilenlerin çıkarları doğrultusunda bir taktik tutumu ifade edebilir.

«Demokratik Açılım»ı Anlayıp İstismar Edebilmek İçin T.C.’nin

Türkiye’de «demokratik açılım» sürecinin başlaması ile birlikte, AKP’nin rakibi olan burjuva siyasetçileri ve hakim sınıfın düşünürlerinin bir kısmı bu açılımın TC’nin temellerini oynatmaya dönük tehlikeli bir girişim olduğunu ilan ederek bir kez daha alarm zilleri çalmaya başladılar.

Buna paralel olarak Türkiye solunun belli başlı kesimleri de bu sürecin bir aldatmaca olduğuna ve buradan demokratik kazanımlar elde edilmesinin bir hayal olduğuna dikkat çeken bir eleştirel tutumu öne çıkartmaktalar. Başlangıçta DTP ve onunla şu ya da bu ölçüde ilişkili olan bazı kesimler nispeten iyimser yaklaşıma eğiliminde iken kısa zamanda bu kesimler de adeta «alın demokratik açılımınızı başınıza çalın» der gibi bir konuma doğru evrilmişlerdir.

Açıkçası bu güne kadar adının anılması bile yasak olan Kürtlerden ve Kürt sorunundan artık açıkça söz edilmesi bir vakıa haline gelmiş olsa da bu gelişmenin kendi başına Kürtlerin koşullarında esaslı bir düzelve sağlamayacağı hele hele söylendiği gibi demokratik sıfatıyla anılabilecek bir açılım olamayacağı kuşkusuz doğrudur. Ancak bugün önemli olan bu genel doğruyu tekrarlamaktan ziyade bugünkü gelişli açılım sürecinin hakim sınıf ve onların çıkarlarını bekçisi olan Türkiye Cumhuriyeti açısından, bilhassa hakim sınıfların birbirlerine rakip temsilcileri arasındaki gerilimler bakımından nasıl sıkıntılar yarattığını görmek ve bu sıkıntılarn ezilenler açısından nasıl bir fırsata dönüştürülebileceğini kavramaktır.

Amerikancı hükümetin «Demokratik Açılım» adı altındaki programı nispeten hız keserek ve gelişli temposunu bozmadan yol almaktayken bu konular hakkındaki tartışmalar da hararetinden bir şey kaybetmeksizin sürmekte. Hiç kuşkusuz Erdoğan’ın «demokratik açılım» sürecinin gidişatını fendileriyle müzakere etmek üzere ABD’ye gidip geri dönmesiyle birlikte hem bu tartışmaların harareti hem de «demokratik açılım» sürecinin kendine özgü temposu artacak.

Hem TC’nin ilan edilmesinin hem de Ekim Devrimi’nin yıldönümlerinin bu konuların gündeme damgasını vurduğu bir iklime rastlaması vesilesiyle KöZ, Ekim Devrimi’nin yıldönümünde «iki Cumhuriyet» başlığı altında bir panel düzenledi. Bu panel kafaları kurcalayan pek çok sorunun irdelenmesine fırsat yarattı. Bu panelin bir özeti bu sayımızda yer alıyor. Panel tartışmalarının tam dökümü ise katılımcılardan biri olan Teori ve Politika dergisinde yayınlanacak. KöZ’ün panel’de savunduğu tutumu ifade eden bir broşürümüz de yayıma hazırlanmakta.

Bununla birlikte, bu yazıda sorunun özellikle güncel ve Türkiye’ye bilhassa demokratik açılım sürecine ilişkin yanlarını daha geniş bir çerçevede ele almayı yararlı bulduk.

Bu bakımdan öncelikle Türkiye’de burjuva devrimi ile demokrasi arasındaki ilişkiye, TC’nin kurulmasının ve temellerinin hangi kaygıların sonucu olduğuna ve demokratik kazanımların hangi kesimlerin mücadelesinin bir yan ürünü olabileceğine bu panelden yararlanarak ve güncel gelişmelere daha fazla ışık tutmak üzere değinmekte yarar var.

Türkiye’de Burjuva Devrimi Oldu mu? Ne Zaman Oldu?

Türkiye’de solu oluşturan akımların tümü Cumhuriyetin kurulmasını ileri bir adım olarak görmektedir. Hatta bu cumhuriyetin kuruluşundan itibaren gerici bir rejim (hatta faşist bir diktatörlük) olduğunu savunanlar dahi cumhuriyetin kuruluşuna varan sürece gerici bir hareketin damga vurduğunu düşünmemektedir. Buna karşılık bu hareketlerin ezici çoğunluğunun programatik ufuklarında demokratik bir devrim vardır. Öte yanda, ister demokratik devrimin cumhuriyetin kuruluşuyla ister sonrasında tamamlandığını ve gündemde bir sosyalist devrim olduğunu savunanlar için de elbette Osmanlı imparatorluğunun yerine bir cumhuriyetin kurulması «tarihsel bakımdan ileri» bir adımdır.

Bu bakış açılarının hepsi padişahlığın yıkılıp yerine cumhuriyetin kurulmasını emperyalist savaş bağlamından, özellikle de Ekim devrimi gerçeği ile onun yarattığı dinamiklerden kopartarak ele alma kusuru ile maluldür. Hepsisi Osmanlı imparatorluğundan arta kalan topraklar üzerindeki sosyo-ekonomik ilişkileri ve siyasal rejimi tecrit ederek soyut şemalara göre bir siyasal değerlendirme yaptıkları için kusurludur.

Ama bu yaklaşımların asıl büyük kusuru bu tahlilleri yaparken doğru referanslara başvuramaktan ileri gelir. Zira Mustafa Suphi TKP’sinin programını referans almakla işe başlanmış olsa, bu cumhuriyetin kuruluşunun burjuva demokratik devrimi olup olmadığını ve yıkılmakta olan Osmanlı gericiliğinin devrimci alternatifinin ne olması gerektiği konusunda bir kuşkuya yer kalmamaktadır. Nitekim referans olarak bu TKP programını benimseyen ve bu cumhuriyetin kuruluş sürecinden itibaren Kürt isyanlarını bastırıp komünistleri katlederek yola çıktığını vurgulayan KöZ’ün arkasındaki komünistler açısından bu konuda bir kuşku yoktur.

O referansa bakıldığında görülen şudur: **“Türkiye yedi asırlık iktisadi ve siyasi bayatında, banedan devrini atlatarak bükümet düzeyinde birçok reform ve düzenlemeye maruz kalıp, bugünkü biçimi ve yönetim tarzıyla burjuva demokrasisine ayak basmıştır.”**

Eğer bu sözler TC’nin kuruluşundan sonra söylenmiş olsaydı, o takdirde Türkiye solunu oluşturan akımlar haklı olarak bu programın mirasçısı olmakla

övünebilirlerdi. Oysa bu satırlar yazıldığında bırakalım cumhuriyetin kendisini, cumhuriyet fikri bile yoktu. Cumhuriyetin kurucusu olmakla övünen CHF bile henüz kurulmamıştı. O partinin kuruluş kongresi olduğu kabul edilen Sivas Kongresine katılanlar «hilafet ve saltanatı kurtarma» yemini etmekle işe başlamış, aynı yemin 23 Nisan’da kurulan Büyük Millet Meclisinin açılışında da tekrar edilmişti.

Demek ki TKP programında bahsedilen burjuva demokrasisine ayak basmış olma durumu cumhuriyet öncesi ile ilgili bir saptamadır. Burjuva demokrasisine ayak basmış olmayı Büyük Millet Meclisinin açılmasına ilişkin bir gönderme olduğunu düşünöenler ise, ya tarihten bihaberdirler yahut tarihi kendi programlarına göre çarpıtmakla meşgul olsalar gerektir.

Zaten söz konusu olan TKP programında adeta herkesin bildiği bir gerçekmiş gibi değinilip geçilen şey zaten çok önceden beri söylenen bir şeyin tekrarıdır. Genellikle cumhuriyet öncesinde de Türkiye diye anılan Osmanlı İmparatorluğunda burjuva devriminin 1908 İkinci Meşrutiyeti ile gerçekleşmiş olduğu o zaman herkesin bilip kabul ettiği ve sonradan pek çoklarının kasten unutup unutturmaya çalıştığı bir gerçektir.

TKP programının değinip geçtiği bu olguya Lenin’in muhtelif yazılarında da sık sık rastlanır. Pek çok başka devrimci gibi, Lenin’e göre de Osmanlı’da burjuva devrimi 1908’de gerçekleşmiştir.

“1876’da Osmanlı Padişabı II Abdülhamid «jön türk» grubunun baskısıyla bir meclis topladı ve bir anayasa oluşturdu. Ama çok geçmeden bu meclisin açılışını ileri bir tarihe erteledi. 1878’de de tamamen feshetti. Türkiye’de burjuva devriminin ardından parlamentonun açılması ve Anayasa’nın yürürlüğe girmesi için 1908’e kadar 30 yıl daba beklemek gerekti.” (TE c.15 dipnot 129)

Meşrutiyetten hemen sonra sığıcı sığıcısına kaleme aldığı bir yazıda ise jön Türkler önderliğinde gerçekleşen devrim hakkında şunları ifade eder:

“Türkiye’de jön Türklerin önderliğindeki askerlerin devrimci hareketi bir zafer kazanmıştır. Aslında bu bir yarım-zaferdir; batta bundan bile azdır. Zira Türkiye’nin İkinci Nicolas’ı şu meşhur anayasayı uygulamaya sokacağını iddia ederek işin içinden biri an için sıyrılmaya fırsatı bulmuştur. Ama yarı-muzaffer devrimler söz konusu olduğunda, eski rejim bu kadar çabuk tavizler verdiğinde bu bize en kesin bir biçimde şunu gösterir: bu durumda halkın daba büyük kesimlerinin devreye gireceği çok daba ciddi ve çok daba büyük alt üst oluşlara yol açacak olan iç savaş gündeme gelir. Halkların iç savaşın okulundan geçmeleri beybude değildir. Çetin bir okuldur ve başından sonuna kadar gidildiğinde kaçınılmaz olarak karşı devrimin zafer kazandığı bir aşamadan, gerici azgınlığın zincirlerinden boşanmışdan, isyancılara karşı vahşi baskıların uygulanmasından vs. geçilmek zorundadır. Ama halkların bu deneyimden geçmek zorunda oluşlarından yakınmak için ya iflah olmaz bir akıldane olmak lazımdır; yabut kendini tekrar çocukluk safbasına bulan bir mumya. Esasen ezilen sınıflara iç savaş yürütmeyi ve devrimi zafere götürmeyi öğreten bu okuldur....” (Dünya Siyasetinin Yakıcı Konuları, TE c.15 sf 195-196)

Türkiye’de (Osmanlı topraklarında) burjuva devriminin ne zaman olduğu ve nasıl olduğu konusunun tartışma götürmediği besbellidir. Ama Lenin’in bu güdük burjuva devrimi hakkında söyledikleri TC’nin kuruluşuna varan tarihsel bağlamı içerisine, özellikle beklenmedik bir biçimde aynı sürece rastlayan Ekim Devrimi ve onu takip eden iç savaş bağlamı içerisinde ele alınmalıdır. Böyle yapıldığı takdirde TC’nin kuruluş sürecinin ne anlama geldiği daha berrak bir aynada görülebilecektir.

Cumhuriyetin Kuruluşuna Varan Süreç Bir Karşı Devrim Hareketinin Parçasıdır

Burjuva devriminin 1908 yılında güdük bir biçimde gerçekleştiği ve bu nedenle henüz iktidarı tamamen elinden kayırmamış olan monarşinin varlığı nedeniyle ülkenin ezilen sınıfların yenilgiye uğraması aşamasından geçecek bir iç savaş gebe olduğu akla getirildiğinde, İkinci Meşrutiyet’i izleyen süreçte olan bitenleri daha iyi anlamak mümkündür.

Bilindiği gibi, birinci paylaşımlı savaşına bir taraf olarak katılan Osmanlı devletinin doğu cephesinde ezilen uşuların tümünün kapsayan bir baskı ve katliam hareketi savaşın tozu dumani arasında yol almıştır. Genellikle «Ermeni Soykırımı» başlığı altında anılan bu süreci Lenin’in sözüünü ettiği «gerici azgınlığın zincirlerinden boşanışı, isyancılara karşı vahşi baskıların uygulanması» olarak görmek zorlama değildir. Zira pek söz edilmese de Ermeniler ön planda olsa bile sadece onlardan ibaret olmayan bir gerici saldırı dalgası söz konusudur.

Üstelik Ermenileri de sadece Ermeniler olarak düşünmek de eksikliklidir. Ermeniler aynı zamanda Rusya’daki sosyalist hareketin Osmanlı topraklarındaki uzantıları olarak da görülmelidir. Zaten Lenin de yukarıdaki yazıyı takiben kaleme aldığı «Sosyalist Enternasyonal yürütme organı ile ilgili raporunda» şunu söylemektedir:

“Aynı zamanda daba Türk seksiyonunun oluşmasını beklemeyen, onun bir alt seksiyonu olması düşünölen Ermeni seksiyonunun 4 oy sabıbi olarak oluşturulmasına karar verilmiştir. Zira Türkiye’de yaşayan ermeni sosyalistleri Türkleri beklemek niyetinde değildiler.”

(Enternasyonal Sosyalist Büro Toplantısı Hakkında, Proletari no. 37 Ekim 1908, TE c.15. sf.258)

Bu bakımdan savaş sırasında Ermenilere yönelik saldırının aynı zamanda savaşta bozguncu faaliyet yürüten sosyalistlere ve Süryanilerle Keldaniler başta olmak üzere başka ezilen kesimlere yönelik bir saldırıyı da anlamak yanlış değildir. Ne var ki bu olayı böyle görmek pek adetten değildir. Oysa savaşı takiben devrime katılan Rus askeri birliklerinin desteğiyle Ermenilerden ve Kürtlerden teşkil eden Erzincan şurasının kuruluşu bu isyanın sürdüğünü ve bu sürecin muzaffer Ekim Devrimiyle buluşmak üzere geliştiğini görmek zor değildir.

Bu durumda sözüm ona burjuva demokratik devrimi tamamlamak üzere olduğu iddia edilen Kuvayı Milli hareketinin de esasen bu «zincirlerden boşanmış gericiliğin» devamı olarak görmek de zor olmasa gerek. Nitekim Kuvayı Milliyeci paşaların hepsi ve Ankara’ya taşınan Meclisi Mebusan da, önceki saldırıyı yürüten organların ta kendileridir. Tek farkla ki, bu kez hedef tahtasında Kürtler öne çıkacaktır. Önceki süreçte Osmanlı ordusunda yer alan paşaların çoğu Kuvayı Milliyeci hareketini oluşturunken az sayıda bazıları da Kürtlerin tarafına geçeceklerdir. Bu gerici savaşta destekleyenler ise Rusya’daki İç Savaş’ta beyaz orduların da arkasında bulunan emperyalist devletlerdir. Bu hengâmede çiçeği burnundaki TKP’nin önderleri de ağır bir darbe alacaklardır.

TC’nin kuruluşuna varan süreç bu çerçevede ele alındığında burjuva demokratik devriminin tamamlanması anlamında «tarihsel bakımdan ileri bir adım» veya emperyalizme karşı bir kurtuluş savaşı olarak değil, Ekim Devrimi’nin Osmanlı’dan arta kalan topraklara doğru yayılmasını önlemek üzere emperyalistler tarafından desteklenen gerici ve karşı devrimci bir saldırı hareketi olarak görülmelidir.

Bu bakımdan bu gelişmeler Lenin’in dediği gibi, «güdük bir burjuva devriminin beklenmesi gereken sonuçları» arasındadır. Öte yandan Lenin söz konusu yazıdan kısa bir müddet sonra, 1908 devrimine önderlik eden jön Türkleri tarif ederken, aynı Jön Türklerin bir devamı olan Kuvayı Milliyeciler hakkında da bir öngöründe bulunuyor gibidir:

“Jön Türkler ılımlı ve mütevazı oldukları için övülüyorlar. Yani Türk devrimi zayıf olduğu için kutlanıyor; balk yığınlarının derinliklerini barekete geçirmedeği gerçekten bağımsız bir kütle bareketine bayat vermediği için kutlanıyor. Osmanlı imparatorluğunda başlamakta olan proletarya hareketine düşman olduğu için kutlanıyor. Bir yandan da önceden olduğu gibi Türkiye yağmalanmaya devam ediliyor. Jön Türkler övülüyor çünkü Osmanlı İmparatorluğunu parçalamaya devam etmek bala mümkün.” (Balkanlar ve İran’daki Gelişmeler, Ekim 1908 Proletarii 37, TE c. 15 sf. 237)

Bu tarifteki Jön Türklerin yerine onların uzantısı olan Kuvayı Milliyecileri koyun; ve İkinci Meşrutiyeti Cumhuriyetin kuruluşuna doğru uzatan o takdirde Cumhuriyetin kuruluşunun tam olarak ne anlama geldiğini görmek gayet kolay olacaktır.

Hatta bir adım daha ileri gidelim ve bugünkü tartışmalara bu tarihsel çerçevenin bilinciyle ışık tutalım. O takdirde bugünkü «demokratik açılım» süreciyle Türkiye Cumhuriyeti’nin kuruluşundaki kusurları tamir etme iddiasıyla yani bir nevi güdük bir devrimi tamamlamak iddiasıyla hareket eden AKP hükümetinin neden (tıpkı jön Türkler gibi) geniş ölçekli bir övgüye mazhar olduğuna anlamak zor değildir. Aynı zamanda kuvayı milliyecilerin asıl mirasçısı olma iddiasındaki rakiplerinin neden haset içinde olduklarını anlamak da zor değildir.

AKP’nin bir yandan Cumhuriyetin kusurlarını tamir etme iddiasıyla ortaya çıkarken bir yandan da kuvayı milliyecilere sahip çıkmada rakipleriyle yarış halinde olduğu ve sık sık kemalizmin vatani ve devleti kurtarma söylemine başvurduğu göz önünde tutulursa, bu «demokratik açılım»ın ufkunun nereye kadar uzandığını görmek için fazla zahmete gerek yoktur. Bununla birlikte CHP ve MHP ile kimi burjuva düşünürlerinin bu «demokratik açılım» Cumhuriyetin temellerini oynatmak anlamına geldiğini söylemeleri sadece bir haset ifadesi değildir. Bu söylemin somut bir karşılığı olduğunu anlamak için Cumhuriyetin kuruluşuna varan sürecin içinde Kürt sorununun nasıl bir rolü olduğunu da tekrar hatırlamak gerekir.

19 Mayısın Önce Anadolu’da Bir Cumhuriyet Girişimi Vardı

Daha Kuvayı Milliyeci teşkil etmeden önce, 1917 devrimine katılan Rus birliklerinin bulunduğu Erzincan’da bir Ermeni-Kürt Şurası kurulmuştu. Bu şura o sıra Rusya’nın çeşitli bölgelerinde kurulanlar gibi bir Sovyet cumhuriyeti kurma yönünde bir girişimi temsil etmektedir. Büyük ölçüde o zaman devrime destek veren Taşnak partisinin etkisi altındaki Ermenilerin yanı sıra, kimi Dersim aşiretlerinin de bizzat katıldıkları bu şura, bölgede yaşayan ermeni ve kürt olmayanların da ilgisine ve desteğine mazhar olmuştur.

Hacette Üniversitesinde okutulan Atatürk İlkeleri Ve İnkılap Tarihi Dersi’nin Dr. M. Derviş Kılınçkaya tarafından hazırlanmış olan notlarında da bu tabloya işaret edilir:

“İngilizler, bölgedeki etnik çatışmalarını durdurulmasını, Erzurum, Erzincan, Bayburt ve Sivas

bölgelerinde bir dizi şuralar kurulduğunu ve bunların hemen önlenmesini istemiş, aksi halde kendilerinin bölgeye müdahale edeceklerini bildirmişlerdi. Bunun üzerine hükümet Samsun yöresinde durumu yerinde inceleyip gereken önlemleri almak ihtiyacını duymuş ve bölgeye güvenilir birisinin gönderilmesi için harekete geçmiştir.

Damat Ferit Paşa kabinesi o bölgeye değerli fakat kendi isteklerine göre davranacak bir komutanın gönderilmesini düşünyordu.... Padişah ve hükümet, dürüst, güvenilir ve iyi bir asker olduğu bilinen ve İttihatçılarla arası açık olan Mustafa Kemal Paşa’yu 30 Nisan 1919’da 9. Ordu Müfettişliğine tayin emeyi uygun buldu. Mustafa Kemal Paşa ‘ya görevi sırasında bütün askeri ve sivil makamlara emretme yetkisi de verildi.”

Erzurum, Erzincan, Bayburt ve Sivas, Erzincan şurasının kurulduğu alanı ifade eder; şura da sovyetin o zamanki Türkçe karşılığında başka bir şey değildir. Sovyet cumhuriyeti ise «en demokratik burjuva cumhuriyetinden milyon kez demokratik bir cumhuriyet» (Lenin) olarak tarif edilir. Demek ki buradan bakıldığında, Resmi Tarihte 19 Mayıs’ta cumhuriyeti kurmak üzere Samsun’a çıktığı yazılan 9. Ordu Müfettiş’inin resmi görevinin İngilizlerin isteği üzerine bir başka cumhuriyet girişimini önlemek olduğu görülmüyor.

O sırada Osmanlı Ordusunun Şark Cephesi komutanlarının davranışlarının da emperyalizme karşı bir kurtuluş hareketi başlatma kaygısından çok bu ve buna paralel gelişmelerin doğurduğu endişelerle ilgili olduğunu tasavvur etmek zor değildir. Sanki kasten Erzincan şurasının yanıbaşında toplanan Erzurum ve Sivas Kongrelerinin Ermenilik ve Rumluk tehlikesinden bahsetmelerinin, kızıl ordunun koruması altındaki Ermenilerle alevi Kürtlerin birlikte oluşturduğu bu hükümete karşı Sünni Kürtleri yanlarına çekme gayretini ifade ettiğini düşünmek de zorlama değildir. Hatta Kuvayı Milliyecilerin «Saltanat ve Hilafeti kurtarma» söyleminin Ekim devriminin Anadolu’ya yayılmasına karşı gerici bir tepkiyi ifade ettiği de bu olguya bakıldığında berraklaşmaktadır.

Bir adım daha ilerleyelim; Erzurum ve Sivas Kongrelerinde bahsedilen vatanın bölünmesi tehlikesi İngilizlerin kaygılandığı gelişmeden başka ne olabilir? O zaman henüz Sevr anlaşması imzalanmış değildir. Hem Erzurum ve Sivas kongrelerinin hem de Birinci Meclisin Mondros mütarekesine karşı bir hareket olmadığı da bellidir. Zira bu hareketin amentüsü olan Misaki Milli ana hatlarıyla Mondros’taki karar ve sınırların korunmasını dile getirmektedir.

Kuvayı Milliye hareketinin başlangıcında dile getirilen bölünme tehlikesi besbelli Ermeni ve Kürtler arasında yayılan ve Erzincan Şurası ile somut bir olgu haline gelen özgürlük arayışını kastetmektedir. Zaten Erzurum ve Sivas kongrelerinde açık seçik tartışıldığı gibi, galip devletlere karşı bir mücadeleden söz etmemeye özen gösterilmektedir.

Kuvayı Milliye’nin bu karakteri Rus birliklerinin 1919 baharında Brest Litovsk anlaşmasına uygun olarak bölgeyi terk etmesinden sonra daha da açıklik kazanmıştır. Sivas kongresinin ardından da bölgede Ermeniler ve Kürtlere karşı saldırılar başlamıştır. Kuvayı Milliyenin başlıca askeri hareketları zaten tümüyle bu alandırdı. Batı cephesinde Yunan birlikleri ile yapılan çarpışmaların dışında, özellikle doğu cephesinde Kuvayı Milliyecilerin herhangi bir yabancı kuvvete karşı savaşığı vaki değildir.

Bunun anlamı gayet açıktır: güya anti emperyalist bir hareket olarak tasvir edilen Kuvayı Milliyeci hareketi esasen bir iç savaş hareketidir; nitekim Yunan ordularına yönelmeden önce Çerkes Ethem’in ordusuna saldırması da bunu bir başka yönden doğrulamaktadır.

Erzincan Şurası Koçgiri’deki direnmenin kınılmasının ardında Batı Dersim’deki Yeşilyazı’da 1921 yılında kendini feshetmiştir. Bu aynı zamanda Ankara’daki meclisin hilafet ve saltanata bağlılık söylemini yavaş yavaş terk edeceği ve bu nedenle hem Kuvayı Milliyeye’nin ilk kadroları arasında ayrılıkların baş göstereceği dönemin kaylaştığını anlatır. Hem de bu harekete destek veren Sünni Kürt aşiretlerine karşı saldırı hazırlıklan bu noktadan sonra başlayacaktır (Diyab Ağa ve Cemile Çeto gibi alevi-Kürt hanlerinden başlamak kaydıyla!) Kemalistlerin Erzincan şurasından başlayıp Koçgiri’den geçerek bu hareketin izini sürmesi 1938’de Dersim’deki direnişin kınılmasına kadar kesintisiz sürmüştür.

Resmi Tarih ve onun dümen suyunda giden sözümona gayri resmi tarihçilerin birçoğu yıllardır Hilafet ve Saltanatı kurtarmak için yola çıkan Kuvayı Milliyeci hareketinin aslında bir cumhuriyet hatta demokratik ve laik bir cumhuriyet kurmak üzere oluşturulmuş bir devrimci hareket olduğu hakkında türlü cambazlıklar yaparak ciltler dolusu kitaplar yazmışlardır. Ama aynı döneme rastlayan Erzincan Şurası’nın cumhuriyet girişimi hakkında bölük pörçük anılar ve kimi makalelerin dışında bir kaynağa rastlamak olanaksızdır. Oysa Kuvayı Milliyecilerin cumhuriyetçi olduğuna dair efsanelerin perdesini aralayabilmek için bu olguyu göz önünde bulundurmak şarttır.

Emperyalistlerin Sevr’den Vaz Geçip Lozan’a Razi Olmalarının Asıl Nedeni Rus Devriminin Gelişmesidir

Emperyalist savaşın galibi Antant devletlerinin ne zamana kadar kendi denetimleri altında bir halife ve padişah olmasını bir avantaj olarak gördükleri ve ne zaman bir halifenin olmamasını tercih ettiğini görebilmek

BÜTÜN ÜLKELERİN KOMÜNİSTLERİ BİRLEŞİN!

Kuruluşu Hakkındaki Efsanelerin Perdesini Kaldırmak Gerekir

için Rus devriminin evrimini göz önünde bulundurmak gerekir. Zira bu etken saltanatın ve hilafetin kaldırılmasını Kuvayı Milliyecilerin cumhuriyet ilkesine bağlılığından daha fazla belirlemiştir.

1916'da İngiltere ve Fransa arasında bağlanan ve Rusya'nın da onayladığı gizli plana göre, Sykes Picot anlaşmasına uygun bir harita çizildiği takdirde, Sevr'de çizilen haritaya uygun bir tablo çıkmaktadır. Tek fark bu anlaşmaya göre Rusya'nın payına düşmesi gereken ve ateşkes imzalandığı zaman büyük ölçüde Rus birliklerinin kontrolü altında olan topraklar üzerinde bir değişiklik vardır. Sovyet hükümeti Osmanlı topraklarında bir hak iddia etmediğini açıklamış ve Brest-Litovsk anlaşmasıyla Çarlık ordularının işgal ettiği topraklardan çekilmişti. Bu durumda galip devletler, savaşa son anda ortak olan ABD'ye Çarın hissesinin verilmesinde mutabakata vardılar. Bu şartlarda ABD'nin himayesinde bir Ermenistan ve Kürdistan tarif edildi ve Mondros haritası değişti.

Ama 1922'ye gelindiğinde tablo değişmişti. Kızıl ordunun zaferi kesinleşmiş, beyaz ordular tamamen dağılmış, genç Sovyet cumhuriyetinin egemenlik alanı çerçevesinde emperyalistlerin istismar edebileceği dinamikler hemen hemen tümüyle ortadan kalkmış durumdaydı. Bolşeviklere karşı uzun müddet direneceği sanılan Orta Asya ve Kafkasların Müslüman nüfusa sahip ulusları birer birer Sovyet Cumhuriyetlerine katılmaya karar vermekteydiler. Kafkasya ve özellikle Doğu Ermenistan da öyle.

Bu şartlarda Wilson prensipleri denen çizgide güya ulusların kendi kaderlerini tayin hakkının savunusunu dış politikasının önemli bir unsuru haline getirmiş olan Amerikan mandası altında bir batı Ermenistan'ın Erivan'la birleşmek istemesi olasılığı kuvvetlenmekte idi. Öte yandan Kürtlerin Koçgiri'deki direnişi kırılmış olsa bile, Dersime çekilenler hala teslim olmamış ve henüz yenik düşmemiştiler. Her ikisi de yüzlerini yeni Sovyet cumhuriyetlerine dönmüş olan Doğu Kürdistan'daki Simko hareketi, Güney Kürdistan'daki şeyh Mahmut Berzenci hareketi tamamen tasfiye edilebilmiş değildi. Bu şartlarda kuzeyde ABD mandası altında bir özerk Kürt devletinin varlığı bütün bölgenin dengesini bozmaya aday bir dinamik oluşturuyordu.

Emperyalistler açısından Sevr haritasında ısrar etmek demek, Rus devriminin bu harita boyunca ilerlemesine yol vermek anlamına gelecekti. 1922 dönemecine gelindiğinde Kuvayı Milliye'nin ne yapıp yapmadığından bağımsız olarak Antant devletlerinin Sevr'de çizilen tabloyu yeniden ele almalarna ihtiyaç vardı.

Öte yandan Rusya'daki iç savaş yüzüdüğü müddetçe emperyalistlerin tutsağı durumundaki bir halife emperyalistler açısından önemli bir silah oluşturabilecek iken, bu savaşın sona ermiş olmasıyla hilafetin anlamı da değişik bir önem kazanmaktaydı. Savaşın galipleri olan İngiltere Fransa ve İtalya'nın paylaştıkları Osmanlı pastasından her birine düşen toprakların hepsi Müslüman nüfusa sahip topraklardı. Bu durumda bu devletlerin egemenliği altında tutacakları toplumların dinen kendilerini bağlı saydıkları bir mercî olmasından çok, olmamasında yarar vardı. Sırf bu nedenle bile hilafet makamının ortadan kalkması herkesten önce Antant devletlerinin (ABD hariç) işine geliyordu. En azından saltanat ve hilafetin kaldırılmasına en son itiraz edecek olanların başında emperyalist devletler geliyordu. Bu nedenle hilafeti ve saltanatu korumaya yemin etmiş olan Kuvayı Milliyeciler direnseler dahi, emperyalistlerin bir yolunu bulup halifelik makamını ortadan kaldırmaya en azından işlevsiz hale getirmeye ihtiyaçları vardı.

Bu şartlar altında, Osmanlının mirası olarak Misakı Milli sınırları içinde sayılan kimi topraklardan vazgeçerken Osmanlının borçları borcumuzdur demeyi kabul eden ve sömürgelerdeki Müslümanların dini liderliğini yapmaktan vazgeçmiş bir Cumhuriyetin Osmanlıdan arta kalan topraklar üzerinde kurulmasına en son itiraz edecek olanlar her halde emperyalist devletler olacaktı. Nitekim İngiltere Mekke şerifi Hüseyin'i, Fransa ise kendi uşağı olan Fas Sultanının halife olmasını sağamaya çalıştıktan sonra, fazla gecikmeden halifesi bir dünyanın kendileri için daha hayırlı olacağına kanaat getirmişlerdi. Hilafetin ilgası Kuvayı Milliyecilerin zaten saltanat ve hilafete karşı olmalarından ötürü değil bu iklimin basıncı altında gerçekleşti.

1922 yılı sona ererken, hilafet ve saltanatın lağvedilip, yerine bir cumhuriyet kurulmasının emperyalistlerin istek ve çıkarlarına aykırı olmadığı açıktı; olmamıştır da zaten. Bu Cumhuriyetin kuruluşunun anti-emperyalist, yani emperyalistlerin iradesine karşı bir gelişmeyi ifade ettiğinin herhangi bir dayanağı yoktur. Aksine Hilafet ve saltanata bağlılık yeminleri eden bir hareketin bu yemini bozmak için gayret göstermesi daha makuldu.

İşte Saltanatın ve Hilafetin lağvedilmesi kabaca böyle özetlenebilecek dünya koşullarında gündeme gelmiştir. Padişahlığın sona ermesi ile birlikte kurulan cumhuriyet de bu tuhaf dünya koşullarını fazlasıyla yansıtır.

Kurulan TC Demokratik Bir Cumhuriyeti Andırmaktan Çok Devaldığı Mirası Hatırlatar

Bu şartlar altında Saltanat ve Hilafet kalkmıştır ama yerine geçen rejim, Marx'ın başka örnekler için tasvir ettiği gibi, fethederek devraldığı devlet aygıtını parçalamak yerine, onu yetkinleştiren bir karakteri fazlasıyla yansıtıyordu. Bir padişah yoktu, ama temel ilkeleri ile devletin ilkelerini özdeşleştirmiş tek partinin ölünceye kadar başkanı olacağı ilan edilmiş bir cumhurbaşkanı tarifi vardı. Bu cumhurbaşkanı ölünce, yerine otomatik olarak yeni parti başkanı geçecekti; onun da ölene kadar başkan olması peşinin güvence altına alınmıştı. Sadrazamlık yoktu ama başbakan daima değişmez genel başkan yani cumhurbaşkanı tarafından tayin yoluyla belirleniyordu. Ayan meclisi yoktu ama hepsi tek partinin üyesi olan vekillerden oluşan bir meclis vardı....

Osmanlı İmparatorluğu'nun kalıntıları üzerinde Ekim devrimi'nin yarattığı rüzgardan da yararlanarak ama emperyalistlerin desteği ile, ve karşı devrimci bir tarzda kurulan bu Cumhuriyetin demokratik ve ilerici bir adım olmadığının altı çizilmeden, bu cumhuriyetin yeniden şekillendirilmesi yönündeki girişimlerin demokratikleşme yönünde bir açılım olup olmadığı da anlaşılamaz. Daha da önemlişi bu sözümona demokratik açılım girişimlerini demokratikleşme yönünde istismar edebilecek bir siyasal hareket yaratılmadız.

Kuşkusuz bunun için aynı zamanda Cumhuriyet kavramına biçimsel bir şekilde yaklaşımdan kurtulmak da gerekir. Zira her cumhuriyet ilerici değildir ve ezilenlere sahiplenilmesi, korunması gereken bir miras sunmaz. Nitekim başta Almanya olmak üzere Orta Avrupa'daki rejimler bastırılmış devrimlerin kanı üzerine kurulmuş karşı devrimci cumhuriyetlerdir. Üstelik Lenin'in Sovyet cumhuriyeti ile karşılaştırıp şekilsel bir demokrasi olmakla eleştirdiği ve -en demokratik burjuva cumhuriyetlerinden milyon kez daha demokratik- derken kast ettiği cumhuriyetler bunlar değildir.

Ancak Türkiye Cumhuriyeti demokratik hak ve özgürlükler bakımından bu devletlerin bile gerisinde kalmaktadır. Bugün AKP'nin büyük tantanalarla getirmeyi vaad ettiği açılımlar, tanıyacağını ilan ettiği hak ve özgürlükler karşı devrimci Weimar Cumhuriyetindeki hak ve özgürlüklerin yanına yaklaşamamaktadır.

Adeta seksen yıllık Cumhuriyet tarihinde en büyük reform hareketi diye pazarlanan bugünkü sözümona demokratik açılımlar sonuçlarına vardıkları takdirde hangi olumlu beklentilerin karşılanaacağı aşağı yukarı bellidir. Ama en azından Kürtlerin varlığını inkar etmeyen ve asker-sivil bürokrasinin TC'nin siyasi yapısındaki rolünün değişikliğe uğrayacağı da bellidir. Kimileri bu tür gelişmeleri cumhuriyetin kuruluşundaki ve takip eden süreçteki anti demokratik yönlerini tamir edecek gibi sunsalar bile, bunun demokratik bir cumhuriyetin şekillenmesi anlamına gelmeyeceği aşıkardır. Ne olursa olsun bu cumhuriyetin kuruluş sürecindeki temel karakterini ortaya koyup hedef tahtasına yerleştirmeyen düzenlemelerin hepsi bu cumhuriyetin karşı-devrimci yüzünü örtemeyen estetik müdahalelerden ileri gidemeyeceklerdir.

Kaldı ki karşı-devrimci yüzü örtülemeyen bu Cumhuriyet, kurulduğu zamanki şartlarda bazı siyasal özgürlükler bakımından II. Meşrutiyet döneminin bile gerisindedir. En basitinden bir örnek vermek gerekirse II. Meşrutiyet dönemindeki meclis bileşimiyle Cumhuriyet dönemindeki meclislerdeki vekillerin etnik köken olarak bileşimine bakmak bile yeter. Cumhuriyet rejimi ikinci meşruiyet devrindeki güdük demokrasiye bile tahammül edememiş onu budamak zorunda kalmıştır. O cumhuriyetin ileriye doğru atılması bir adım olarak yutturulması mümkün değildir. O Cumhuriyeti ileri doğru bir adım olarak kutsayıp sürekliliğini sağlama kaygısıyla hareket ederek de ileri doğru bir adım atmak mümkün değildir.

Ekim Devrimi'nin TC'nin Kuruluşu Üzerindeki Etkisi

Cumhuriyeti'nin ilanını ilerici bir gelişme olarak kutsayanların temel hatası Osmanlı İmparatorluğu ile Cumhuriyeti kıyaslamalarından ileri gelmekte değildiir. Kuvayı Milliye hareketine bakışlarındaki yanlışlıktır. Türkiye solu kurtuluş savaşı olarak kutsanan ve anti-emperyalist ve ilerici nitelikler atfedilen süreç hakim sınıfının ve onun ideologlarının gözlüğünden bakılmaktadır. Oysa Türkiye'deki sözümona milli mücadele ezilen ulusun anti-emperyalist bir başkaldırısı değil tam tersine bir ezen ulus devletini emperyalistlerin güdümü ve onayıyla ayakta tutma mücadelesidir. Bir de bu cumhuriyetin kuruluş sürecinin Ekim Devrimi ile ilişkisinin ters okunmasından ileri gelen yanılsamalar söz konusudur. Genellikle genç Sovyet cumhuriyeti ile Kemalist hareket arasındaki ilişkileri bu hareketin ilerici olduğunun yeterli bir kanıtı gibi sunma eğilimi hakimdir. Bir de Ekim Devrimi'nin bu süreç üzerindeki etkisinin otomatik ve kaçınılmaz olarak olumlu bir etki olabileceği hakkındaki yanlış söz konusudur. Oysa hiçbir nesnel etkenin öznel bir etkenin dolayımı olmaksızın olumlu bir rolü olması mümkün değildir.

Türkiye Cumhuriyeti'nin varlığını Ekim Devrimi'ne borçlu olduğu öteden beri söylenir. Bu saptama

doğrudur. Ama bu borcun esas nedeni olarak TBMM hükümetinin Sovyetlerden aldığı silah ve para yardımı yahut yeni kurulan Sovyet Cumhuriyetleri ile bu meclis arasındaki diplomatik ilişki ve yazışmalar gösterilir. Buna Karşılık Ekim devriminin Anadolu'daki doğrudan doğruya uzantısı olarak görülen gereken gelişmeler bu bağlamda pek anlamsız. Oysa Kuvayı Milliye hareketi tam da bu etkiyi kırmak üzere teşekkül etmiştir. Eğer cumhuriyetin kurulması ile Ekim Devrimi arasında bir ilişki kurulacak ise bu ilişki tam tersine Türkiye Cumhuriyeti'nin Ekim Devrimi vesilesiyle emperyalistlerden aldığı destek çerçevesinde görülmelidir.

Ekim Devrimi'nin zaferinden ürküntüye kapılan emperyalistler, Sovyet Cumhuriyetlerinin yayılmasını durdurmak için Kafkasya'da bir tampon bölge kuramayacaklarını anlayınca, Türkiye Cumhuriyeti'ne kol kanat germişlerdir. Zaten Türkiye'de bir cumhuriyetin ilan edilmesi de Resmî Tarih tarafından söylendiği gibi Mustafa Kemal'in öteden beri benimsediği bir fikir ve hedef değildi. Aksine Ekim devriminin yayılmasını ve Anadolu toprakları üzerinde de sovyetlerin kurulmasını engellemek isteyen emperyalistlerin bölgede tampon ve göstermelik bir bölge yaratma projesinin bir parçasıdır. O halde Ekim Devrimi'nin Türkiye Cumhuriyeti'nin kurulması ile ilişkisi bir destek anlamına gelmekten ziyade, emperyalistlerde yarattığı tedirginlik ve kendisini Türkiye topraklarına yaymayı başaramaması çerçevesinde olmuştur.

Ama Lenin'in Jön Türklerin güdük Devrimi hakkında söylediği bir başka konuyu da aklıda tutmak gerekiyor. Güdük demokratik devrim girişimlerinin ardından gelen saldırganlık ve iç savaşların ezilenler için bir okul olacağını söylemişti Lenin. Yaşadığımız topraklardaki ezilenler bir çok kez ve ağır bedeller ödeyerek bu okuldan geçtiler; hala da bu okulun sınırlarındadırlar. Bugün AKP'nin ABD patentli «demokratik açılım»nın nereye kadar açılacağını belirleyecek olan da emekçileri ve ezilenleri bu derslerle donanmış olarak seferber edip bu süreci istismar etmeyi başaracak bir hareketin bu sürecin sunduğu imkanları istismar ederek gelişip gelişemeyeceğidir.

«Demokratik Açılım» Nasıl İstismar Edilebilir?

Gel gitli bir seyir izleyeceği besbelli ve kaçınılmaz olan «demokratik açılım» sürecinden bir umutlanıp bir karamsarlığa kapılanlar ve bu gel gitlere paralel reflekslerle bir sağa bir sola savrulma eğiliminde olanlar sürecin başından beri eksik değil. Bu sonuncu eğilim, (bugün nispeten zayıflamakta olsa bile) daha çok Kürtler arasında ve sovenizmden nispeten uzak sol kesimler arasında kendini göstermektedir. Belki de böyle bir durumun hasıl oluşunun söz konusu «demokratik açılım» planının bir parçası olduğu söylenmelidir. Zira söz konusu olan güya «Kürtlerin bir sorununu çözüyormuş» gibi gösterip asıl olarak devletin ve onun arkasındaki emperyalist partilerininin «Kürt sorunundan» kurtulmalarını sağlamayı hedefleyen bir saldırı planıdır.

Egemenlerin asıl amaçları özellikle Güney Kürdistan'daki federe devletin kurulmasından itibaren daha sık işitilen Kürdistan sorununun kuzeyde bahis konusu edilmesinin önüne geçmektir. Ama yaşadığımız topraklarda Kürt sorunu da Kürdistan sorunu da cumhuriyetin gerici bir rejim olarak kuruluş süreci ile çok fazla iç içe geçmiştir. O yüzden de Kürdistan defterini kapamak için Kürt sorununu çözmek yönündeki arayışlar basit bir kandırmacadan ibaret değildiir. Zira cumhuriyetin kuruluş felsefesiyle özdeş olan inkar politikasının nispeten de olsa değiştirilmesinin cumhuriyetin temellerinin en azından tartışma konusu haline gelmesine yol açması gayet tabidir.

AKP'nin rakiplerinin vurguladığı gibi, söz konusu olan şimdiye kadar alışılmış olduğu türden makyaj kabilinden düzenlemelerden veya safı aldatmacaya indirgenebilecek söylemlerden ibaret değildiir. Gerçekten TC devletinin kuruluşuna damga vuran kimi özelliklerinin tartışma konusu edilmesinden başlayarak bunlara yeni bir düzen getirilmesini gerektiren bir düzenleme söz konusudur. Bu esasların bekkçiliğini yapma rolünü benimsemiş olan AKP'nin rakiplerinin çığılları boşuna değildiir.

Bu bağlamda hükümetteki AKP'nin benimsediği tutum cumhuriyetin kuruluşundan beri bahis konusu edilmesine bile tahammül edilmeyen Kürt sorunu hakkında ağıktan açığa konuşmaya başlanmasına müsamaha etmek suretiyle, Kürdistan sorunu ile yüz yüze gelmekten kaçınma yönünde bir arayış olarak anlaşılabilir.

Ama bunun için bu nispi açılımı istismar edebilecek dinamiklerin etkisizleştirilmesi ve devre dışı bırakılması gerekir. Sırf bu bakımdan bile, önce «Kürt Açılımı» diye başlayıp sonra «demokratik açılım» diye adlandırılan düzenlemelerin demokratik bir nitelik taşınması mümkün değildir. Aksine Kürt sorununun tartışılması hakkındaki yasakların anti-demokratik bir karakteri muhafaza etmeye özen göstererek kaldırılması söz konusudur. Bu nedenle böyle bir açılım yapılrken bir yandan da bununla çelişkili gibi görünen baskı ve saldırıların artması bir çelişki yahut iç tutarsızlık değildir.

Ayrıca hem kuzey Kürdistan'daki dinamiklerin sönmülenmeyip bilakis etkinlik kazanmasından; hem de Kürdistan'dan göçüp varoşlarda işçi sınıfının en çok ezilen kesimlerini oluşturan emekçilerin varlığı ve dinamizminden ötürü; bu yöndeki düzenlemeler sürprizli sonuçlara gebe durumdadır. Muhalefetin büyük bir telaş içinde olması ve hükümetin «demokratik açılım»hamlesi yapıyorum derken bu iddiayı taşımadığı zamankinden daha sert baskılara yönelmesi esas olarak bu nedenledir.

Öte yandan bu «demokratik açılım» planının devletin temellerini tartışma konusu ederek ama bunları sarsmadan yol alabilmesi için mutlaka burjuva partilerinin kendi aralarında bir tür «millî mutabakat» oluşturması şart değildir. Nitekim ne AKP buna ihtiyacı varmış gibi hareket etmektedir, ne de muhalefetin buna niyeti vardır.

Buna karşılık, AKP'nin bu planı uygulayabilmek için başta Kürtler olmak üzere kitlelerin hiç değilse bir kısmını etkisizleştirip yedeklemesi şarttır. Bu bakımdan çelişki gibi görünen kimi saldırıları da bu maksada uygun adımlar olarak anlamak gerekir. Hükümetin bir yandan «demokratik açılım»dan bahsedip bir yandan bu söyleme aykırı gibi görünen sert saldırılara girişmesi bir tutarsızlık değildir. Bu politikalar devletin kuruluş ilkelerini tartışma konusu ederken bu sürecin istismar edilmesine imkan vermemek için alınan tedbirlerdir. Aynı zamanda da emekçiler ve ezilenler cephesinde bir şaşkınlık ve giderecek bir bölünme yaratarak bu süreci istismar edebilecek güçleri tecrit etmeyi ve etkisizleştirimeyi hedefleyen bir planın parçasıdır.

Bilhassa Kürtlerin ve genel olarak demokrasi güçlerinin sersemletilmesini sağlamak bu planların bir gereğidir ve aynı zamanda da beklenmesi gereken bir sonucudur. Bu bakımdan asıl inisiyatif devletin elinde olduğu müddetçe bu gel gitli planın mahiyetini algılayıp bu planı bozmaya çalışmak beyhudedir. Aksine böyleisi arayışların devletin belirlediği bir kulvarda akmakla sonuçlanmaktan kurtulması mümkün değildir.

Nitekim halihazırda solda genel olarak bir şaşkınlık halinin olduğu sır değildir. Böyle bir şaşkınlık halinin olması da şartırcı olmamalıdır. Zira bu güne kadar «inkar ve imha» politikalarına göre vaziyet almaya alışmış olanların şimdi deyim yerinde ise «kabul ve tasfiye» anlamına gelen bir saldırı karşısında vaziyet almaları pek kolay değildir. Bu nedenle «demokratik açılım» saldırılarına karşılık verebilmek için bu düzenlemelerin gerçek mahiyetini ve TC'nin yapısı ile ilişkilerinin kavranması ve bilhassa devrimci hareket bünyesinde anlaşılmasının sağlanması önemli bir ödevidir.

Bunun için önce «demokratik açılım» planının gerçekten devletin temellerine yönelik bir anlamı olduğunu kavramanın yanısıra ve bilhassa bu düzenlemelerin hangi esaslara asla dokunmadan ilerleyeceğinden emin olmak gerektiği açıktır. Ancak bu takdirde ve böyle bir bilinçle bu süreci istismar etmeye müsait bir perspektif oluşturulabilir. Bunun için de evvela cumhuriyetin kuruluşu hakkındaki efsane ve yanılsamalardan kurtulmak ve bu kuruluş sürecinin gerçek mahiyetini kavramak elzemdir. Bununla birlikte, «demokratik açılım» uygulamalarının genel olarak solda yarattığı sorunların nasihatle veya alışı alışı el yordamıyla giderileceğini sanmak doğru olmaz.

Açıkır ki sorun bir bilinçlenme sorunu değil, siyaset sorunudur. Sadece doğru bir kavrayışa sahip olmakla siyasal süreçler üzerinde etkili olmayı hayal etmek bölnlüktür. Bu bakımdan ortada somut bir siyasal güç olmaksızın «demokratik açılım» sürecini istismar etmekten söz etmek siyasal mücadeledeyi bir fikir jimnastiğine taktik tutum alma hünerinde de kurnazlık icat etme becerisine indirgemek olur.

Eğer bugün «demokratik açılım» sürecinin istismar edilmesi mümkün ise, bunun nedeni bir yandan bu düzenlemelerin gerçekten devletin temellerini kurcalamak zorunda olmasından; bir yandan bunun için hükümetin kitleleri yedekleme mecburiyeti içinde olmasından; ve hepsinden önemlisi de bu süreci istismar edebilecek bir siyasal gücün halihazırda emekçilerin ve ezilenlerin bağrında mevcut olmasından ileri gelmektedir.

Nitekim bu sürecin ne yönde nasıl istismar edilebileceğine dair pek çok belirti 2007 seçimlerinden beri defalarca kendini göstermiştir. Gerek hükümet gerekse de muhalefeti bunlardan ürkmektedir. Bu nedenle «demokratik açılım» sürecinin onların korktuklarını başlarına getirecek olan asıl demokratik açılım bu sürecin somut derslerini geçmişin dersleri ışığında derleyerek ezilenler ve emekçiler için demokrasi mücadelesinin yükseltilmesi olacaktır.

Böyle bir mücadelenin bu sürecin sonunda muzaffer olmaması kuvvetle muhtemeldir. Ama bu mücadelenin içinden asıl zaferin yolunu açacak çok değerli dersler çıkacaktır. O nedenle Hükümetin gerici saldırılarına kılıf ettiği «demokratik açılım» sürecini kalıcı mütaziler ve kazanımlar elde etmek üzere istismar etmek bugünün ödevi, gelecek zaferlerin de önemli bir koşulu olacaktır.

Köz'ün Sözü Ya Ezilenlerin Birleşik Mücadelesi Ya Tasfiye

İçinden geçtiğimiz dönemdeki en önemli gelişme hiç kuşkusuz DTP'nin Anayasa Mahkemesi tarafından kapatılması oldu. Kapatma ve onunla birlikte getirilen siyaset yasakları DTP'ye yönelik saldırıların bir parçası ise, 2009 içerisindeki dört operasyonla gerçekleştirilen gözaltı ve tutuklamalar da aynı saldırının diğer parçasıdır.

Bir anlamda DTP'ye yönelik saldırıyı HEP'e, DEP'e, HADEP'e, DEHAP'a yapılan saldırılarla bir tutmak mümkündür. Bu anlamda devletin PKK ile ilişkilendirdiği partilere saldırısı da hiç kuşkusuz olağandır. Ancak bugün üzerinde durulması gereken, bu saldırının olağan değil özgün yanısıdır. Söz konusu özgünlük kavranmadan düzenin saldırısını ezilenlerin önünü açacak şekilde göğüslemek mümkün olmayacaktır.

DTP kendisinden önce kurulmuş partilerden farklıdır.

DTP 12 Eylül Anayasası'nın önüne diktiği baraj duvarını 22 Temmuz seçimlerinde bağımsız Bin Umud Adayları kampanyasıyla aşmayı bildi. Yıllar sonra ilk kez ezilenlerin vekillerini meclise soktu. Seçimlerden sonra mecliste grup oluşturan DTP'liler mazbatalarını ve meclis kürsüsünü etkin bir biçimde kullanarak burjuva siyasetinde oyunbozan bir etken oldular. Emekçilerin ve ezilenlerin hareketlerine toparlayıcı katkılarda bulundular. Tüm bu müdahalelerin bir sonucu olarak DTP yerel seçimlerden güçlenerek çıktı; özellikle Kürdistan'da AKP'ye ödünç verilen oylan da geri alarak onu gerilettili.

Tam da bu nedenlerden ötürü yerel seçimlerin peşi sıra DTP'ye yönelik saldırılar kademe kademe başladıldı. Anayasa Mahkemesi'nde iki yıldır bekletilen dava da bu saldırı planının bir parçası olarak gündeme alındı; tez elden karara bağlandı.

DTP'ye yönelik saldırıların birinci ve asıl özgün yönü DTP'nin yerel yönetimlerde ve burjuva demokrasisinin barajlarla korunmuş alanı olan parlamentoda gösterdiği faaliyet, bu faaliyeti halk kitlelerinin örgütlenmesi için kullanım biçimidir elbette. Ancak bu saldırıların "Demokratik Açılım" sürecinde gerçekleşmesi ne bir ayrıntı, ne de tesadüftür. Söz konusu saldırıları, burjuvazinin açmazlarından da faydalanarak püskürtmenin yolu, saldırılarla açılım süreci arasındaki ilişkiyi doğru kurmaktan geçer.

Saldırısı Açılım Olmaz

DTP'ye yönelik saldırıların tam da AKP'nin meclisin iradesini üstün kılma, toplumun tüm kesimleriyle barışma reklamlarıyla yürüttüğü "Demokratik Açılım" sürecinin içinde gerçekleşmesi liberal kesimlerin AKP'nin bindiği dalı kestiğini iddia etmesine yol açtı. AKP'ye bu yolda gidersen "Açılım sürecinin altına sen kalırsın" uyarısını yapanların sayısı çoğaldı. Açılımın yerini -kapanım-ın aldığı söylemek moda oldu.

Halbuki tersini söylemek daha doğru olur. AKP'nin bindiği dalda daha güvenli bir şekilde oturabilmesi için DTP'nin üzerine yürütmesi, DTP'lilerin siyaset yapabildiği zemini daraltması gerekmektedir. Bu bakımdan halihazırdaki saldırılar açılım sürecinin olmazsa olmaz bir parçasıdır. Saldırılarla birlikte açılımın bittiğini savunmak için, söz konusu açılımın hakikaten işçiler, Kürtler, Aleviler yahut Ermenilerin hayrı için yapıldığını sanmak, yahut AKP'nin burjuva demokratik devrimini tamamlamak gibi yüce bir görevi olduğunu vehmetmek gerekir.

Demokratik açılım ve onun ana bileşenini oluşturan Kürt açılımı, Türkiye'deki ezilenlerin ifade ve örgütlenme özgürlükleri artsın, Kürtler ferahlasın diye yapılmıyor. Washington'daki mutfakta pişirilmiş açılım planı, esas olarak Orta Doğu'yu Amerika için dikensiz gül bahçesine çevirmeyi hedefliyor. Bölgede diğer emperyalist rakiplerine şimdilik boyun eğdiren Amerika'nın planının hayata geçmesi içinse Türkiye Cumhuriyeti'nin bölgedeki Kürtlerle kavgalı olmasını engelleyecek asgari düzenlemelerin yapılması gerekiyor. Bunun için atılacak asgari adımlar arasında PKK'nin silahsızlandırılması olduğu kadar Kürtlerin inkârından vazgeçilmesi ve Kürt kimliğinin inkârı anlamına gelen baskıların an azından resmiyette kaldırılması olacaktır.

Bu asgari adımlar bile Cumhuriyet'in kuruluşundan bu yana dayandığı ideolojik payandalardan ve kimi temel kurumların sarsılmasını peşinden getirmektedir. Zira söz konusu olan sadece ideolojik düzlemde kalacak bir sarsıntı olmayacaktır. Çünkü söz konusu değişikliğin gerçekleşmesi için sivil yahut üniformalı bürokrasinin rejim içindeki ağırlığının azaltılması, devlet aygıtları içindeki Kemalist yoğunlaşmanın seyreltilmesi gereklidir. Başka bir deyişle 27 Mayıs darbesiyle kurulmuş 12 Eylül darbesiyle pekiştirilmiş devlet kurumlarının hakim sınıf bünyesindeki ve

emperyalistler arasındaki yeni güç dengelerine göre yeniden tasarlanıp yeniden kurulması zorunludur. Ne var ki, devlet içerisinde ayrıcalıklı bir pozisyon edinmiş bir zümreyi elinden ayrıcalıklarından mahrum etmeye yönelik her girişim rejim içi çatışmaları ve kilitlenmeleri sıklaştırma riskini taşımaktadır.

Demek ki bu düzenlemeler rejimi hem meşruyet krizine sürükleyebilecek hem de felç edebilecek bir dinamik taşımaktadır. Güçler dengesi ABD ve hizmetkârı AKP'den yana olsa da, ortada kırılğan bir durum vardır.

Bu hassas koşullar altında AKP'nin elbette DTP'ye tahammülü olmayacaktır. Milyonlarla ifade edilen dinamik bir ezilen kitlesinin desteğine sahip, parlamentoda grup kurmuş bir DTP, AKP'nin uygulamaya soyunduğu planı üç farklı açıdan tehdit etmektedir.

Herşeyden önce AKP'nin Kürtleri ilgilendiren reformları devletin Kürtler nezdinde Cumhuriyet'in kuruluşundan beri sağlamadığı meşruyeti kurmasını, bugünlerde pek sık kullanılan bir ifade ile söylesek, Kürtlerin devletle barıştırılmasını hedeflemektedir. Reformlar ihsan ederek gücüne güç katma peşinde olan AKP tam da bu noktada karşısında DTP'yi bulmaktadır. Zira DTP'nin kendisi de Kürtlere dair yapılan her türlü olumlu düzenlemenin asıl olarak kendisinin yahut PKK'nin mücadelesi sonucunda gerçekleştiği savını temsil etmekte, bu tutumuyla AKP'yi zoraki tavizler veren bir konuma düşürmektedir. Bu sıkıntının sembolik bir sıkıntı olmadığı Öcalan'ın yaz ortalarında kaleme aldığı notlara konan sansürden bellidir. AKP kendi planının Kürtlere yönelik kısmını Kürtlerin mücadelelerinden tamamen bağımsız olarak tasarlandığını yutturmaktan istemektedir.

İkincisi DTP özellikle de meclis kanalını, hiçbir burjuva partisinin kullanmadığı şekilde kullanarak, AKP'nin Kürt açılımı konusundaki ikiyezülülüğünü ve yalpalayışını sergileyen ve sergileme kapasitesine sahip tek partidir. Kürtçe TV propagandası yapılırken Ahmet Türk'ün meclisteki konuşması sansürlenmektedir. AKP milli egemenliğin üstünlüğünden söz ederken, askerlerle "bayramlaşmaya" giden Hasip Kaplan kışlaya alınmamaktadır. AKP Dersim'e ismini geri verip prim toplama çalışırken, DTP'liler Diyarbakır'a Amed, Urfa'ya Riha, Batman'a Elih demesi için basturarak AKP'yi teşhir etmektedir. Üstelik bu teşhir çoğu zaman meclis sınırlarının dışına çıkmakta, sokakla bağıni da kurmaktadır.

Üçüncüsü, AKP ve Kemalistler arasında kozların önümüzdeki iki sene içinde tekrardan paylaşılacak olmasıyla ilgilidir. Genel seçimler, cumhurbaşkanlığı seçimleri bu dönemde gerçekleşecek, muhtemel bir Anayasa değişikliği bu seçimlerden sonra gündeme sokulacaktır. Anayasa değişikliği konusunda 2007 sonbaharındaki fiyaskoyu tekrar yaşamaması için AKP'nin bu sefer her iki seçimi de kazasız belasız atlatması gereklidir. Böyle bir durumda ancak Kürdistan'da DTP'den yerel seçimlerdeki kadar büyük bir darbe yemediği durumda mümkündür. O yüzden önümüzdeki iki yıl boyunca AKP'nin Kürdistan'da bir rakibe tahammülü yoktur.

DTP'ye yönelik saldırılar tüm bu nedenlerden ötürü açılım sürecinin bir parçasıdır. DTP Dimyat'a pirince giden AKP'yi elindeki bulgurdan edebilecek kapasitededir. O yüzden de bertaraf edilmek istenmektedir. Zira AKP bütün bu düzenlemeleri tamamen ve bizzat kendisi yapıyor gibi görünmek istemektedir.

Mutabakatın Altında Rekabet Var

DTP'nin kapatılması hiç kuşkusuz hâkim sınıfın farklı ve bir birine rakip kesimlerinin tartışmasız mutabık oldukları bir konudur. Oybirliği ile alınan kapatma kararı da bunun simgesel bir göstergesidir.

Ancak bu mutabakat taraflar arasındaki rekabetin, çatışmanın ortadan kalktığını göstermez. Bilakis beri yandan taraflardan biri mutabakatın bozulmasını engellemek, diğeri ise mutabakatı mecur kılan koşulları ortadan kaldırmak için birbirlerini daha fazla sıkıştırma gayreti içinde birbirleriyle dalaşlarını sürdürmektedirler.

Nitekim söz konusu mutabakata karşın AKP Arınc'a suikast girişimini bahane ederek kemalistlerin üzerine daha da fazla yürüyebilmektedir. Başka zaman örtbas edilecek bir takım gelişmeler bu sefer bilincli bir şekilde gündemde tutuluyor, silahlı kuvvetler karargahına, Özel Harp Dairesi'nin arşivlerine baskın yapmanın vesilesi olarak kullanılabilir.

DTP'nin kapatılması vb. bir takım konularda bir mutabakat olması kemalistlerin havlu attığı anlamına da gelmez. Bilakis kapatma davası karşısındaki

tutumları tam da böyle bir sıkıştırma gayretinin kanıtlarından biridir. Nitekim Kemalistler mahkeme kararına AKP'den farklı bir kaygıyla destek verdiler. AKP kendine seçimlerde rakip olacak, demokratik açılımda ipliğini pazara çıkaracak bir rakipten kurtulmak isterken, Kemalistler esas olarak AKP'nin "terör konusundaki zaaflarını" eleştirip, AKP'nin DTP'nin üstüne yeterince gidemeyeceğini göstermeye çalıştılar. Bu yüzden de CHP kapatma sürecinde kraldan çok kralcı davrandı.

Doğrusu kapatma kararının ardından solun geniş bir kesimi de esas olarak burjuva partileri arasındaki mutabakata işaret etmektedirler. Oysa nasıl DTP kendisinden önce kurulmuş partilerden farklılıklar gösteriyor ve bu farklılıkları özgün bir durum yaratıyorsa aynı şekilde hakim sınıfa bakıldığında görülmesi gereken varılan mutabakattan çok, alttan alta süren rekabettir. Zira içinden geçtiğimiz durumun özgünlüğü ve burjuvazinin tüm kesimlerinin açmazları bu rekabette yansımaktadır.

Düzen Partilerinin Paradoksu: İmha ve Kilitlenme

Öte yandan DTP'nin kapatılması hem AKP'nin hem kemalistlerin destek verdiği, vermek zorunda olduğu bir karar olsa da bu karar paradoksal bir biçimde her iki kesimi de sıkıştırmaktadır. Zira Kemalistler AKP'yi DTP'nin üstüne gitmeye zorlamakta, bu vesileyle AKP'nin ikircikli tutumunu teşhir etmeyi ummaktadırlar ama aynı zamanda özellikle Kürdistan'da AKP'yi DTP'nin dışında bir güçle geriletmenin mümkün olmadığını da bilincindedirler. Zira DTP'nin tümünden siyaset sahnesinden silinmesi halinde AKP meclise daha güçlü bir şekilde girecek, üstelik DTP'yi silme başansı AKP hanesine yazılacaktır.

Buna karşılık AKP DTP'yi meclisten atarak güçleneceğinin, açılımı kazasız belasız sürdürmek için DTP'ye yönelik saldırılara onay vermek zorunda olduğunun farkındadır. Ama bu saldırılarla birlikte bölgede destek kaybettiğinin de farkındadır. Bu saldırıları açıktan uygulayabilecek bir durumu da yoktur. Zira her ne kadar açılımla saldırılar birbirini tamamlasa da günlük siyasi mücadelede ikisini eş zamanlı olarak savunmaya imkân yoktur.

Bu açmazlar 22 Temmuz seçimlerinin öncesinden beri sürmekte olsa da bugün DTP'nin kapatılmasının ardından yaşanan sine-i millet krizinde iyice ayyuka çıkmıştır. Burjuva partilerinin hepsi DTP'den kurtulmak istiyor ama hiçbirini bir ara seçimi, araseçimde yaşanacak muhtemel bir yenilgiyi ve sonrasında gelecek bir erken seçimi göze alamıyor. Bu bakımdan DTP'nin kapatılma kararına destek verenlerin hiçbirisi DTP'lilerin 1994'teki gibi meclisten çıkarılmasına onay verecek durumda değiller. Düzen partilerinin DTP'nin sine-i millet hamlesini karşısında ürkmemesinin nedeni de bundan başka bir şey değil.

Kapatma kararından önce başlayıp bugüne dek uzanan ifade verme krizi, tüm düzen güçlerinin DTP karşısındaki açmazını bir kez daha sergilemektedir. DTP'li vekillerden Sebahat Tuncel, Aysel Tuğluk, Emine Ayna ve Selahattin Demirtaş hakkında ifade vermeye zorla getirme kararları vardı. Ama yumurtanın kapağı her dayanışında bu karar bulunan bir "formülle" boşa çıkarılmaktadır. Formülü bulansa DTP'liler değil, başta Orhan Doğan'ın ite kaka polis arabasına bindiren Emniyet Teşkilatı olmak üzere düzenin has hizmetkarlarıdır.

Kısacası DTP'nin kapatılma kararının ardından her an siyasi bir krize gebe, her an kilitlenmeye müsait bir parlamento ortaya çıkmıştır. Kapatılma süreci düzen güçlerine soğuk terler döktürürken siyasal olarak DTP'nin elini güçlendirmiş, önündeki olanakları arttırmıştır.

O halde karşı karşıya kalınan siyasi manzarayı şu şekilde özetlemek mümkündür: Amerika'nın Orta Doğu'daki hesapları AKP'yi Türkiye Cumhuriyeti'nin kimi ideolojik payandalardan ve rejim içi dengelerini sarsan adımlar atmaya zorlamaktadır. Bu adımları atarken AKP'nin önünde gördüğü en önemli engel ezilenleri bünyesinde örgütleyip harekete geçiren DTP'dir. Sürecin kırılğanlığı bir yandan AKP'yi DTP'ye saldırmaya zorlarsa da diğer yandan da bu saldırıyı doğrudan gerçekleştirmesine engel olmaktadır. Benzer şekilde AKP'nin rakipleri de DTP'nin üzerine AKP'den daha kararlı bir şekilde yürüyecek güce ve niyete sahip değildir. Dolayısıyla DTP'ye yönelik her saldırı kampanyası bir yandan bu partinin karşı karşıya bulunduğu tasfiye tehditlerini büyütürken, paradoksal bir biçimde düzen partilerinin elini kolunu bağlamakta, DTP'nin elini güçlendirmektedir.

Ancak ne düzen partilerinin içinde buldukları açmaz ne de DTP için giderek daha elverişli hale gelen koşullar kendi başına siyasi bir zaferi teminat adına alabilir. Siyasi zaferi bir yana bırakalım bu

durum kendi başına emekçilerin ve ezilenlerin hareketinde bir toparlanmanın sağlanmasına bile yetmez. İkircikli saldırıların ezilenlerin hareketinin önündeki fırsatları büyüttüğü ne kadar doğrusa ikircikli tutumları nedeniyle kaçırılan fırsatların daha kapsamlı saldırıların yolunu döşeyeceği de o kadar doğrudur.

Nitekim, meclisten çekilme manevrasıyla güç kazanan DTP'lilerin üzerine bu sefer öncekinden kapsamlı bir saldırıyla yürünmüştür. Tuncel'i, Ayna'yı zorla mahkemeye götürmeyenler bu sefer belediye başkanlarının ve diğer DTP'lileri gözaltı ve tutuklamalarla etkisizleştirmeye ve yıldırıma çalışıyorlar. Önümüzdeki dönemde bu saldırıların daha kapsamlı bir şekilde süreceğinden kimsenin kuşkusu olmasın.

Sol akımlar DTP'yi sahiplenemedi

Sözü edilen açmaz ve fırsatların değerlendirilmesi esas olarak sol akımların bu saldırılar sırasında DTP'lilerle ve onların yeni partisi BDP ile birlikte saf tutmasına, saf tutmakla kalmayıp demokratik hak ve özgürlükler için ortak bir mücadele vermesine bağlıdır.

Ne yazık ki solun geride bıraktığımız iki senede bu görevi hakkıyla yerine getirdiğini söylemek mümkün değil. DTP'nin kapatılması iki yıldır gündemde olmasına karşın, sol akımlar bu saldırının özgünlüğünü kavramamış, saldırıları "Devlet zaten DTP öncesindeki partilere de saldıyordu. Partilerin biri kapanır diğeri kurulur" geneliğinde ve hafifliğinde ele almıştır. DTP'nin kapatılmasının ardından DTP'ye bilindik genel doğruları tekrarlayarak akıl fikir ihsan etmeye koyulan bir dizi akımı ise hiç saymıyoruz.

Kapatma saldırısı solun gündemine Hrnt Dink suikasti yahut Onur Öymen'in Alevilere yönelik hakareti kadar bile gündeme girmemiştir. DTP'ye yönelik saldırılar bir kınama mesajı yahut haberiyle, kapatmayı protesto eylemlerine sembolik bir iki katılımla ve birkaç destek ziyaretiyle sınırlı kalmıştır. Öyle ki, diğer eylemlerden belli olduğu üzere sol içerisindeki en kitlesel kesimlerden biri sayılamayacağı belli olan KÖZ bu süreçte DTP'nin kapatılmasına karşı en görünür ve kitlesel faaliyeti sürdürmüştür. Bu manzara kuşkusuz KÖZ'ün marifetini değil diğer akımların bu konuyu önemsemeyişini gösterir.

DTP'nin verili siyasi tablo içindeki öneminin kavranmamasının göstergelerini 22 Temmuz seçimlerinden beri gözlemek mümkündür.

2007 genel seçimlerde Bin Umud Adayları'nı destekleyen ortak bir kampanya oluşturmak gerekirken, sol çevreler adayları kimi ideolojik kistaslara göre desteklemiş yahut desteklememiştir. Bu durum İstanbul ikinci bölgede ifrata vardırılmış ve bir vekilin daha meclise gitmesi grupçu sektör yaklaşımlar nedeniyle engellenmiştir. Genel seçimlerdeki işbirliğinin zayıflığı, 22 Temmuz sonrasında daha güçlü bir dalga oluşmasını da engellemiştir. 2009 yerel seçimlerinde ise benzer bir tutumu takınanların sayısı artmıştır. DTP'nin kendisini dayatmasından şikâyet edenler seçim ittifakının gereklerine uygun hareket etmeyince emekçilerin ve ezilenlerin Kürdistan dışındaki bölgelerde de AKP'yi geriletmesi mümkün olmamıştır.

"Hepimiz DTP'liyiz"... Solun geniş kesimleri, hatta DTP'ye en yakın duran kesimler bile bu şiarın arkasında durmakta zorlandı. Şimdi ise DTP kapandığı için siyasi olmaktan çok sembolik bir anlamı olan bu slogan daha yaygın bir kesim tarafından atılıyor. Oysa bugün bu sloganın asıl çatı partisi tartışmaları sırasında atmak ve o süreçte bu sloganın gereklerine uygun hareket etmek gerekmez miydi? O dönem çatı partisi tartışmalarıyla zaman ve enerji tüketen kesimlerinin hiçbirisi, eğer birleşecek bir çatı araniyorsa, birleşecek çatının DTP'den başkası olmadığını görememiştir, görmek istememiştir.

"Hepimiz DTP'liyiz" şiarının sembolikten öte bir anlamı olması, tüm sol güçleri BDP çatısında birleşmeye yönelik çağrılarını dünkü çatı partisi tartışmalarının ötesine geçmesi için sol akımlarının tümünün bu süreçteki pratiklerini özelleştirel bir süzgeçten geçirmesi gerektiriyor.

DTP sadece Kürtlere hitap ediyorsa bunun sorumlusu DTP'liler değil

Sol akımların DTP'ye yönelik bahaneci ve basiresiz yaklaşımının en önemli nedenlerinden biri DTP'yi yanlış bir şekilde bir Kürt partisi yahut Kürt hareketinin bir partisi olarak görmesi ve buna göre tutum almasıdır.

Oysa, her türlü sosyal ve siyasi analizi bir kenara bırakıp meseleyi sadece DTP'lilerin politik niyet ve tutumlarına bakmak, yani DTP'nin programını, başta vekiller olmak üzere tüm DTP'lilerin çalışmalarını izlemek, bile bu saptamanın yanlışlığını göstermeye

DTP Kapatılmaz İnisyatifi'nin Basın Açıklaması'na Katıldık

DTP'nin kapatılması talebinin Anayasa mahkemesinde görüşüleceği 08 Aralık günü DTP Kapatılmaz İnisyatifi tarafından Taksim Hill Otelde basın açıklaması gerçekleştirildi. Basın açıklamasına katılan platform bileşenleri arasında konuya duyarlı aydın ve sanatçıların yanı sıra bazı parti liderleri de bulunuyor. DTP Kapatılmaz İnisyatifi, DTP'nin kapatılması

kararını şu görüşlere dayanarak protesto ediyor. "Adalet, demokrasi ve barış için/ DTP kapatılmaz." "Siyasal demokrasinin sınırlarının kısıtlanması değil genişlemesi için, adalet duygusunun güçlenmesi ve yaygınlaşması için, Kürt sorununda demokratik barışçı umutlarının körelmemesi için Demokratik Toplum Partisi

Bahçelievler BDP'nin Açılışı'na Katıldık

Anayasa Mahkemesi'nin oy birliği ile 11 Aralık Tarihinde DTP'yi kapatmasının ardından, DTP'liler 2008 yılında kurulan BDP'ye geçmeye karar verdiler.

Bahçelievler İlçesinde de 20 Aralık tarihinde BDP'nin açılış yapılarak tabelasının asılacağını öğrendik. Açılış olmadan önce DTP' de süreçle ilgili bir panel gerçekleştirildi. Panel de DTP İl Yönetiminden gelen bir bayanla DTP İl Başkanı vardı. Panele başlanmadan önce bir dakikalık saygı duruşu gerçekleştirildi. Daha sonra yönetimden olan arkadaş, süreci değerlendiren bir konuşma yaptı. Konuşmasında AKP'nin Kürt Açılımı konusunda samimi olmadığını bunu da Abdullah Öcalan'a yaklaşımı ve DTP'nin kapatılmasıyla gösterdiklerini Kürtlerin DTP'nin kapatılması kararını tanımadıklarını, Kürt Halkının ancak

ve ancak öz güçleriyle haklarını kazanabileceklerini, AKP'nin Kürtlere bir hak vermeyeceğinin altını çizdi. DTP başkanı da aynı vurguları oldukça etkili bir şekilde tekrar dile getirdi. Panel'in arasında divandan aramızda dost kurumlar da bulunuyor bunlar Köz, Tekstil Sen, Mayısta Yaşam, Kulplular Derneği diye bir açıklama yaptı. Ardından Köz'ün aşağıdaki mesajını okudu.

"Merhaba Dostlar,

Öncelikle burada bulunan herkesi Köz adına selamlıyoruz. 29 Mart seçimlerinde ciddi bir başarı kazanan ve Kürt Sorunun demokratik ve onurlu bir barışla çözümü noktasında bir milim geri adım atmayan DTP'yi devlet 11 Aralık tarihinde kapattı.

AKP ve Devlet DTP'yi kapatarak Kürtlerin ve ezilenlerin mecliste ve demokratik alanda sesini

kapatılmamalıdır.

"DTP'yi kapatmayın! Vekillere dokunmayın!"

Basın açıklaması sırasında DTP'ye yönelik saldırılar kınandı ve özellikle olası kapatma kararının halk iradesini yok saymak anlamına geleceği vurgulandı. Bu kapatma saldırılarının ABD ziyareti ve hükümetin beyanlarıyla aynı döneme rast gelmesine de aynı zamanda dikkat çekildi. Türkiye'de yargının pek çok kararının da gösterdiği üzere bağımsızlığının tartışmalı olduğu ve böylesi önemli ve yığınları ilgilendiren konuların onbir adamın kararı ile hayata geçecek olması da ayrıca eleştiri konusu oldu.

Konuşmacıların bir kısmının sözlerine askerlere dönük saldırı ve molotoflu saldırıyı kınayarak başlamaları Diyarbakır'daki sirtına ve başına aldığı kurşunla ölen bağımsızlığının tartışmalı yapılan saldırı bunlarla özleştirme çabaları ezilenler ve devlete karşı aynı mesafe ve yaklaşımda bulduklarını gösterdi.

Basın açıklaması sonrasında DTP İstanbul İl Başkanlığı'na gidilerek verilen destek kendilerine iletildi. DTP il başkanları tarafından KÖZ'ün de içinde yer aldığı ziyaretçilere verdikleri desteğin moral verdiği ve her türlü saldırıya halktan ve dost çevrelerden aldıkları destekle cevap verecekleri; ayrıca kendilerinin zaten sine'i millette oldukları belirtildi.

Özgür Yaşam Derneği'nin Kongresi'ne Katıldık

22 Kasım günü 1 Mayıs Mahallesi'nde Özgür Yaşam Derneği'nin kongresi yapıldı. Biz de Komünistlerin birliğini savunanlar olarak kongreye katıldık. Kongreye DTP il başkanı Mustafa Avcı ve Ataşehir ilçesinde DTP'den temsilciler katıldılar. Kongrede barış anneleri adına iki anne konuşma yaptılar; yaptıkları konuşmada birlikteliğe vurgu yaptılar. Biz de Köz adına söz alıp ÖYDER gibi kurumların olmasının önemli olduğunu ve buralarda çalışmak gerektiğini ayrıca kurumlar arası iletişimin olması gerekli olduğunu vurguladık.

DTP il başkanı Mustafa Avcı'nın yaptığı konuşmada ise AKP'nin koposunun devam ettiğini, bunu boşa çıkarmak gerektiğini ve bunun için örgütlü durmanın, örgütlenmenin önemini vurgulayarak ÖYDER gibi kurumların önemli olduğunu buralarda çalışmak gerektiğini belirtti. Ayrıca 3 Ocakta barış elçilerinden temsilcilerinde katılacağı İstanbul'da bir miting örgütleyeceklerini söyledi.

1 Mayıs Mahalesinden Komünistler

Kadına Yönelik Şiddete Karşı Uluslararası Mücadele Günü

Kadına Yönelik Şiddete Karşı Uluslararası Mücadele günü dolayısıyla Demokratik Kadın Hareketi, Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu, Yeni Demokrat Kadın ve Komünist Köz İzmir'de 26 Kasım'da bir basın açıklaması gerçekleştirdi.

26 Kasım'da gerçekleşen basın açıklamasına çağrı yapmak için 24 Kasım günü Konak Kemeraltı girişinde masa açıldı. Açılan masa da devrimci tutsak kadınlara gönderilmek üzere ilgilene kişiler tarafından kartlar yazdırıldı. Masa etrafında ajitasyon konuşmaları yapılarak 1000 adet bildiri dağıtıldı. Eylemsellik sırasında çoğunlukla başörtülü kadınların bildiri alması dikkat çekiciydi. Masaya ilgi duyan bazı kadınları eşleri kollarından sürükleyerek uzaklaştırdı. Bildiri dağıtımı oldukça ilgiyle karşılandı.

KADIN OLMADAN DEVRİM OLMAZ

DEVİRİM OLMADAN KADIN KURTULAMAZ!

İzmir'den Komünistler

⇨ yeter. DTP'nin programı münhasıran bir Kürt partisinin programı değil, Kürtlerin esaretini Türkiye'nin demokratikleşmesinin önünde temel engel gören her akımın benimseyebileceği bir programdır. Üstelik programdaki bu saptamanın yanlış bir yanı da yoktur. Doğrusu Türkiye'de adına layık her sol partinin, emekçilerden ve ezilenlerden yana her akımın asgari taleplerinin başında bu taleplerin gelmesi icap eder zaten.

DTP sadece Kürtlerin sorunlarıyla ilgilenecek bir Kürt partisi olsaydı Ufuk Uras'ı meclise taşımaz, Ayşe Yeter'i, Rıdvan Turan'ı yerel seçimlerde kendi adayı olarak desteklemezdi. DTP sadece Kürtlerin sorunlarıyla ilgilenecek bir Kürt partisi olsaydı DTP'li vekiller Tuzla'daki, Davutpaşa'daki iş cinayetleri hakkında soru önermeleri vermez, 1 Mayıs'ın işçi bayramı olması konusundaki ilk yasa tasarınsını onlar hazırlamazlardı.

Ancak niyetlerin ve eylemlerin ötesine geçip DTP'nin temsil ettiği sosyal gerçekliğe bakıldığında, DTP'nin hareket ettirdiği kesimlerin sadece Kürdistanla sınırlı olmadığı da görülecektir. İstanbul, İzmir, Bursa, Mersin, Adana, Kocaeli'nde DTP'nin hareket geçirdiği kitle sayısı Kürdistan'dakine kıyaslanabilir boyuttadır. İstanbul Newroz'u kitlelesik bakımından Diyarbakır Newroz'undan geri kalmıyorsa eğer, bunun tek nedeni İstanbul'da Diyarbakır'dakinden daha fazla Kürt olması değildir elbette. Türkiye'nin batısındaki metropollerde DTP'nin harekete geçirdiği kesimlerin ezici çoğunluğunun Kürt olduğu doğrudur. Ancak bu kesimlerin işçi olduğu, üstelik işçi sınıfının en çok ezilen, en çok sömürülen, en politik ve en dinamik kesimlerini oluşturduğu da doğrudur. Bu nedenle de bu hareketlenmeyi yalnızca "Kürtlerin ulusal duyarlılığına" yormak emperyalizm çağında ezilen ulus dinamiğinin ne anlama geldiğini unuttuğumuz olmanın yanı sıra DTP'nin büyük kentlerdeki emekçi yığınları harekete geçirmesinin sınıf mücadelesi bakımından nasıl bir anlam taşıdığı da görmezden gelmek olur.

Karmaşık bir toplumsal dokuyu ele alırken, bu dokunun parçalarının kendilerini nasıl gördüğüne değil, bu kesimlerin hangi sınıfın parçası olduğuna bakmak öteden beri Marksistlerin alamet-i farikalarından birisi idi. Görünen o ki Türkiye solu marksizmin bu olmazsa olmaz koşulunu tersine çeviriyor. İstanbul'da, İzmir'de Newroz alanını dolduran

yüzbinlere bakıp onların emekçi yığınları olduğunu görüp onlarla ortak hareket etmenin yollarını aramak yerine, Newroz alanındaki işçilerin Kürt olduğunu öne çıkarıp onlardan ayrı durmanın bahanelerini üretiyor. Bu ise yalnızca sosyolojik bir yanılgı değildir. Bu bir yandan bir tür şovenizm belirtisi en fazla da yığınları harekete geçirme konusunda şu ya da bu kusurları nedeniyle başarılı olamayan kimi akımların bir tür haset duyusunun ifadesidir. En azından bu durumu en iyi ifade ile Kürt hareketinin kuyruğunda sürüklenmeyi kendine yediremeyen Türkiyeli kimi devrimcilerin bu kitlesele dinamizminin ardında ulusal sorun etkeninin yattığını öne çıkararak bir nevi avunu arayışı olarak yorumlamak gerekir.

Öyleyse sahip olduğu tüm Türkiyelileşme iddialarına ve girişimlerine karşın DTP'nin emekçilerin ve ezilenlerin Kürt olmayan parçalarını kucaklayamamasının kabahatini de DTP'de ve onun Kürt sorununu en önemli gündem olarak önde tutmasında aramamak gerekir. Kabahat DTP'nin harekete geçirdiği yüzbinlerce işçiye gözlerini kapayan, (DTP olsa da olmasa da) işçi sınıfının bu kesimlerinden uzak durma eğiliminde olan sol akımlardadır.

Dahası, DTP'nin on binleri sokağa dökemediğini gösterdiği bir dönemde yaşadığımız coğrafyada yaprak kımıldamıyor değildir zaten. Bilakis tüm toplumsal katmanların hareketlendiği bir dönemden geçiyoruz. Miting üzerine miting düzenleyen Aleviler AKP'yle barışmışlar, CHP'den kopmanın eşğine gelmişlerdir. Kamu çalışanları bir günlük genel grev ilan etmiş, öteden beri AKP yanlısı bilinen Tekel İşçileri AKP genel merkezi önünde direnişe geçmişlerdir. Üstelik tüm bunlar aynı iki ay içinde gerçekleşmiştir. Ancak tüm bu hareketler parçalı halindedir ve her şeyden önemlisi Türkiye'de bünyesinde en fazla işçiye barındıran örgüt olan BDP'nin toparlayıcı etkisinden uzak, hatta BDP'ye mesafeli halindedir.

Manzara böyleyken yapılması gereken BDP'ye Kürt meselesini öne çıkarmaktan vazgeçmesini telkin etmek değil, Alevilere, Tekel İşçilerine, Kamu çalışanlarına BDP'nin önemini, BDP'ye yönelik saldırıların aynı zamanda işçi sınıfının ve ezilenlerin örgütlenme mücadelesine yapılmış saldırılar olduğunu anlatmak ve madem ki DTP yahut şimdi BDP bu kesimlerle ilgilenmiyor o kesimlerin tıpkı Newroz'da alanları

kesmek, bu mevzileri elinden almak istemiştir. Fakat buna ciddi bir direnişle karşılık verilmiştir ve görüldüğü gibi mücadeleyi BDP çatısı altında sürdürme kararı verilmiştir.

Önümüzdeki süreçte hem BDP ve Kürtlere yönelik ırkçı şoven saldırılar püskürtmek, hem de kazanımlarımızı daha da büyütme için Kürtlerin, Alevilerin, Sol Sosyalist güçlerin yani tüm ezilenlerin görevi yan yana omuz omuza olmaktır.

Ezilenlerle Saf Tut Şovenizme Kapılma! Kurtuluş Yok Tek Başına Ya Hep Beraber Ya Hiç Birimiziz!"

Mesaj okunduktan sonra panel bitirilerek sokağa inildi. Halaylarla yeni partinin açılışı kutlandı. Etkinliğe 300'ü aşkın kişi katıldı.

Yenibosna'dan Komünistler

dolduran emekçiler gibi seferber olmasına önderlik etmenin yollarını aramak tazıdır. Eğer Türkiyeli devrimci akımların buna takati olmadığı kanatine varılacaksa, o takdirde de bu kesimlerin de emekçilerin ve ezilenlerin önemli bir kesimi gibi BDP'nin saflarında yahut onun harekete geçirdiği kitlelerin etrafında toparlanmasının yolları aranmalıdır.

Eski Görevler Şimdi Daha Acil

Önümüzdeki dönemde, özellikle de Mart-Mayıs süreci yaklaşırken, ezilenlerin birleşik bir savunma hattıyla göğüslemek için bu hattın hangi halkayı kavrayarak, hangi odayın etrafında toplanarak şekilleneceğini, hangi mücadele yöntemiyi güç kazanacağını açık seçik bir şekilde ifade etmek gerekir.

Önümüzdeki dönemde ezilenlerin birliğini sağlamak için kavranması gereken acil halka hiç şüphesiz dün DTP'lilere, bugün de BDP'lilere yapılan saldırılar öne çıkarmak, bu konuyu işleyerek bir mücadele hattı örmek olmalıdır. Son iki yılda, özellikle KÖZ'ün arkasında duran komünistler tarafından yükseltelen, "DTP'yi kapattırma vekiline sahip çık!" şiarı güncelliğinden bir şey yitirmiş değildir. Bilakis BDP'liler bugün aynı saldırılara daha kapsamlı bir şekilde maruz kalmaktadır.

Vekillere sahip çıkma görevi de eskimemiştir. Hele hele DTP'li vekillerden Ahmet Türk ve Aysel Tuğluk'a konmuş siyaset yasağı konmuşken. Hele DTP'li vekillerin ifadesini polis zoruyla alma karar alınmışken.

Dün olduğu gibi bugün de DTP'lilere ve BDP'lilere uygulananan siyasi yasaklara ve baskılara karşı çıkmak, sadece demokrat olmanın turnusu kağıdı değil aynı zamanda demokrasi mücadelesinin birleştirici paydasıdır. O halde önümüzdeki dönemin şiarı "Siyasi yasaklara, gözaltılara, tutuklamalara karşı BDP'yi savun vekillerine sahip çık!" olmalıdır.

Bu mücadelenin odak noktasında hiç kuşkusuz BDP yer almalıdır. Geçtiğimiz dönemde seçimlerde takılan hatalı yaklaşımlardan uzak durulmalı, sol akımlar BDP'nin emek ekseni olmadığı, sadece Kürtlere seslendirilip, dayatmacı olmadığı türünden bahaneleriyle ortak bir savunma hattı örmekten kaçınmamalıdır. Zira emekçilere seslenemeyen BDP değil, Alevileri, kamu çalışanlarını, TEKEL işçilerini BDP ile ortak bir hatta buluşturamayan sol akımlardır. Dayatmacılığa

gelince, yerel seçimlerin ardından vurguladığımız üzere DTP'nin hatası dayatmacı olmak değil olmamak, işi yokuşa sürmeye niyetli olanların karşısına net bir eylem planıyla çıkmamaktır. Bugün de aynı durum geçerlidir. BDP önümüzdeki dönemde ortak bir mücadele hattının örülmesi için daha net eylem planlarıyla gelmeli, daha fazla sorumluluk almalıdır. Soldaki hiçbir akım bu yola taş koymamalıdır.

Önümüzdeki dönemde BDP'ler üzerindeki baskı daha fazla yoğunlaşırken aynı zamanda meclis siyasi kilitlenmelere, krizlere daha açık hale gelecektir. Sine-i millet tartışmalarıyla gündeme gelen taktik tutum bu krizleri daha da büyütmenin, meclisin gerçek yüzünü emekçilere teşhir etmenin bir aracı haline gelmiştir. Ancak bu taktik tutumun daha etkili bir silah haline gelmesi için vekillerin halk toplantıları aracılığıyla emekçilerle bağ kurulmasına devam edilmeli, bu araç aynı zamanda hali hazırda DTP'li olmayan kesimlerle ilişkilenecek bir aracı olarak da kullanılmalıdır.

Amerikan'ın açılımını uygulayan AKP emekçilerin önüne tercihleri çoktan koydu: Ya fırsatlar değerlendirilecek, düzenin açmazları büyütülecek ya da emekçilere ve ezilenlere yönelik saldırılar şiddetlenecek. Başka bir deyişle ya ezilenlerin birleşik mücadelesi boyutlanarak yükseltilecek, ya tasfiye yönündeki baskılara teslim olunacaktır.

KÖZ'ün arkasında duranlar tercihlerinin ne olduğunu çoktan ortaya koydular. Komünistler, 2007 seçimlerinde beri DTP'ye ve vekillere sahip çıkmak, odayında DTP'nin yer aldığı bir savunma hattı için her türlü eylemli girişimi desteklemek, vekilleri emekçilerin ve ezilenlerin örgütlenmesi, ortak bir paydada buluşması için bir kaldıraç olarak kullanmak için mücadeleyi verenlerin gücünü içinde ortak eylemlerin önünü açmasına ve emekçi ve ezilen yığınların seferber edilmesine öncülük yapmasına bağlı.

KÖZ'ün arkasında duran komünistler 2010 yılına bu ödevler doğrultusunda sorumluluklarının bilincinde olarak giriyorlar. Önümüzdeki süreçte bu sorumluluğun daha geniş kesimlere paylaşılması ve bu bilincin daha da yaygınlaşması için mücadele edeceğiz.

DTP'Yİ KAPATSALAR DA EZİLENLERİN ÖRGÜTLENMESİNİ DURDURAMAYACAKLAR

22 Temmuz 2007 Genel Seçimleri, 2007-2008-2009 Newrozları, DTP'li vekillerin meclisteki tutumları ve DTP'nin genel yönelimi, DTP'nin emekçilerin ezilenlerin en geniş kesimleri ile buluşan kitlesel bir sol parti olduğunun kanıtıdır. Düzen güçlerinin bu tabloya tahammülsüzlüğü ise başından itibaren besbelliydi.

22 Temmuz seçimleri ile parlamentoya girmiş olan vekiller Alevilerin, tersane işçilerinin, kot taşıma işçilerinin, ulaşım ve su zamları mağdurlarının, kadınların, grevcilerin, direnişçilerin ve daha birçok emekçi ve ezilenin sorun ve taleplerini meclise taşıdılar.

Köz, ezilenlerin en geniş kesimleri ile buluşan DTP'yi kitlesel bir sol parti olarak adres gösterdi. DTP'ye ve vekillere dönük saldırılar karşısında solun en geniş kesimlerini sorumluluk almaya çağırdı. Emekçilerin, ezilenlerin en geniş kesimlerinin DTP'nin etrafında birleşmeye ve saldırılar karşısında elbirliğiyle savunmayı örgütlemeye çağırdı.

Köz, DTP kapatma davası açıldığından itibaren, "DTP'yi Kapattırma! Vekiline Sahip Çık!" şiarını mahallelere, atölyelere, meydanlara taşıdı. Kapatma davası açıldığından itibaren gazetemizle ve özel sayılarımızla ifade ettiğimiz bu tutumun DTP'nin kapatıldığı ve ardından kurulan BDP'ye saldırıların gerçekleştiği bu süreçte her zamankinden daha fazla vurgulanması gerekiyor.

Temmuz 2007:

Düzen Partilerine Oy Yok, Bin Umud Adayları Meclise!

"2007 seçimleri bir yanıyla düzen partileri arasında şiddetli bir kutuplaşma yaratırken bu kutuplaşmaya dâhil olmak istemeyen emekçilere bağımsız adaylara oy vererek bu adayları meclise taşıma imkânı sunuyor. Söz konusu adaylar düzen güçlerinin arasına sıkışık istemeyen emekçilerin oyunu almak için "partiler üstü", "bağımsız", "işçilerin ve emekçilerin sesi olduklarını" vurguluyorlar" [Bu nedenle] "Oy atmayı ve oy toplamayı küçümsemeyen, düzen partileri arasına sıkışık emekçileri Bin Umud Adayları'nı meclise taşımaya çağırarak, Bin Umud Adayları'na oy vermeyi düşünen işçi ve emekçi kesimleri bir araya getirip onlara taleplerini topluca dile getirmenin ve sonrasında da taleplerinin takipçisi olmak için gerekli kanalları yaratmanın yollarını göstermek gerekiyor."

Ocak 2008:

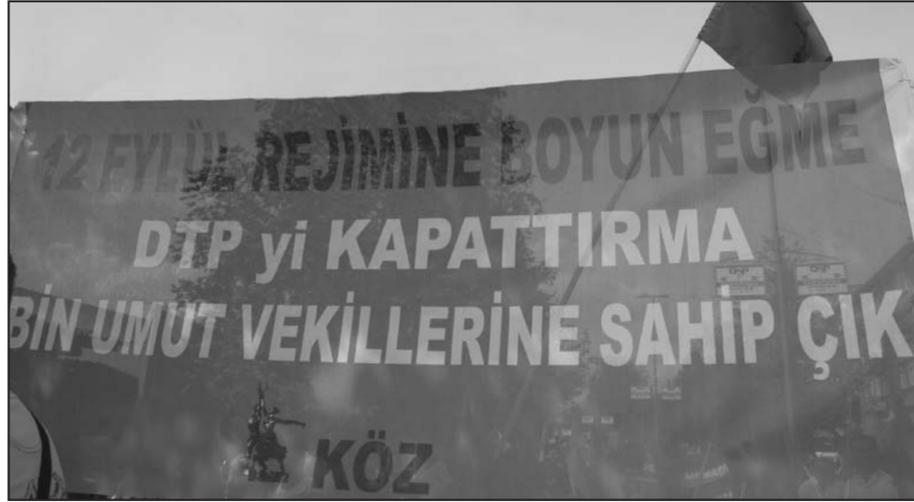
Yeni Bir Yükselişin Mimarı Olmak Üzere Savunmayı Birlikte Örgütleyelim

"Birleşik Mücadele Olanakları Artıyor: 2008 Mart-Mayıs dönemi yaklaşırken devletin saldırılarına karşı birleşik bir mücadeleye ihtiyaç duyan tüm kesimlerin bir araya geldiği bir süreç yaşanıyor. Bugüne kadar DTP çizgisiyle yan yana gelmemiş pek çok akım ve hatta son on yıldır bilhassa onunla mesafeli durma eğilimi gösteren kimi akımlar ilk kez bir araya geliyor. Bu birliktelik doğru hareket edildiği oranda geri çekilme döneminden çıkışın bir kaldıraç haline gelebilir, gelmelidir. [...] 2007'nin son aylarında genel olarak Kürtlere özel olarak da DTP'ye yönelik saldırılara yanıt verme kaygısı ve Halkların Kardeşliği teması etrafında oluşan platform tüm bu [diğer] platform hülyalarından farklı bir nitelik taşımaktadır. Doğrusu bu platform somut olarak çapına uygun bir eylemi henüz ortaya koymamış olsa bile, böyle bir eylem potansiyelini barındırdığı ne dostları ne de düşmanları için sır değildir ve devletin DTP'ye yönelik saldırılarının süreceği de kesin olduğuna göre bu platform hem bir gereklilik hem de gerçekleştirilebilirlik bakımından ikna edici bir zemin sunmaktadır. Tam da bu nedenlerden ötürü lafta kalmamış saldırılara karşı birleşik bir mücadeleye ihtiyaç duyan tüm kesimleri bir araya getirmiştir. [...] Bugünkü Platformda DTP ve devrimciler buluşmaktadır."

Eylül 2008 Özel Sayı:

"12 Eylül Rejimine Boyun Eğme! DTP'yi Kapattırma!"

"Düzenin bekçileri DTP'yi kapatmak istiyor. Demokratik Toplum Partisi, kapatma davasına ilişkin

savunmasını 16 Eylül'de sunacak. Eğer Cumhuriyet Başsavcısının talepleri kabul edilirse, sadece DTP kapatılmayacak. Aynı zamanda sekiz Bin Umud Vekilinin dokunulmazlığı da kaldırılacak, DTP üyelerine seçilme yasağı getirilecek.

...DTP'nin kapatılmasına karşı çıkmadan 12 Eylül rejimine ve darbecilere karşı mücadele edilemez... 12 Eylül rejiminin mimarları, paşalar, patronları ve paralı uşaklarıyla bugün DTP'nin karşısındalar. 12 Eylül rejimine boyun eğmemek, artan saldırılara karşı bir savunma hattı örmek için DTP'nin kapatılmasına karşı mücadele edelim. Kapatma davasına karşı Newroz'daki ateşi alanlarda körükleyelim, varoşlarda birleşip DTP'yi savunalım."

Eylül 2008:

"Köz'ün Sözü: DTP'yi Kapattırma! Vekiline Sahip Çık!"

"...Sadece DTP'nin iddiaları değil aynı zamanda pratiği de bu partinin bir Kürt partisi değil bir "Türkiye partisi" olduğunu doğrulamaktadır. Seçimlerde Bin Umud Adayları'nı meclise taşıyanlar sadece Kürtler olmadı. Seçilen vekiller de sadece Kürt sorunuyla sınırlı bir faaliyet göstermediler. Bu noktada Tuzla'daki işçi cinayetlerinin gündemleştirilmesinde bu vekillerin oynadığı rolü hatırlamak yeterlidir. Benzer şekilde bu partinin Türkiye'deki demokratik haklar için mücadele eden yapılara verdiği eylemli destek de DTP'yi bir Kürt partisi olarak nitelenin yanlışlığını sergilemektedir.

...Tüm bu nedenlerden ötürü DTP'ye yönelik saldırı asıl olarak Türkiye'nin en kitlesel ve politik emekçi örgütüne yönelik bir saldırı olarak görülmesi ve bu saldırıya o şekilde yanıt verilmelidir. DTP'ye yönelik saldırı sessiz sedasız karşılandığında, bu saldırıyı diğer işçi örgütlerine, emekçilerin diğer demokratik mevzilerine saldırıların izleyeceğinden şüphe duyulmamalıdır. "

Mayıs 2009:

"AKP'nin Saldırılarına Karşı CHP'den Medet Umma DTP ile Omuz Omuza Saf Tut!"

"... Bugün 1 Mayıs'ta temel görev DTP ile omuz omuza durmaktır. DTP'ye yönelik saldırılar hep birlikte göğüslemektir. Bugün için CHP'den medet ummadan AKP'yi geriletmenin ilk şartı budur.

...En büyük işçi ve ezilen örgütü olduğu için DTP ile omuz omuza. DTP'nin harekete geçirdiği kitle Türk-İş'in DİSK'in ve tüm sendikaların harekete geçirdiği kitleden kat be kat fazla. Yaygın ve kitlesel kutlanan 2008-2009 Newroz'ları bu durumun en çarpıcı kanıtı. Newroz'larda alanlara akan kitle ise işçi sınıfının en militan ve en politikleşmiş kısmı. On yıllardır hiçbir sendika bu yaygınlıkta ve kitlesellikte bir işçi eylemi örgütleyemediler. DTP'ye saldırıların aslında Türkiye'nin en kitlesel ve politik emekçi örgütüne saldırıyorlar.

...DTP sadece Kürtlerin partisi değil. Kendini Kürtlerle sınırlamak gibi bir iddiası olmayan DTP'nin programının, önüne koyduğu hedeflerin demokrasi mücadelesi verme iddiasındaki herhangi bir Türkiyeli sol partiden esaslı bir farkı yoktur. Seçimlerde Bin Umud Adayları'nı meclise taşıyanlar sadece Kürtler değildi. Seçilen vekiller de sadece Kürt sorunuyla

sınırlı bir faaliyet göstermediler. Tuzla'da işçi cinayetlerine, Aydos'ta kondu yıkımlarına, Turgutlu'da iş kazalarına, Ankara'da ÖSS'ye karşı verilen mücadelelere destek oldular. O halde AKP'nin saldırılarına karşı durmak üzere DTP ile omuz omuza mücadele etmek de sadece Kürtlerin değil tüm işçilerin ezilenlerin ve onların çıkarları doğrultusunda mücadele etme iddiasındaki herkesin görevi. 1 Mayıs'ta DTP ile omuz omuza dayanışmayı büyütelim!"

Mayıs 2009:

Haklarımızı ve özgürlüklerimizi korumak için DTP'NİN YANINDAYIZ

AKP eliyle yürütülen çözüm projesi bir boyutuyla Kürdistan'daki devrimci dinamiklerin teslim alınıp silahsızlandırılmasını hedeflemektedir. Ama aynı zamanda Türkiye'nin batısında DTP'nin tümüyle etkisizleştirilmesi, işçi sınıfının en politik kesimlerinin tümüyle örgütsüz hale getirilmesi istenmektedir. 23 Nisan'da Kürt çocuklarının kafası dipçikle parçalanırken, devletin silahlandığı korucular Kürdistan'da katliamlar yaparken, DTP milletvekillerini cezaevine atmanın yolu döşenmektedir. Bu pervasızlığa son vermek için inisiyatifli düzen güçlerinin elinden almak gereklidir. Tabloyu tersine çevirmek için sadece DTP'nin değil tüm sol akımların da 24 Mayıs mitingine var gücüyle katılması zorunludur.

İstanbul'da 24 Mayıs'ta DTP'ye yönelik baskılara karşı düzenlenecek miting 1 Mayıs'ta dağılmış solun toparlanmasına ve tekrardan kendi bağımsız rotasına oturması için önemli bir fırsattır. 24 Mayıs mitingi, işçi sınıfının en çok ezilen ve en çok sömürülen kesimlerinin tekrardan alanları doldurabilmesi için bir fırsattır. 24 Mayıs mitingi, ortak bir savunma hattının örülebilmesi için bir fırsattır. Sol akımlar "DTP ile omuz omuza" duracağını gur bir sesle haykırdığı takdirde DTP'nin önemli bir demokratik mevzi olduğu kavranacak, aynı zamanda DTP'yi işçi sınıfının ve ezilenlerin tüm kesimlerini ilgilendiren meselelerde daha fazla sorumluluk almaya çağırmak mümkün olacaktır.

Eylül 2009:

"Örgütlerine Vekillerine Sahip Çık! Dayanışmayı Elden Bırakma! 12 Eylül Rejimine Boyun Eğme!"

"...12 Eylül dönemecine gelindiğinde yükselmekte olan ve 12 Eylül darbesi ile asıl durdurulmak istenen dinamik, 1970'li yılların ikinci yarısından itibaren ivme kazanan Kürt hareketidir. Ama Kürtler 12 Eylül darbesinden sonra çok daha ağır baskılara maruz kalıp darbeler almış olsalar dahi, bu ivme 12 Eylül rejimi tarafından durdurulamamıştır. Hatta OHAL

uygulanması bir bakıma batıda nispeten açılan 12 Eylül pencerelerinin Kürtler üzerinde kapalı tutulması anlamına gelmiştir

...12 Eylül rejiminin durdurup budayamadığı Kürt hareketinin bugün Türkiye'deki demokrasi mücadelesinin en diri ve etkili dinamiğini temsil ettiği açıktır. Bu nedenle 12 Eylül rejimine son vermek üzere yürütülecek bir mücadelenin hangi dinamiğin üzerinde gelişeceği de bellidir.

... 12 Eylül'ün tasfiyeciler tarafından karşı koyabilmenin yolu da bu tasfiye dalgalarının yarattığı ortamdan emekçilerin ve ezilenlerin birleşik kitlesel seferberliğini sağlamaktan ve bu doğrultuda yaratılmış olan mevzileri koruyup geliştirmekten geçmektedir. 12 Eylül dönemi ancak bu mücadele başarı kazandı takdirde son bulacaktır."

KASIM 2009:

"Bu Cumhuriyet Ezilenlerin Kanı Üzerine Kurulmuştur. Demokratik Haklarımız İçin DTP'nin Etrafında Birleşelim!"

"... Çünkü Aleviler Gazi'de, Maraş'ta, Çorum'da, Sivas'da yaşadıkları karşısında yürüttükleri mücadelelerde yanlarında her zaman DTP'yi buldular. Fakat katliamlar sırasında olduğu gibi bu katliamların bir daha yaşanmaması için mücadele ederken de CHP Alevilere sırtını döndü. Alevilerin tarihsel hakları için de DTP sorumluluk üstlendi ve mecliste Aleviler'in sesi oldu. Dersim'le ilgili tartışmalar patlak vermeden çok önce 11 Şubat'ta DTP Milletvekili Şerafettin Halis verdiği kanun teklifinde Tunceli'ye eski adının yani gerçek adının "Dersim" in yeniden verilmesini istemiştir. Yine sokakta da mecliste de Sivas katliamının hesabının sorulmasının takipçisi DTP olmuştur. Ayrımcılığa karşı eşit yurttaş hakları için Alevilerin mitinglerde de mecliste de yanında yer aldı DTP. Madımak Otel'i'nin müze olması için mecliste DTP önerge verdi..."

ARALIK 2009:

"İfade Krizi' Devletin DTP'li Vekillere Saldırısıdır!"

"Vekillerin Dokunulmazlığına Yapılan Tehditler DTP'ye Yapılan Saldırıların Bir Parçasıdır.

Burjuva basında ifade krizi olarak gündem olan bu süreç, devletin DTP'ye birçok ilde gerçekleştirdiği gözaltı saldırısı ile birlikte değerlendirilmeli. Hükümetin bir yandan Kürt açılımını başlatarak "Kürt sorununu çözecek özne" rolüne büründüğü ve demokratik hükümet payesi almaya çalıştığı süreç paralel olarak DTP'ye yönelik bir operasyon dalgası başlatıldı."

ARALIK 2009 Özel Sayı:

"DTP'yi Mahkemeye Kapattınız! Ezilenlerin Öfkelerini Neyle Kapatacaksınız!"

"... DTP'li vekillere sahip çıkalım, kapatma kararıyla verilen gözdağını boşa çıkaralım. Düzenin yasaklarını birleşik mücadeleyle püskürtelim..."

Siyaset yasaklarına karşı mücadele edelim! DTP'li vekillere sahip çıkalım!"